#1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

DUMPLIN'

VREAU O VIAȚĂ PE MĂSURA FORMELOR MELE

JULIE MURPHY

EPICA

FILM ÎN PRODUCȚIE LA *DISNEY*

„Vocea lui Will îndeamnă cititorul să mediteze la toate aspectele care alcătuiesc și distrug stima de sine... Splendid!"
– *BOOKLIST*

„Sunt obsedată de această carte. Răutăcios de amuzantă, sfâșietor de reală, presărată cu personaje pe care nu poți decât să le iubești și să le încurajezi, *Dumplin'* este o carte fenomen!
– KATIE COTUGNO, autoarea romanului *Iubire*

„Murphy reușește cu succes să ofere importanță fiecărei scene, creând un roman armonios, provocator și plin de umor."
– *PUBLISHER'S WEEKLY*

Ficțiune contemporană
pentru adolescenți și tineri.

www.edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754-19-2

Willowdean Dickson (Will), autoproclamată grăsuța și poreclită „Gogoșica" de către mama ei, fostă regină a frumuseții, s-a simțit întotdeauna foarte bine în pielea ei. Crede cu tărie că nu trebuie să câștigi dreptul de a purta un costum de baie. Criteriul este simplu. Ai un corp? Pune pe tine un costum de baie. Cea mai bună prietenă a ei, Ellen, i-a fost mereu alături și totul a mers bine... până când a început să lucreze la Harpy's. Acolo, Will face cunoștință cu domnul „Școală particulară" Bo, un băiat foarte sexy. Nu o surprinde faptul că se simte atrasă de Bo, însă este uluită atunci când își dă seama că și el o place.

În loc să-și îmbunătățească nivelul de încredere în sine datorită relației cu Bo, Will începe să se simtă din ce în ce mai nesigură. Așadar, încearcă să și-o recapete făcând cel mai îngrozitor lucru pe care și l-ar fi putut imagina: se înscrie la concursul de frumusețe *Miss Clover City*, alături de alte câteva candidate cu puține șanse de reușită, pentru a arăta lumii că și ea merită să fie acolo, la fel de mult ca oricare altă slăbănoagă. Pe parcursul acestei aventuri, Will reușește să șocheze tot orașul, dar poate cel mai mult pe ea însăși.

Cu nopți înstelate texane, acadele roșii, melodii de-ale lui Dolly Parton și o eroină de neuitat, *Dumplin'* vă va cuceri negreșit.

Photo by Christy Archibald

JULIE MURPHY

locuiește în Texas împreună cu soțul care o iubește, câinele care o adoră și pisicile care o tolerează. După câțiva ani minunați petrecuți ca bibliotecară, Julie acum își dedică tot timpul scrisului. Când nu scrie sau nu își retrăiește perioada de glorie petrecută la birou, urmărește seriale TV, vânează felia perfectă de pizza cu brânză și își planifică următoarea călătorie.

Romanele lui Julie Murphy sunt traduse și publicate în peste 20 de limbi.

www.juliemurphywrites.com

EPICA

Jacket art © 2015 by Daniel Stolle
Jacket design by AURORA PARLAGRECO

DUMPLIN'

JULIE MURPHY

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Raluca MIHEŞAN
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP
Dumplin', Julie Murphy
Copyright © 2015 by Julie Murphy
All rights reserved.
Jacket art © 2015 by DANIEL STOLLE
Jacket design by AURORA PARLAGRECO
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Epica.
© 2017, Editura Epica.

ISBN: 978-606-8754-19-2
Bucureşti, 2017

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MURPHY, JULIE
Dumplin' / Julie Murphy; trad.: Cristina Buzoianu — Bucureşti : Epica, 2017
ISBN 978-606-8754-19-2
I. Buzoianu, Cristina (trad.)
821.111-31=135.1

Pentru toate fetele durdulii

Descoperă-te pe tine însăți și fă-o într-un stil mare.

— Dolly Parton

UNU

Cele mai bune lucruri din viața mea au început cu o melodie de Dolly Parton. Toate, inclusiv prietenia mea cu Ellen Dryver.

Cântecul care a încheiat afacerea a fost „Dumb Blonde" de pe albumul ei de debut din 1967 intitulat *Hello, I'm Dolly*. În vara dinainte să încep clasa întâi, mătușa mea, Lucy, s-a împrietenit cu doamna Dryver, datorită admirației pe care amândouă o nutreau pentru Dolly. În timp ce ele sorbeau ceai dulce în sufragerie, eu și Ellen leneveam pe canapea uitându-ne la desene animate, fără să ne dăm seama cum să ne comportăm una cu alta. Dar, într-o după-amiază, din aparatul stereo al doamnei Dryver, a răsunat melodia aceea. Ellen a început să bată din picior în ritmul muzicii, iar eu o acompaniam fredonând, și înainte ca Dolly să ajungă la refren, ne învârteam în cercuri și cântam cât de tare puteam. Din fericire, iubirea pe care ne-o purtăm una alteia și lui Dolly a ajuns să depășească barierele unei singure piese.

O aștept pe Ellen în fața Jeepului iubitului ei și soarele puternic îmi adâncește tălpile în asfaltul din parcarea școlii. Încercând să nu mă strâmb, o urmăresc în timp ce iese din clădire și se avântă prin mulțimea de elevi care ies de la ore.

Ellen este exact opusul meu. Înaltă, blondă și cu acea atitudine prostească, dar totuși sexy, care pare să existe numai în comediile romantice. Ea mereu se simte confortabil în pielea ei.

Nu-l pot vedea pe Tim, iubitul ei, dar n-am nicio îndoială că e cu câțiva pași în urma ei, cu nasul în telefon, încercând să se pună la curent cu toate meciurile pe care le-a pierdut cât timp a fost la ore.

Primul și primul lucru pe care l-am observat la Tim a fost diferența de înălțime dintre el și El (așa o alint pe Ellen), de cel puțin șapte centimetri și jumătate, dar ei nici că i-a păsat. Când am menționat faptul că el este mult mai scund decât ea, mi-a zâmbit, roșeața din obraji i s-a răspândit pe gât, și a spus:

— Nu-i așa că-i drăguț?

El se oprește gâfâind în fața mea.

— Lucrezi diseară, nu?

Îmi dreg vocea.

— Mda.

— Niciodată nu e prea târziu să-ți găsești un job la mall, Will.

Se sprijină de Jeep și își lovește jucăuș umărul de al meu.

— Cu mine.

Clatin din cap că nu.

— Îmi place la Harpy's.

O camionetă uriașă gonește pe șoseaua din fața noastră spre ieșire.

— Tim! strigă Ellen.

Se oprește din mers și ne face cu mâna, în timp ce camioneta trece chiar prin spatele lui, cât pe ce să îl strivească pe asfalt.

— Doamne ferește! spune El, suficient de încet încât să o aud doar eu.

Cred că sunt făcuți unul pentru altul.

— Mulțumesc pentru avertisment, strigă el.

Chiar dacă am fi în mijlocul unei invazii extraterestre, Tim n-ar zice decât „super".

După ce traversează parcarea, își pune telefonul în buzunarul de la spate și o sărută. Nu e un sărut scârbos, cu gura deschisă, ci

mai mult genul de sărut care spune „bună, mi-a fost dor de tine, ești la fel de frumoasă ca la prima întâlnire".

Un oftat ușor îmi scapă printre buze. Dacă aș putea să-mi feresc ochii de toți oamenii care se sărută, sunt sigură că viața mea ar fi cu cel puțin două procente mai împlinită.

Nu sunt geloasă pe Ellen și Tim, nici pe faptul că Tim o fură de lângă mine și nici nu îl vreau pe Tim pentru mine. Dar îmi doresc să am și eu ce au ei. Îmi doresc pe cineva care să mă sărute în loc să mă salute.

Mă strecor pe lângă ei și mă îndrept spre pista care înconjoară terenul de fotbal.

— Ce fac toate fetele acelea acolo?

O mână de fete îmbrăcate în pantaloni scurți roz și tricouri asortate aleargă pe pistă.

— Tabăra de instruire Pageant, spune Ellen. Durează toată vara. Participă și o fată de la mine de la serviciu.

Îmi dau ochii peste cap, fără ca măcar să încerc să îmi stăpânesc gestul. Clover City nu este cunoscut pentru mare lucru. O dată la câțiva ani echipa noastră de fotbal este suficient de decentă ca să ajungă în finală și din când în când cineva pleacă de aici și face ceva demn de a fi recunoscut. Dar singurul lucru care face ca orașul nostru să apară pe hartă este acela că găzduiește cel mai vechi concurs de frumusețe din Texas. Concursul de frumusețe Miss Teen Blue Bonnet[1] a început în anii 1930 și, de la an la an, a devenit din ce în ce mai mare și mai ridicol. Știu din surse sigure pentru că, de cincisprezece ani, comitetul de organizare este condus de mama.

Ellen îi scoate cheile lui Tim din buzunarul din față al pantalonilor scurți, apoi mă îmbrățișează cu o mână.

---

[1] Blue Bonnet = Plantă întâlnită predominant în partea de sud-vest a Statelor Unite ale Americii. Floarea oficială a statului Texas.

— Serviciu ușor! Să nu te stropești cu ulei sau... mă rog.

Se duce să deschidă portiera șoferului și strigă la Tim, care e pe cealaltă parte.

— Tim, urează-i o zi bună lui Will.

Ridică puțin capul pentru un scurt moment și zăresc zâmbetul pe care Ellen îl îndrăgește atât de mult.

— Will.

O fi stând Tim cu nasul în telefon majoritatea timpului, dar atunci când vorbește, ei bine, este genul de acțiune care le îndeamnă pe fetele ca Ellen să rămână lângă el.

— Sper să ai o zi bună, continuă, și face o reverență.

El își dă ochii peste cap, se urcă la volan și își aruncă în gură o nouă bucată de gumă de mestecat.

Îi fac cu mâna și parcurg aproape jumătate din distanța până la mașina mea, când cei doi trec în viteză pe lângă mine, iar Ellen îmi strigă încă o dată la revedere, peste melodia lui Dolly Parton, *„Why'd you come in here lookin' like that"*, care răsună din difuzoare.

În timp ce cotrobăiesc prin geantă după chei, o văd pe Millie Michalchuk clătinându-se pe trotuar și prin parcare.

Îmi dau seama ce urmează înainte să se întâmple. Sprijinit de dubița părinților ei stă Patrick Thomas, care este probabil cel mai mare bădăran din toate timpurile. Are superputerea de a porecli oamenii și a face porecla să se răspândească. Uneori sunt porecle frumoase, dar de cele mai multe ori sunt cuvinte precum *Haaaaaaaa-nah*, pronunțat ca nechezatul unui cal, pentru că gura fetei respective arată de parcă ar fi plină cu... ei bine, dinți de cal. Isteț, știu.

Millie este fata aceea, cea la care, deși mi-e rușine să recunosc, m-am uitat toată viața și mi-am spus, *Se poate și mai rău.* Eu sunt grasă, dar Millie este acel tip de grasă care are nevoie de pantaloni cu elastic pentru că nu se comercializează pantaloni cu nasturi și fermoar în mărimea ei. Are ochii prea apropiați unul de

altul și vârful nasului arcuit în sus. Poartă tricouri cu pisicuțe și cățeluși, și nu o face într-un mod ironic.

Patrick îi blochează partea șoferului, guiță ca un porc, împreună cu grupul lui de prieteni bătăuși. Millie a început să conducă acum câteva săptămâni și mânuiește dubița de zici că e un Camaro.

Este aproape, gata să îi vadă pe toți nemernicii adunați în jurul mașinii ei, când îi strig:

— Millie! Vino puțin!

Trăgând de bretelele ghiozdanului, își schimbă direcția și vine direct spre mine, cu un zâmbet care îi împinge obrajii roșii atât de tare, încât aproape că îi ating pleoapele.

— Bună, Will!

Îi zâmbesc.

— Bună!

Nu m-am gândit cu adevărat la ce aș putea să-i spun când ajunge aici, în fața mea.

— Felicitări pentru permis!

— Oh, mulțumesc, îmi zâmbește ea din nou. E foarte drăguț din partea ta.

Îl văd pe Patrick Thomas peste umărul ei, cum își împinge nasul cu degetul, astfel încât să arate ca un rât de porc.

O ascult pe Millie, în timp ce-mi povestește totul despre cum a schimbat setările radioului mamei ei și cum a alimentat pentru prima dată. Privirea nemiloasă a lui Patrick se fixează asupra mea. El este genul de persoană care speri să nu te observe niciodată, dar nu are niciun rost să încerc să fiu invizibilă în fața lui. Nu ai cum să ascunzi un elefant.

Millie vorbește pentru câteva minute, apoi Patrick și prietenii lui renunță și se îndepărtează. Ea gesticulează spre mașina din spatele ei.

— Adică, nimeni nu te învață cum să alimentezi cu benzină și chiar ar —

— Hei, îi spun. Îmi pare rău, dar o să întârzii la serviciu.

Încuviințează din cap.

— Dar, încă o dată, felicitări!

O privesc în timp ce se îndreaptă spre mașina ei. Își aranjează toate oglinzile și iese cu spatele din locul de parcare, în mijlocul parcării aproape goale.

***

Opresc în spatele Harpy's Burgers & Dogs, merg direct prin zona de comandă din mașină și apăs pe butonul soneriei de la ușa depozitului. Când văd că nu răspunde nimeni sun din nou. Soarele texan mă apasă pe creștetul capului.

Aștept, în timp ce un om cu înfățișare ciudată, care poartă o pălărie de pescuit și un maieu murdar, înaintează ușor în zona de comandă pentru mașini și își recită dureros de specific comanda, până la numărul exact de murături pe care îl vrea în burgerul lui. Vocea din receptor îi comunică suma totală. Omul se holbează la mine, pe deasupra ochelarilor de soare portocalii, și spune:

— Care-i treaba, dulceață?

Mă răsucesc, îmi strâng rochia în jurul coapselor și lovesc cu putere soneria de încă patru ori. Stomacul mi se strânge de stânjeneală.

Nu sunt obligată să mă îmbrac în rochie la serviciu. Există și opțiunea de a purta pantaloni. Dar elasticul din talia pantalonilor din poliester nu a fost suficient de elastic încât să îmi treacă peste șolduri. Spun că pantalonii sunt de vină. Nu-mi place să cred că șoldurile mele sunt o inconveniență, ci mai degrabă o calitate. Adică, dacă am trăi pe undeva prin 1642, șoldurile mele late, fertile, ar valora multe vaci sau ceva de genul ăsta.

Ușa se deschide și tot ce aud este vocea lui Bo.

— Te-am auzit și de primele trei ori.

Oasele mă furnică. Nu îl văd până când nu deschide ușa mai larg, pentru a mă lăsa să intru. Lumina naturală îi atinge fața. Fire mici de păr îi acoperă bărbia și pomeții. Un semn al libertății. Școala lui Bo, extravaganta lui școală catolică, cu regulile ei vestimentare stricte, s-a terminat la începutul acestei săptămâni.

Mașina din spatele meu, din zona de comandă începe să dea rateuri, iar eu mă grăbesc să intru. Privirea mea are nevoie de o secundă pentru a se adapta la lumina slabă.

— Îmi pare rău că am întârziat, Bo, îi spun.

Bo. Silaba îmi saltă în piept și îmi place. Îmi place finalitatea unui nume atât de scurt. Este acel gen de nume care spune, *da, sunt sigur.*

Înăuntrul meu se aprinde o flacără, care apoi mi se ridică până în obraji. Îmi plimb degetele de-a lungul maxilarului și picioarele mi se afundă în ciment ca în nisipuri mișcătoare.

Adevărul: am făcut această mare pasiune pentru Bo de când l-am întâlnit prima oară. Părul lui șaten răvășit i se adună în vârful capului, într-o dezordine perfectă. Și arată ridicol în uniforma lui roșu cu alb. Ca un urs într-un tutu. Mânecile din poliester i se întind pe brațe și cred că bicepșii lui și șoldurile mele au multe lucruri în comun. Cu excepția abilității de a ridica greutăți la sală. Un lanț subțire din argint se zărește din gulerul tricoului și buzele lui sunt înroșite cu colorant artificial, grație rezervei sale infinite de acadele roșii.

Întinde un braț spre mine, ca și cum ar fi gata să mă îmbrățișeze.

Trag adânc aer în piept.

Apoi expir când se întinde pe după mine, ca să încuie ușa de livrare.

— Ron e bolnav, așa că suntem doar eu, tu, Marcus, și Lydia. Cred că ea a rămas să lucreze tură dublă azi, așa că, știi tu, fii pregătită.

— Mersi. Să înțeleg că tu ai terminat cu școala?

— Da. Nu mai am cursuri, îmi răspunde.

— Îmi place că spui cursuri și nu ore. E ca și cum ai fi la facultate și te-ai duce la cursuri doar de câteva ori pe zi, între orele de somn pe canapea sau... mă opresc. Mă duc să-mi pun lucrurile sus.

Strânge din buze, apoi și le așază formând un zâmbet.

— Sigur.

Mă grăbesc spre vestiar și îmi înghesui geanta în dulap.

Nu e ca și cum aș fi fost foarte elocventă sau ceva de genul ăsta, dar ceea ce îmi iese din gură în fața lui Bo Larson nu se poate clasifica nici măcar ca diaree verbală. Seamănă mai mult cu niște pârțuri, ceea ce e dezgustător.

Prima dată când ne-am întâlnit, când el era încă proaspăt angajat, i-am întins mâna și m-am prezentat:

— Willowdean, i-am spus. Casieră, fană Dolly Parton și fata grasă din oraș.

I-am așteptat răspunsul, dar nu a spus nimic.

— Adică, mai sunt și alte lucruri de spus. Dar...

— Bo.

Vocea îi suna sec, dar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet.

— Numele meu este Bo.

Mi-a strâns mâna și un potop de amintiri pe care nu le-am trăit mi-a trecut prin minte. Noi ținându-ne de mână la film. Sau mergând pe stradă. Sau într-o mașină.

Apoi mi-a dat drumul.

În seara aceea, când mi-am adus aminte de modul în care ne-am prezentat, iar și iar, mi-am dat seama că n-a tresărit când i-am spus că sunt grasă.

Și mi-a plăcut asta.

Cuvântul *grasă* îi face pe oameni să se simtă incomod. Dar când te uiți la mine, primul lucru pe care îl observi este corpul. Și corpul meu este plinuț. E ca atunci când eu observ că unele fete

au sânii mari sau părul strălucitor sau genunchii noduroși. Astea sunt lucruri pe care este acceptabil să le spui. Dar cuvântul *grasă*, cel care mă descrie cel mai bine, face buzele să se strângă și obrajii să-și piardă culoarea.

Dar așa sunt eu. Sunt grasă. Nu e un cuvânt urât. Nu e o insultă. Cel puțin nu e atunci când eu sunt cea care îl pronunță. Așadar, de ce să nu-l spui de la început și să scapi de grijă?

DOI

Curăț tejgheaua când intră doi băieți și o fată. Vânzările merg așa de prost, încât aproape am tocit smalțul.

— Cu ce vă pot servi? îi întreb, fără să ridic capul.

— Bo! Conducător de joc începător pentru echipa de baschet Holy Cross Bulldogs! strigă băiatul din dreapta, pe o voce de prezentator TV, cu mâinile făcute pâlnie la gură.

Când Bo nu apare imediat, ambii băieți îi strigă numele de mai multe ori.

— Bo! Bo! Bo!

Fata care stă între ei își dă ochii peste cap.

— Bo! strigă Marcus. Vino încoace și fă-i pe prietenii tăi să tacă!

Bo apare de după colț, în timp ce își îndeasă boneta în buzunarul de la spate al pantalonilor. Își încrucișează brațele peste pieptul umflat.

— Salut, Collin! înclină din cap în direcția fetei. Amber. Rory.

Se sprijină de tejgheaua din spatele nostru, mărind spațiul dintre el și prietenii lui.

— Ce faceți în partea asta de oraș?

— Excursie didactică, îi răspunde Collin.

Bo își drege glasul, dar nu spune nimic. Tensiunea dintre ei vibrează.

Celălalt băiat, Rory, cred, studiază meniul de pe tejghea.

— Hei, îmi spune. Poți să-mi aduci doi hotdogi? Doar cu muștar și condimente.

— Ăăă, da.

Îi înregistrez comanda în computer și încerc să nu-mi las ochii să se plimbe prea mult.

— A trecut mult timp, spune Amber.

Cum este posibil așa ceva? Cred că sunt vreo treizeci de elevi în fiecare clasă din ultimul an la Holy Cross.

Collin își așază brațul în jurul umerilor lui Amber.

— Ți-am simțit lipsa la sală. Pe unde ai umblat?

— Prin preajmă, îi răspunde Bo.

— Vrei și ceva de băut? îl întreb eu.

— Da, spune Rory, și îmi flutură prin față o bancnotă de cincizeci de dolari.

— Nu pot să îți dau rest la nimic mai mare de douăzeci.

Fac semn cu degetul spre micul afiș lipit în fața casei de marcat.

— Bo, zice Collin, nu am la mine decât bani mari. Crezi că poți să-l ajuți pe Rory și să faci rost de niște mărunțiș?

Pentru un moment, se așterne o liniște de mormânt.

— Nu am portofelul la mine.

Collin rânjește.

Amber, Uimitoarea – Fată – Care – Își – Dă – Ochii – Peste – Cap, bagă mâna în buzunar și pune pe tejghea o hârtie de zece dolari.

Îi dau restul și îi spun lui Rory:

— Comanda ta va fi gata în curând.

Collin își înclină capul spre mine.

— Cum te cheamă?

Deschid gura să îi răspund, însă...

— Willowdean. Numele ei este Willowdean, răspunde Bo în locul meu. Trebuie să mă întorc la treabă.

Bo se îndreaptă spre bucătărie și nu se obosește să se întoarcă atunci când prietenii lui îl cheamă înapoi.

— Îmi place cum îți stă cu păr pe față, spune Amber. Ți se potrivește.

Dar el deja a plecat.

Fata se holbează la mine, dar tot ce pot face este să ridic din umeri.

***

Când ajung acasă, merg până la intrarea din spate și mă strecor înăuntru pe ușa glisantă din sticlă. Ușa din față este blocată de ani de zile. Mama spune mereu că avem nevoie de un bărbat care să vină și să o repare, dar mătușa Lucy a crezut întotdeauna că asta este scuza perfectă ca să nu trebuiască să răspundem la ușă. Iar eu tind să fiu de acord cu ea.

Mama stă la masa din bucătărie, încă îmbrăcată cu uniforma de asistentă și cu părul blond strâns în vârful capului, și urmărește știrile la televizorul ei portabil. De când mă știu, mereu s-a uitat la emisiunile preferate aici pentru că Lucy ocupa aproape tot timpul canapeaua din living. Dar, acum, au trecut șase luni de la înmormântarea lui Lucy și ea încă își urmărește emisiunile în bucătărie, la televizorul portabil.

Mama clatină din cap la prezentatorii știrilor și spune:

— Bună, Gogoșică.[1] Cina e în frigider.

Îmi las geanta pe masă și iau farfuria acoperită cu folie de plastic. Ultimele zile de școală marchează începutul pregătirii pentru concursul de frumusețe, ceea ce înseamnă că mama e la dietă, la fel și restul lumii. Așadar, cina mea este alcătuită dintr-o salată cu pui la grătar.

Ar putea fi mai rău. A fost mai rău.

[1] *Dumplin'* în limba engleză. (n. red.)

O aud cum țâțâie și spune:

— Ți-au apărut coșuri pe frunte. Doar nu mănânci mâncarea aia plină de grăsimi pe care o vinzi, nu-i așa?

— Știi că nici nu mă prea omor după burgeri și hotdogi.

Nu oftez. Aș vrea, dar mama ar auzi. Nu contează cât de tare e dat televizorul. Și peste doi ani, când voi fi plecată la facultate, în alt oraș, la sute de kilometri depărtare, mama o să mă audă de acasă când oftez și o să mă sune ca să îmi spună: „Măi, Gogoșică, știi că nu îmi place să te aud cum oftezi. Nu există ceva mai neplăcut pe lumea asta decât o domnișoară nemulțumită".

După părerea mea, sentimentul ăsta ascunde zeci de lucruri greșite.

Mă așez să mănânc și împrăștii din belșug dressing pentru salată, pe toată suprafața farfuriei, pentru că în a opta zi Dumnezeu a creat dressingul pentru salată.

Mama își încrucișează picioarele, își privește degetele și își studiază pedichiura ciobită.

— Cum a fost la serviciu?

— A fost bine. Un tip în vârstă care a comandat din mașină mi-a zis dulceață.

— Vaaai, exclamă ea. Ei bine, este destul de flatant dacă stai să te gândești.

— Haide, mamă. Nu, e scârbos.

Apasă pe un buton al telecomenzii și închide televizorul.

— Scumpa mea, crede-mă când îți spun că numărul bărbaților dintre care poți să alegi scade pe măsură ce înaintezi în vârstă. Indiferent cât de bine te menții.

Ăsta nu este genul de conversație pe care vreau să o port cu mama.

— Ron este bolnav.

— Dragul de el, râde ea. Să știi că a avut o mare pasiune pentru mine când eram în liceu.

De când m-am angajat aici vorbește despre asta cel puțin o dată pe săptămână. Când am aplicat pentru prima dată, în vacanța de Ziua Recunoștinței, Lucy mi-a spus că ea mereu a bănuit că de fapt ar fi fost exact pe dos. Dar dacă te iei după ce spune mama, toți băieții din oraș au fost îndrăgostiți de ea.

— Toată lumea a vrut o bucată din Miss Teen Blue Bonnet a orașului Clover, a îngăimat ea într-o seară, după câteva pahare de vin.

Acest concurs este cea mai mare realizare a mamei. Încă mai încape în rochia pe care a purtat-o atunci când l-a câștigat, un lucru pe care nu te lasă să-l uiți, și de aceea, în calitatea ei de președinte al comitetului și gazdă oficială, se ambiționează să se înghesuie în rochia aia an de an, ca un bis pentru fanii ei adoratori.

Simt greutatea motanului lui Lucy, Riot, care se așază pe picioarele mele. Îmi mișc degetele și el toarce.

— Am văzut niște fete care merg într-un fel de tabără de antrenament pentru concurs, după ore.

Mama zâmbește.

— Să-ți spun un secret: competiția este din ce în ce mai strânsă cu fiecare an.

— Și tu ce mai faci? Cum a fost azi la azil?

— Ei, știi tu, una din zilele acelea, îmi răspunde, în timp ce răsfoiește carnetul de cecuri și își masează tâmplele. Azi am pierdut-o pe Eunice.

— Oh, nu, ce trist. Îmi pare rău, mamă.

O dată pe an, viața mamei devine strălucitoare, ca a Cenușăresei. Este viața pe care s-a așteptat să o trăiască. Dar în restul zilelor lucrează ca îngrijitoare la azilul de bătrâni Buena Vista Ranch, unde face lucruri exotice, cum ar fi să administreze zilnic medicamentele prescrise de medici, să îi hrănească pe bătrâni și să îi șteargă la fund. Eunice a fost una dintre preferatele mamei. O confunda mereu pe mama cu una dintre surorile ei și îi șoptea

la ureche secrete din copilărie, atunci când se apleca pentru a o ajuta să se ridice.

— Și-a băut ambrozia de după prânz și a închis ochii, clatină ea din cap. Am lăsat-o să stea acolo câteva minute pentru că am crezut că doarme.

Se ridică și mă sărută pe creștet.

— Mă duc la culcare, Gogoșică.

— Noapte bună!

Aștept să aud ușa ei închizându-se, înainte să îmi arunc cina la coșul de gunoi, sub unul dintre ziarele gratuite. Iau o mână de covrigi și o cutie de suc, apoi urc în camera mea. Când trec pe lângă ușa închisă de la camera lui Lucy, ezit un moment și îmi trec vârfurile degetelor peste clanță.

TREI

— Cred că vara asta vreau să fac sex cu Tim, spune Ellen, în timp ce culege un cub de brânză din prânzul ei și îl aruncă în gură.

El se tot „gândește" să facă sex cu Tim în fiecare vineri, de un an încoace. Serios, înainte de începutul fiecărui weekend dezbatem argumentele pro și contra pentru ca Ellen și Tim să o facă în sfârșit.

— Asta e tare ciudat.

Nu îmi ridic capul din notițe. Nu sunt o prietenă rea. Dar am purtat conversația asta de prea multe ori. În plus, este ultima zi de școală și mai am un singur test de dat. Eu încerc să îngraș porcul în ajun și Ellen nu, pentru că ea nu mai are niciun test de dat.

Cu gura plină de nuci pecan, mă întreabă:

— De ce e ciudat?

— Pune-mi întrebări din asta.

Iau câteva boabe de strugure și îi întind o coală de hârtie, pe care am disecat separația puterilor în stat.

— Pentru că nu e ca o nuntă. Nu e ceva de genul „Ohh, îmi plac culorile văratice. O voi face vara, ca să îmi pot asorta cum trebuie lenjeria cu sezonul meu preferat". Ar trebui să o faci pentru că vrei.

Își dă ochii peste cap.

— Dar vara este ca un anotimp de tranziție. M-aș putea întoarce la școală ca *femeie*, îmi explică ea, cu un dramatism excesiv.

Îmi dau la rândul meu ochii peste cap. Urăsc să vorbesc de dragul de a vorbi. Dacă El ar fi avut de gând să își ducă planul la îndeplinire cu adevărat, m-aș fi urcat pe masă și aș fi avut o discuție între patru ochi cu ea despre fiecare detaliu. Dar ea niciodată nu îl duce la bun sfârșit. Nu înțeleg cum poate vorbi atât de mult de *posibilitatea* de a face sex.

Când își dă seama că nu am mușcat momeala, se uită la coala de hârtie.

— Care sunt cele trei mari puteri ale statului.

— Legislativă, executivă și judecătorească.

Mă hotărăsc să îi dau un indiciu.

— Mai mult decât atât, să faci sex nu te face femeie. E atât de clișeic! Dacă vrei să faci sex, fă sex, dar nu transforma asta într-un lucru imens, cu atât de mare importanță. O să fii profund dezamăgită.

Umerii i se lasă și sprâncenele i se unesc.

— Câți senatori și deputați sunt în Congres?

— Patru sute treizeci și cinci și o sută.

— Nu, dar da. I-ai spus invers.

— OK, spun și încep să-mi repet numerele în șoaptă. Și nu contează în ce anotimp suntem, atâta timp cât ți se pare că este momentul potrivit. Nu-i așa? Vreau să spun, iarna e și ea mișto pentru că e cam așa: „Dumnezeule, cât e de frig! Are cine mă încălzi".

Râde.

— Da, da. Ai dreptate.

Nu vreau să am dreptate. Nu vreau ca El să facă sex înaintea mea. Poate e egoist, dar nu știu cum să interpretez ceva ce ea a făcut și eu nu. Presupun că mi-e teamă că nu voi ști cum să îi fiu

prietenă. Adică, sexul e o treabă serioasă, și cum aș putea să o ajut să parcurgă etape prin care eu nu am trecut niciodată?

Vreau să îi spun că ar trebui să aștepte. Dar ea și Tim sunt împreună de aproape un an și jumătate și ea încă se îmbujorează de fiecare dată când vorbește despre el. Nu știu cum se definește iubirea, dar ăsta pare un început destul de bun. Și nu găsesc niciun alt motiv pentru care i-aș cere să aștepte în afară de faptul că nu vreau să o facă înaintea mea.

În timp ce mă uit peste notițele mele, Millie vine pe rândul nostru de mese, cu o tavă plină cu mâncare și cu Amanda Lumbard, cea mai bună prietenă a ei, nu cu mult în spate. Millie și Amanda sunt practic o uriașă țintă ambulantă pe care scrie RÂDEȚI DE NOI.

Picioarele Amandei sunt inegale, de aceea poartă niște pantofi ortopedici cu talpă groasă, care o fac să arate ca Frankenstein. (Cel puțin așa susține Patrick Thomas.) Când eram mai mici și nu purta încă acești pantofi, Amanda pur și simplu țopăia, iar șoldurile îi săreau în sus și în jos la fiecare pas. Ei nu a părut să-i pese vreodată, dar asta nu a împiedicat pe restul lumii să se holbeze la ea. Porecla este destul de jalnică, dacă stai să te gândești. Frankenstein era doctorul, nu monstrul.

Millie îmi face cu mâna, iar eu o ridic repede pe a mea când trece pe lângă noi.

El zâmbește.

— Ai cumva o nouă prietenă?

Ridic din umeri.

— Îmi pare rău pentru ea, uneori.

— Mie mi se pare fericită.

El îmi mai pune câteva întrebări de verificare pentru examen înainte să terminăm prânzul.

— Ce sistem a fost impus pentru ca nicio putere să nu devină prea puternică?

— De control și echilibru.

— Așa, și? Cum a fost la lucru aseară? Ce mai face Tipul de la Școala Particulară?

Învârt spirala de la caietul meu în jurul degetului.

— A fost bine, îi răspund, cu ochii țintă la mâncarea de cantină. Face bine.

Vreau să-i spun despre prietenii lui buni de nimic și noul lui păr de pe față, dar nu știu cum să deschid discuția fără să sune ca și cum aș fi tipa complet nebună care îi păstrează unghiile tăiate într-un borcan, sub pat. Seara trecută a trebuit să-mi recalculez registrul de trei ori pentru că el continua să treacă pe acolo.

— Îmi place toată treaba cu Sweet 16, dar sunt și puțin geloasă că tu lucrezi cu băieți. Își aruncă morcovul pe jumătate mâncat într-o pungă de plastic cu fermoar, pe care o sigilează. Încă nu-mi vine să cred că nu lucrăm împreună.

El nu o să mă lase niciodată să uit că i-am stricat planurile de a lucra împreună după ore când m-am angajat la Harpy's. Dar dacă intuiția ei nu a făcut-o să înțeleagă că nu vreau să lucrez la un magazin unde n-aș putea încăpea în hainele pe care le vând, atunci nu are rost să mă obosesc să-i explic.

— De ce te interesează să lucrezi cu alți băieți? Tu ești cea care tocmai mi-a spus că vrea să o facă cu Tim.

Închide discuția cu o ridicare de umeri.

— Ar fi amuzant, atâta tot.

Terminăm masa și îmi dau examenul la Forme de guvernământ. Și asta e. Clasa a zecea s-a încheiat. Parcarea e plină de tipe în extaz și scârțâituri de roți. Dar eu nu am acest sentiment. În schimb mă simt blocată, de parcă tot aștept ca viața mea să înceapă.

PATRU

Când ajung acasă, după ultima zi de școală, mașina mamei este pe alee. În timp ce bag mașina în viteză și trag frâna de mână, îmi las capul pe tetieră. Îmi ador mașina. O cheamă Jolene și este un Pontiac Grand Prix vișiniu din 1998. Am primit-o cadou de la Lucy.

Ajunsă înăuntru urmez zgomotele până în camera lui Lucy, unde posteriorul albastru-verzui al mamei stă ridicat în aer. Albastru-verzui pentru că poartă același trening de firmă pe care i l-a dăruit fostul ei prieten acum șase ani. Îl numește ținută de relaxare și este unul dintre cele mai de preț lucruri ale ei, depășit doar de coroana pe care a câștigat-o când a fost desemnată Miss Teen Blue Bonnet.

— Am ajuns, îi spun, cu vocea panicată. Ce faci aici?

Se ridică și expiră, dându-și la o parte părul de pe frunte. Fața i s-a înroșit de la căldură și șuvițele de păr din jurul frunții i s-au ondulat.

— Cei de la pompe funebre ne-au trimis în sfârșit urna pe care am comandat-o, așa că mi-am luat jumătate de zi liberă. Am zis să vin casă și să mă apuc de toate astea.

Îmi las rucsacul să cadă în hol și fac câțiva pași în dormitor.

— Să te apuci de ce, mai exact?

Mama se așază pe pat, lângă o grămadă de rochii de casă, toate călcate și agățate pe umerașele căptușite cu pânză ale mătușii Lucy.

— Știi tu, să scot lucrurile lui Luce. Dumnezeule, colecționa tot felul de lucruri inutile. Abia poți să-i deschizi sertarele. Știi, am găsit voalul de mireasă al bunicii tale. Îl caut de o sută de ani.

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet.

— A, da?

Mama a pus stăpânire pe rochia de mireasă a bunicii când ea era la azil. Nu i s-ar fi potrivit niciodată lui Lucy, așa că nu s-au certat din cauza asta. Cu totul altă poveste a fost cu voalul. Voalul i se potrivea oricui. S-au certat pe el luni întregi, până ce nervii lui Lucy au cedat și a renunțat. Apoi, în urmă cu câțiva ani, a dispărut.

Mama a fost mereu cea care făcea scandal, dar se pare că de data asta Lucy a avut ultimul cuvânt.

Nu a fost mereu așa. Ele două nu au fost mereu certate, dar perioadele în care au fost îmi sunt mult mai adânc întipărite în memorie decât serile de vineri, când veneam acasă și le găseam pe amândouă chicotind pe canapea, în timp urmăreau filmele lor vechi preferate.

— Și ce ai de gând să faci cu toate lucrurile astea? o întreb.

— Păi, presupun că le voi dona. Știi cât de greu le este femeilor plinuțe să găsească haine, deci sunt sigură că vor fi foarte apreciate.

— Și dacă vreau pentru mine o parte din ele? Nu să le port. Doar să le păstrez.

— Oh, Gogoșică, nu vrei rochiile astea înflorate. Și în dulapuri nu găsești nimic altceva decât lenjerie, chiloți, și tăieturi din ziare.

Știu că ar fi trebuit să trec peste faptul că Lucy nu mai e. Au trecut deja șase luni. Și totuși, eu încă mă aștept să o văd pe canapea, cu Riot în poală, sau completând cuvinte încrucișate în bucătărie. Dar nu mai face asta. S-a dus. Și nu avem nici măcar o

poză cu ea. Realitatea corpului ei nu era ceva ce îi plăcea să îi fie aruncat în ochi sub forma unei fotografii.

Mă sperie. Ca și cum, dacă nu o pot auzi și vedea, cumva o voi uita.

La treizeci și șase de ani și două sute douăzeci și cinci de kilograme, Lucy a murit. A murit singură, în urma unui infarct masiv, în timp ce stătea pe canapea, uitându-se la una dintre emisiunile ei preferate. Nimeni nu a văzut-o murind. Dar, ca să fiu sinceră, nimeni în afara acestei case nu a văzut-o cu adevărat trăind. Și acum nu e nimeni care să-și amintească de ea. Nu așa cum vrea ea să fie amintită. Pentru că atunci când mama se gândește la Lucy și-o amintește doar așa cum a murit.

De aceea, ideea că mama îi dezasamblează camera ca pe o expoziție ambulantă face ca ecoul de durere să se transforme în ceva nou și proaspăt.

Mama trage sertarul noptierei și începe să sorteze hârtiile în grămezi diferite. Îi văd mintea în timp ce lucrează. De păstrat, de aruncat, să vedem. Uneori mă întreb în ce grămadă mă încadrează pe mine.

— N-ai putea să nu faci asta? o întreb. E camera ei.

Mama se întoarce cu fața spre mine și mă privește neîncrezătoare.

— Gogoșică, este o cameră întreagă pe care o lăsăm să se umple de praf. Și sezonul concursului a început. Voi munci din greu toată vara. Ar fi drăguț să am o cameră în care să cos costume și să creez rochii fără să dau întreaga casă peste cap.

— O cameră pentru cusut? Cuvintele îmi sunt amare pe limbă. Vrei să transformi camera lui Lucy într-o cameră de cusut?

Deschide gura, dar nu rămân prin prejmă suficient pentru a-i da timp să răspundă.

***

La Harpy's, Bo lucrează la grătar cu căștile în urechi. Ridic mâna și o scutur în semn de salut când trec pe lângă el.

— Să ai o vară fericită, Willowdean, îmi spune, puțin prea tare.

Buzele lui sunt lipicioase și roșii și mi-ar plăcea foarte tare să le gust.

Să îl sărut pe Bo. Gândul mă stânjenește. Vreau să mă topesc, să mă transform într-o baltă și să dispar pe scurgerea din bucătărie.

În față, Marcus este deja la casa lui de marcat.

— M-ai întrecut, îi spun.

— Tiff m-a adus mai devreme, ca să ajungă la timp la antrenament.

Marcus și cu mine am fost mereu un fel de umplutură unul în viața celuilalt. El este cu un an mai în vârstă decât mine și mergem la aceeași școală de când eram mici. Îl cunosc la fel de bine cum îl cunoști pe verișorul celui mai bun prieten al tău: doar după nume și figură. Când m-am angajat la Harpy's a fost drăguț să lucrez cu cineva pe care îl știam, acum presupun că suntem prieteni. Ellen și Tiffany, căpitanul echipei de *softball*[1], s-au cuplat la începutul anului și în decurs de câteva săptămâni viețile lor s-au lipit ca un set de ventuze.

— Ce ai făcut la examenele finale? mă întreabă Mark.

Ridic din umeri și mă uit înapoi, la timp pentru a-l vedea pe Bo privindu-ne peste lămpile pentru încălzire cu infraroșu. Nu își ferește privirea. Stomacul mi se strânge.

— M-am prezentat, îi răspund. Contează și asta. Tu?

— Bine. Am studiat cu Tiff. Vara asta merge să-și viziteze colegii.

---

[1] Softball este o variantă de baseball cu o minge mai mare pe un teren mai mic. A fost inclus pentru prima oară în programul Jocurilor Olimpice din 1996. (n. red.)

Înțeleg că viața de după liceu este ceva la care ar trebui probabil să mă gândesc, dar nu mă pot vedea la facultate și nu știu cum să-mi planific ceva ce nu îmi pot imagina.

— Dar tu? Tu nu te-ai gândit să cauți școli?

Își întoarce cozorocul într-o parte și dă din cap, îngândurat.

— Ba cred că da.

Clopoțelul de deasupra ușii sună și un grup de liceeni intră în încăpere. În timp ce așteptăm să studieze meniul, Marcus se uită pe deasupra lor prin geamul de la intrare și zice:

— Fata mea pleacă din orașul ăsta și tot ce știu este că o să merg cu ea.

Orașul Clover este genul de loc de unde pleci. Este acea iubire care fie te ține pe loc, fie te împinge să pleci. Foarte puțini sunt cei care pleacă și rămân plecați, în timp ce noi restul ne înmulțim și mergem la biserică, ceea ce pare să fie suficient pentru a ne menține pe linia de plutire.

***

Vinerea și sâmbăta închidem foarte târziu, așa că mama doarme când ajung acasă. După ce sting toate luminile și închid ușa din spate, merg tiptil pe scări și verific de două ori dacă într-adevăr a adormit. Sforăituri ușoare se aud pe sub ușa ei, iar eu intru în camera lui Lucy, cu grijă să evit toate plăcile de parchet care scârțâie, și încep să caut prin grămezile mamei.

Sunt multe gunoaie și grămezi de tăieturi din ziare despre oameni și locuri pe care nu le voi înțelege niciodată. Îmi displace faptul că sunt lucruri mărunte, cum ar fi motivul pentru care a avut nevoie de tăieturi din ziare despre autorul unei cărți de bucate care vine în vizită la bibliotecă, despre care nu am știut, iar acum nu mai pot să o întreb pe Lucy.

Înmormântarea ei a fost cea mai grea. Și nu numai din motivele evidente. Jumătate din populația orașului Clover și-a făcut

apariția doar pentru că nu avea altceva mai bun de făcut. Bănuiesc că se așteptau cu toții să o vadă îndesată într-un coșciug, ca pe un fel de poveste moralizatoare. Dar tristul adevăr este că nu ne-am putut permite un sicriu mai lat, care era și mult mai scump. Așa că, în ciuda văicărelilor mamei pentru că nu a fost capabilă să-i organizeze surorii ei mai mari o „înmormântare așa cum se cuvine", Lucy a fost incinerată.

Dar nu îmi place să îmi amintesc înmormântarea ei. Îmi place să îmi amintesc alte lucruri, cum ar fi atunci când m-a dus la prima lecție de dans, când eram în clasa a treia. Tricoul elastic abia se întindea peste abdomenul meu pronunțat și coapsele mi se atingeau oricât le imploram să nu o facă. Eram prea grasă. Eram prea înaltă. Nu semănam cu niciuna dintre fetele care așteptau să intre în sală.

Din moment ce am refuzat să ies din mașină, Lucy a venit pe bancheta din spate, lângă mine.

— Will.

Avea un ton dulce, ca mierea caldă. Mi-a dat după ureche o șuviță de păr rebelă și a scos un șervețel din buzunarul din față al rochiei ei de casă.

— Am irosit prea mult timp în viața mea. M-am gândit prea mult la ce avea să zică sau să creadă restul lumii. Și uneori am făcut asta pentru lucruri nesemnificative, cum ar fi mersul la magazin sau la poștă. Dar au fost momente în care chiar am refuzat să fac lucruri deosebite. Și totul pentru că mi-a fost teamă că vreun străin s-ar putea uita la mine și ar considera că nu sunt suficient de bună pentru asta. Dar pe tine nu trebuie să te supere astfel de lucruri mărunte. Dacă intri acolo și decizi că nu e pentru tine, atunci nu trebuie să te mai întorci vreodată. Dar îți datorezi ție însăți șansa asta, înțelegi?

Nu m-am dus decât în toamna aceea, dar nu asta a fost important.

În sertarul cu șosete al lui Lucy, găsesc o cutiuță plină cu casete audio, toate cu Dolly Parton. Aleg una la întâmplare și o introduc în casetofonul de pe noptieră. Mă așez pe patul ei și ascult cu volumul atât de încet, încât pare un murmur. Lucy a iubit-o pe Dolly probabil mai mult decât a iubit orice altceva. Și bănuiesc că eu și Ellen o îndrăgim tot cam la fel.

Doamna Dryver este probabil cea mai cunoscută sosie a lui Dolly Parton din partea asta de Texas. Are constituția mică și vocea pe măsură. Din moment ce Lucy a fost vicepreședintele unui fan club regional al lui Dolly Parton până acum câțiva ani, drumurile lor s-au intersectat constant. Nu am cum să nu cred că prietenia mea cu Ellen a fost cumva destinată cu mult timp înainte să ne naștem, de pe vremea când Dolly încă era o necunoscută fără bani din Tennessee. Ca și cum Ellen ar fi un cadou pregătit de Lucy pentru mine.

Nu a fost doar imaginea lui Dolly care ne-a apropiat. Ci atitudinea născută din faptul că știa cât de ridicolă părea pentru cei din jur, dar nu schimba niciodată nimic, pentru că se simțea bine în pielea ei. Pentru noi, ea este... invincibilă.

CINCI

Vacanța de vară nu mai are asupra mea același efect pe care îl avea când eram copil. Când eu și Ellen eram în școala generală, Lucy ne ducea la Avalanche Snocones. Cu siropul curgându-ne pe degete, stăteam în lumina slabă a camerei, cu ventilatorul din tavan rotindu-se deasupra noastră, în timp ce Lucy schimba canalele până când ajungea la talk-show-urile acelea proaste pe care mama nu ne lăsa niciodată să le urmărim.

Dar primul weekend de vară trece fără niciun eveniment deosebit. Luni dimineața, când mă trezesc, ledul telefonului meu se aprinde intermitent.

ELLEN: LA PISCINĂ. ACUM. VARĂ. SUPER. CALD.

ELLEN: ACUM.

ELLEN: ACUM.

Nu mă pot abține să zâmbesc atunci când îi citesc mesajele. Ellen locuiește într-un cartier mărginaș, cu o piscină de cartier prost îngrijită. Dar, în timpul verii, acel loc este oaza noastră.

Știu că fetele grase ar trebui să fie alergice la piscină sau ceva de genul ăsta, dar eu ador să înot. Adică, nu sunt proastă. Știu că oamenii se holbează la mine, dar nu mă pot învinovăți pentru că vreau să mă răcoresc. Și de ce ar trebui să conteze? Nu am de ce să îmi cer scuze pentru faptul că am coapse imense și noduroase.

Când opresc pe aleea lui El, o găsesc stând pe verandă, în costum de baie, cu un prosop în jurul taliei.

Șlapii noștri lipăie de fiecare dată când se lovesc de trotuar, în timp ce parcurgem cele trei străzi până la piscină, și chiar dacă este abia zece dimineața, suntem pline (sau cum ar spune mama *lac*) de transpirație.

— Dumnezeule! exclamă El, cât timp așteptăm la coadă. Sunt groaznic de mulți oameni aici.

Își încrucișează brațele peste abdomen. Eu îmi trec brațul pe sub al ei.

— Haide.

Din cauza mulțimii nu reușim să luăm decât un șezlong. El își desface prosopul din jurul taliei și fuge la piscină. Îmi dezbrac rochia peste cap, îmi arunc șlapii din picioare și alerg pe vârfuri.

El se scufundă până la umeri, iar eu intru până la talie și răcoarea îmi face ochii să se dea peste cap. Ahh! acum e vară.

Plutim pe spate ca stelele de mare și îmi aduc aminte de vremea când eram copii, ne puneam ochelarii de protecție la ochi, ne scufundam și ne strigam secrete una alteia. Numai că atunci nu existau secrete între noi și, în mare parte, ne strigam lucruri pe care deja le știam. „CHASE ANDERSON ESTE AȘA DRĂGUȚ!" spunea El. „AM FURAT ZECE DOLARI DIN PORTOFELUL MAMEI!" țipam eu.

Mă las să plutesc până când umărul meu atinge marginea piscinei și simt o umbră deasupra mea. Când întredeschid ochii văd un băiețel ghemuit la marginea piscinei. Buzele lui formează cuvinte.

Mă ridic și zgomotul îmi ajunge în urechi, aproape paralizându-mi creierul. Îmi strâng ochii pentru o secundă. Îmi simt capul de parcă ar fi învelit în folie.

— Ce e?

Slipul de baie roșu al băiatului este ud fleașcă și formează o băltoacă sub el.

— Credeam că ai murit, spune el. Și ești roșie peste tot.

Se ridică și fără nicio formulă de încheiere pleacă.

Îmi ating obrajii și apa de pe degete mi se scurge pe față, ca picăturile de ploaie pe pământul crăpat și uscat. Habar n-am de cât timp plutesc. Mă uit în jur după El și o zăresc pe șezlongul nostru, stând de vorbă cu o fată și un băiat. Mă mișc încet până la margine, în speranța că vor pleca, dar după ce trag de timp câteva minute, ei tot acolo sunt.

Îmi fac curaj și ies din piscină. El stă la capătul șezlongului nostru, în timp ce fata pe care nu am mai văzut-o până acum stă la celălalt capăt, cu un băiat în spatele ei, de parcă sunt pe motocicletă și ea este cea care conduce.

— Bună, îi salut.

O fracțiune de secundă El nu spune nimic și cealaltă fată se uită la mine cu o privire care parcă spune „Cu ce te pot ajuta? Ai nevoie de ceva? Poți să pleci acum".

— Hei, ea este cea mai bună prietenă a mea, Will.

El se întoarce spre mine.

— Ea e Callie. Și prietenul ei...

Vocea i se lungește pentru o secundă, apoi pocnește din degete.

— Bryce, completează Callie.

Bryce dă din cap din spatele ei. Poartă o pereche de ochelari din ăia de nemernic, de care poartă antrenorii, care arată aproape la fel ca ochelarii din *Star Trek*. Mâna lui o strânge pe Callie de umăr și îmi pot da seama că sunt genul acela de cuplu care se atinge mereu.

— Încântată de cunoștință, bombăn eu.

El se uită urât la mine.

Nu e ca și cum nu mi-ar face plăcere să cunosc oameni noi. Doar că, în general, nu-mi plac oamenii noi. Și probabil că ăsta este lucru care îi displace lui El cel mai mult la mine. De când mă

știu a tot încercat să atragă o a cincea roată la căruță. Poate că asta mă face o morocănoasă totală, dar nu am nevoie de o altă cea mai bună prietenă. Și în mod special nu am nevoie de fata asta, care se uită încontinuu la mine, de parcă aș fi un fel de accident de mașină.

Ellen îmi face loc să mă așez lângă ea, dar eu rămân în picioare.

— Așadar, Callie se înscrie la concursul de frumusețe.

Bryce o strânge de umeri pe Callie, iar ea chicotește gălăgios.

— Da, confirmă ea. Sora mea a terminat pe locul doi, acum câțiva ani. Bănuiesc că am asta în sânge.

— Bravo ție.

Vocea mea e joasă și răutăcioasă, deși nu o fac intenționat.

El zâmbește forțat.

— De fapt, Callie organizează tabăra de pregătire pentru concurs pe care am văzut-o săptămâna trecută după ore.

Nu știu ce răspuns crede ea că pot să dau la asta. Întreaga conversație e plină de semnale luminoase care avertizează că se apropie o FUNDĂTURĂ.

— Ăăă, Callie, continuă Ellen. Știi că mama lui Will este organizatoarea concursului?

Jucătorii de fotbal american sunt zei în Sud. Nici majoretele nu se lasă mai prejos, dar aici, femeile la putere sunt reginele frumuseții. Din nefericire, totuși, să fiu fiica grăsuță a celei mai iubite regine de frumusețe din Clever nu îmi aduce prea multe beneficii.

Callie își folosește mâna pentru a bloca razele soarelui și se uită în sus la mine.

— Stai, aceea este mama ta?

— Da.

Dacă aș putea schimba un singur lucru la mama, acela ar fi concursul de frumusețe. De fapt, sunt sigură că toată viața mea

s-ar potrivi ca un set de piese de domino dacă aș putea să șterg acest eveniment anual din existența mea.

Callie râde.

— Dar nu participi, totuși, nu-i așa?

Aștept o secundă. Două. Trei. Patru. Ellen nu spune nimic.

— De ce să nu?

Evident că nu aș participa niciodată la concursul acela depravat de popularitate. Dar totuși. Ce fel de cap pătrat ar face o asemenea presupunere?

— Mi se pare că nu ești genul acela de fată. Adică, nu o spun într-un sens negativ.

Dintr-odată îmi aduc aminte cât de minuscul este costumul meu de baie. Elasticul îmi lasă semne pe șolduri și bretelele mi se afundă în umeri. Anxietatea mă cuprinde ca o plantă agățătoare.

— Dar, spune Callie, Bekas Cotter este o competitoare serioasă. Tipa e cât se poate de tipic americană, din cap până în picioare.

Nevoia de a scăpa îmi îndeamnă tălpile să o ia la goană.

Și, normal, Callie îmi folosește rochia pe post de prosop de plajă pentru ca pielea ei sensibilă să nu intre în contact cu plasticul fierbinte al scaunului.

Mă întorc spre Ellen.

— Fug până la tine acasă, vreau să merg la toaletă.

Îmi iau șlapii în picioare și prind primul prosop pe care îl văd, apoi plec cât de repede pot.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Callie, ca și cum ar vrea să spună, *Care-i problema ei?*

— Dar găsești toalete aici! strigă El, peste mulțime.

Prosopul abia îmi cuprinde talia. Nu-mi pasă. Continui să merg.

O mașină cu băieți trece pe lângă mine și claxonează.

— Oh, duceți-vă naibii! strigă El, din spatele meu.

Mă întorc. Îmbrăcată doar în costumul de baie, aleargă în spatele meu, cu rochia și geanta mea în brațe.

— Am încercat să te ajung din urmă! spune ea.

Deschid gura să vorbesc, dar îmi aduc aminte că sunt supărată pe ea. Continui să merg. Noi nu ne certăm. Știu că cei mai buni prieteni ar trebui să se certe, dar eu și El nu o facem. Normal, ne contrazicem pentru lucruri stupide, cum ar fi emisiunile de la televizor sau care dintre coafurile lui Dolly îi stă cel mai bine, dar nu ne-am certat niciodată cu un motiv serios. Și totuși sunt așa supărată că m-a lăsat baltă de față cu acea Callie. Nu a spus nimic.

Poate exagerez și dau o amploare prea mare situației. Poate este genul de lucru pe care doar eu îl observ. Ca atunci când ai un coș pe față și ai impresia că este singurul lucru pe care ceilalți îl văd când se uită la tine.

Și nu pot uita modul în care Callie m-a inspectat de sus în jos. De parcă aș fi un monstru. De fapt, ceea ce mă deranjează cel mai tare este faptul că m-am simțit incomod pentru că nu ar fi trebuit să mă simt așa. De ce ar trebui să fiu stânjenită pentru că vreau să înot sau să stau în costum de baie? De ce aș simți nevoia să mă ascund sau să fug din apă pentru ca nimeni să nu-mi vadă coapsele butucănoase?

— Will! La naiba, așteaptă! Iisuse Hristoase!

Fără să mă opresc, îi spun:

— Trebuie să ajung acasă.

— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat mai devreme? Te-ai transformat într-o țăcănită. Ce-a fost asta?

Mă opresc, pentru că am ajuns acasă la El și acum picioarele mele nu mai au unde să se ducă, dar parcă nu-mi pot face gura să tacă.

— Cum adică „Ce-a fost asta"? țip la ea. A fost minunata ta idee de a mă lăsa abandonată în piscină. M-ai lăsat baltă acolo. Și cine naiba e scorpia aia bățoasă?

Regret cuvintele imediat ce le rostesc. Toată viața mea am fost vorbită de rău pentru felul în care arăt și dacă am învățat ceva trăind în pielea mea este că nu trebuie să faci comentarii la adresa siluetei altcuiva. Grasă. Slabă. Scundă. Înaltă. Nu contează.

Dar El spune doar:

— Păreai așa de relaxată! De ce sunt o prietenă rea pentru că te-am lăsat singură în piscină? Ai șaisprezece ani și te-ai supărat pe mine pentru că te-am lăsat singură în piscină?

I-am văzut pe El și Tim certându-se de suficiente ori încât să îmi dau seama că asta e specialitatea ei. Simplifică situația până la punctul în care cel ce stă în fața ei se simte absurd. Este genul de persoană pe care vrei să o ai de partea ta, nu împotriva ta.

Clatin din cap pentru că nu vreau să o spun cu voce tare. Nu vreau să îi spun că m-am supărat pentru că m-a lăsat fără stratul meu protector, adică ea. Sau că ar fi trebuit să îmi ia apărarea acolo.

— Și scorpia aia bățoasă, continuă El, este colega mea de serviciu. Nu trebuie să te împrietenești cu ea, dar ai putea măcar să te porți frumos.

Îmi ridic mâinile în aer.

— Bine, nu mai contează. Nu am chef de ceartă.

Îmi lasă geanta și rochia pe capota mașinii.

— Bine.

Îmi trag rochia peste cap și îi dau prosopul din jurul taliei, apoi scot din poșetă cheia de la mașină.

— Vorbim mai târziu.

Merg spre portiera șoferului, dar ea încă stă pe loc.

— Stai, îmi spune. Vino înăuntru.

Respir adânc.

— Hai, nu mai ofta. Am nevoie de ajutorul tău.

***

În camera lui Ellen, mă așez pe podea și îmi încrucișez picioarele.

— Lasă-mă să-l țin pe Jake.

Încuie ușa de la dormitor și se duce direct la șifonier.

— Data viitoare. Acum năpârlește.

Ca orice persoană zdravănă la cap, am avut mereu o doză sănătoasă de frică de șerpi, dar apoi, când avea unsprezece ani, părinții lui El s-au despărțit pentru o perioadă scurtă de timp, iar ea a luat-o razna de tot. Ca să o liniștească, domnul Dryver i-a promis un animal de companie. La ce nu s-a așteptat el a fost ca fiică-sa să îi ceară un șarpe.

Când l-a luat pentru prima oară pe Jake, un șarpe alb cu corn, nu era mai lung decât un creion, însă eu tot am refuzat să vin la ea acasă. Nu suportam nici măcar gândul să fiu sub același acoperiș cu el. Dar apoi a venit ziua de naștere a lui El, când a împlinit doisprezece ani, și nu am putut să lipsesc. Lucy m-a dus la un magazin de animale de companie, ca să pot vedea șerpi, ba chiar a aranjat să pot ține unul în brațe. Când m-am înspăimântat, a ținut ea șarpele. Puteam să-i văd mâinile tremurând, dar totuși m-a calmat.

Acum pot sta ore întregi să ne uităm la filme, cu Jake împletit printre mâinile noastre, de parcă ne-ar lega una de alta.

Ellen scoate din spatele șifonierului o sacoșă de cumpărături de la Sweet 16.

— Trebuie să mă ajuți să mă decid.

Mă ridic în genunchi în timp ce ea scoate din sacoșă și înșiră în tot patul sutiene de dantelă și chiloței asortați.

— Pentru Tim, zice și se așază pe marginea patului. Vreau să arăt bine.

Ridic cu degetul mic o pereche de lenjerie mov.

— Ai cumpărat toate astea de la serviciu?

— Callie m-a ajutat să iau câteva, dar am nevoie de tine pentru a alege și a le returna pe restul.

— Oh!

Vreau să o întreb dacă i-a spus lui Callie că toate cumpărăturile astea sunt pentru prima ei noapte de amor. Căutăm prin grămadă. Roz, alb, negru, roșu. Chiar și verde. Normal că i-a spus. Știu că fac din asta o problemă mai mare decât e: Nu trebuie să dețin monopolul asupra discuțiilor ei despre sex cu El și Tim, dar mă simt trădată.

— OK, îi spun, albul e exclus. Ești virgină, ceea ce e super tare. Adică nu ar fi un lucru rău dacă nu ai fi, dar ceea ce vreau să spun este că nu ai nevoie să arăți ca și cum nu ar trebui să fii dezvirginată. Adică, scopul este să-ți pierzi virginitatea, nu-i așa?

— Așa e.

Tonul ei e hotărât și dă la o parte lenjeria albă.

— Oare ar fi trebuit să îmi iau... lenjerie mai sexy?

Clatin din cap.

— Cred că asta este exact ce ai nevoie. Spune: „Sunt gata să fac sex" fără a pune prea multă presiune pe Tim.

— Aș muri fără tine. Pur și simplu aș înceta să exist.

Un zâmbet îmi răsare pe față.

— Negrul este prea intimidant. Adică, este super extra sexy, dar o poți păstra pentru mai târziu.

O înghesuie în ultimul sertar al noptierei.

— Îmi place cea verde, dar nu prea se potrivește.

Trec peste cele nude, roșii, mov și bleu.

— Asta.

Întind mâna peste patul ei și dau la o parte toate celelalte seturi, cu excepția unuia în dungi bronz și roz pal.

— Setul ăsta zice „virgină văratică, dar nu pentru mult timp".

El mă lovește peste mână, apoi se întinde după el. Totul este din dantelă, accentuat cu câțiva năsturei perlați. Strânge setul la piept și alunecă pe podea, lângă mine. Mă întorc și mă las pe covor.

Își așază capul pe umărul meu. Îmi place cum mirosim când venim de la piscină. A clor și transpirație. Mirosul verii.

— În seara asta. O să o facem în seara asta, îmi spune.

ȘASE

După ce plec de la Ellen, sunt deja extenuată și ideea de a încasa banii pe comenzi de fast-food toată noaptea mi se pare imposibilă.

Obosită, îmi pun șapca Harpy's pe cap și îmi scot coada prin gaura din spate, în timp ce îmi iau locul la casă.

— Bună, bună, Will, strigă Marcus, de la barul cu condimente. Arăți puțin prăjită azi. Ai stat la soare?

— Cam da.

— Ești puțin cam mototoală.

Verific grămezile de monede să văd dacă este nevoie să merg până la birou după mărunțiș.

— Hei, mă gândeam să încep un pariu pentru concurs. Crezi că-mi poți da ceva informații din interior la momentul potrivit?

Clatin din cap și închid sertarul casei de marcat.

— Ce e? întreabă Marcus. Nu mai vorbești? Ai luat lecții de la domnul Puternic și Tăcut? continuă, făcând referire la porecla pe care i-a pus-o lui Bo.

Inspir profund și verific rezerva cu accesorii de sub casa de marcat.

— A fost o zi lungă. Am nevoie de puțin spațiu.

Marcus bombăne ceva despre sindromul premenstrual și spre surprinderea mea, din bucătărie, răspunde Bo.

— Dar de ce n-ar putea și ea să aibă doar o zi proastă? Nu trebuie să inventezi niște motive anume pentru care se poartă așa.

Ron scoate un fluierat gros din biroul lui.

Marcus râde.

— Fir-ar!

— Poate ți-a văzut fața, spune Bo, și și-a dat seama că ziua de azi este o cauză pierdută.

Îmi face cu ochiul prin geamul de serviciu. Întorc capul și zâmbesc.

Îmi țin mâinile ocupate în pauzele dintre clienți, refăcând iar și iar stocurile de șervețele și condimente. Bo ascultă muzică, dar doar cu o cască în ureche, în loc de două. Marcus se uită la telefon toată seara, și din câte deduc, se ceartă cu Tiffanie prin mesaje text.

Bekah Cotter, cu părul ei blond lung și rotunjimi bine definite, vine cu un grup mare de prieteni și își fac un fel de camping afară, cu cartofi prăjiți și un munte de băuturi. Callie are dreptate. Bekah va participa la concurs și probabil va câștiga. Este una dintre fetele frumoase pe care te străduiești din răsputeri să le urăști. Dar e drăguță și destul de talentată. Mă rog, dacă poți numi învârtitul bastonului un talent.

Este rândul lui Bo să facă curat în sala de mese și când dă cu aspiratorul fără fir printre ele, Bekah se grăbește să adune gunoiul rămas de la mesele din jur. Îi spune ceva. Nu pot să aud ce. Dar el zâmbește și eu nu pot să nu mă simt ca și cum aș fi înghițit un pumn de pietre. Nu știu de ce i se spune pasiune când seamănă mai degrabă cu un blestem.

Clopoțelul de la ușă sună și intră Millie și prietena ei, Amanda, cu pantofii lor ortopedici à la Frankenstein. Millie poartă un tricou galben deschis și o pereche de pantaloni scurți în aceeași nuanță, cu strasuri mici în formă de inimă lipite pe gulerul bluzei. Mi-aș dori să existe un mod în care să-i pot spune că-și complică viața fără să par o scorpie.

Are fruntea udă de transpirație, dar zâmbetul nu îi piere de pe chip.

— Oh, bună, Will! Nu știam că lucrezi aici.

Amanda dă din cap, părând impresionată. Ea poartă pantaloni scurți de fotbalist și un tricou cu poza frățiorului ei mai mic în uniforma lui pentru Liga Mică. Acel tip de tricou pe care îl poartă părinții la jocurile importante ale copiilor.

— Pun pariu că primești tone de mâncare gratis, spune Amanda, și își îndreaptă degetul spre locul unde stă Bo, în sala de mese. Și nici priveliștea nu e rea deloc.

Clatin din cap și încerc să nu râd.

— Păi, da. O duc bine.

Își iau comenzile la pachet, iar Amanda merge cam încet pentru a-l admira pe Bo, care se îndreaptă spre bucătărie.

Îmi iau pauza după Marcus și Bo. Când deschid dulapul să îmi iau balsamul de buze, găsesc o acadea roșie. Este una din cele de fițe, care stă în suportul din lemn de la casele de marcat din supermarket. Strâng din buze un moment, apoi o pun în buzunar și încerc din greu să am o atitudine detașată în cazul în care mă urmărește cineva.

Când eram mică, la școală obișnuiam să decorăm cutii de pantofi și să le folosim pe post de cutii poștale de Sf. Valentin. Le lăsam pe bancă toată ziua. Nu-mi plăcea să mă vadă cineva când îmi verificam cutia. Nu de teamă că nu voi găsi nimic. Cu toți ne dădeam unii altora felicitări. Era obligatoriu. Dar mereu speram la mai mult. Voiam să fiu acea fată cu o felicitare semnată *Admiratorul tău secret*.

Poate că nu e un bilet într-o cutie de pantofi, dar tot îmi face inima să îmi sară din piept, ca și cum ar fi pe arcuri.

În timp ce desfac acadeaua, mă gândesc să îi trimit un mesaj lui Ellen, dar îmi întorc telefonul cu ecranul în jos când nu mă pot decide ce să-i spun. Mă trântesc pe scaun și îmi savurez

acadeaua. S-ar putea să facă sex *chiar în clipa asta.* Ar putea fi deja o non-virgină oficială și eu nici măcar să nu știu.

Mă întreb dacă a vorbit cu Callie după ce am plecat eu. Probabil că da. Ea ar ști ce să-i spună lui El. După ce îmi termin acadeaua, arunc ambalajul și bățul la gunoi. Îmi pun telefonul în sutien și, în timp ce trec prin bucătărie, sânii îmi vibrează. Mă opresc chiar acolo și îmi verific telefonul înainte să mă duc în față.

Ellen: cam emoționată. te sun mai târziu.

Ellen: adică după.

Eu: o să fii pisicuță sexy. miaaaaaau.

Ellen: ești cea mai tare. poate vin să dorm la tine în seara asta, ca să vorbim. xo.

Buzele lipicioase mi se arcuiesc într-un zâmbet mic. Ridic privirea și îl văd pe Bo cum se uită la mine, în timp ce îmi pun telefonul din nou în sutien, doar pentru a realiza două secunde prea târziu când de ciudat trebuie să pară să îți bagi mâna pe sub tricou în fața băiatului pe care îl placi.

Nu e prima dată când cineva se holbează la mine. Și am destulă experiență cât să știu că atunci când ești prins, instinctul îți spune să te uiți în altă parte. Dar Bo continuă să privească, de parcă nu ar avea de ce să fie jenat.

Roșeața îmi invadează obrajii. Îmi șterg buzele cu dosul palmei, merg în față și încep procedurile de închidere a magazinului.

Ron îl lasă pe Marcus să plece cu câteva minute mai devreme la sfârșitul serii pentru că Tiffanie îl așteaptă și e supărată dintr-un anumit motiv. Din biroul lui, Ron termină toate hârtiile pentru seară, în timp ce Bo spală pe jos în bucătărie și eu șterg mesele.

— Ai grijă, îmi spune, tocmai am spălat în spatele tău.

Pășesc ușor, atentă să nu cad, și îmi spăl grăsimea de pe mâini în chiuveta industrială imensă.

Mi-am terminat toate treburile, dar mă trezesc făcându-mi de lucru, în timp ce Bo termină de spălat pe jos. Umplu chiuveta

pentru el, ca mopul să stea îmbibat cu apă peste noapte, așa cum îi place Lydiei.

— Voi doi mergeți acasă, strigă Ron. Ne vedem mai târziu.

Mă grăbesc spre vestiar ca să-mi iau lucrurile, de parcă sunt speriată că Bo ar putea să plece fără mine sau ceva de genul ăsta. Îl urmez spre ușa din spate, iar el mi-o ține deschisă, așa că trebuie să mă strecor pe sub brațul lui. Care, apropo, nici nu miroase rău. Oare cum reușește să prăjească burgeri toată seara și să nu miroasă ca un meniu de fast-food?

În timp ce mergem în liniște spre mașinile noastre, mâna lui o atinge accidental pe a mea și îmi imaginez cum ar fi dacă mi-ar prinde-o și și-ar împleti degetele cu ale mele.

Când ajung la mașină mă uit peste capotă și spun:

— Mersi pentru acadea.

Nu se întoarce, dar își dă capul pe spate și se uită la cer.

— Noapte bună, Willowdean!

ȘAPTE

Fără să trebuiască să întreb, Ellen îmi dă toate detaliile picante despre cum și-a pierdut virginitatea. Au făcut-o în dormitorul lui Tom pentru că mama lui era plecată să o viziteze pe bunica lui, iar tatăl lui, ofițer de poliție, lucra tura de noapte.

Stăm nas în nas în patul meu, cu luminile stinse.

— Ce simți? o întreb. Nu senzația în sine, ci cum te-a făcut să te simți?

Închide ochii pentru o secundă.

— Am simțit... că dețin controlul. Adică, asupra vieții mele.

Deschide ochii.

— Și m-am simțit iubită. Dar mă simt și ciudat.

— Ce vrei să spui?

— Am făcut lucrul ăsta matur. Chiar matur. Dar am fost tot noi. Încă râdeam și făceam glume. Mă așteptam să mă simt o cu totul și cu totul altă persoană, dar de fapt nu eram decât eu, aceeași dintotdeauna, și luam decizia asta pe care nu o mai pot schimba niciodată.

Încuviințez din cap. Îmi clatin capul cu ardoare pentru că, explicat în termenii ăștia, înțeleg.

Cu vârfurile degetelor, El îmi atinge obrazul și pentru prima dată îmi dau seama că lacrimile îmi curg pe față. Își lipește fruntea de a mea și nu știu care dintre noi adoarme prima.

***

În ciuda proviziilor pentru concurs care îmi înghit casa, următoarele săptămâni sunt destul de liniștite. Lucrez în mare parte cu Ron, dar uneori și cu Lydia. Zilele de luni și miercuri sunt mereu aglomerate, dar cele de vineri și sâmbătă sunt cele mai grele. Mama nu suportă că ținem deschis până la miezul nopții, dar nu prea am ce să fac în privința asta.

Într-o vineri seara, când închidem, Ron vine în sala de mese cu o mulțime de cutii pline cu căni înfășurate în plastic.

— Am luat căni noi, spune, și le pune pe toate pe tejghea.

— Ce e în neregulă cu cele pe care le avem acum? întreb.

Rupe plasticul din jurul unei cutii și îmi întinde o cană roșie. Are încrustată emblema noastră, dar sub ea, cu litere italice scrie: *Sponsor oficial al Concursului de frumusețe Miss Teen Blue Bonnet din orașul Clover*. Uneori am impresia că acest concurs e precum Crăciunul și noi tot încercăm să-l sărbătorim din ce în ce mai devreme, până când va cuprinde întregul an.

— Una din fetele alea din comitetul mamei tale a trecut pe aici și, ei bine, mama mea a câștigat în '77. Nu puteam rata ocazia de a susține perla coroanei orașului Clover.

Simt cum mi se încrețește fruntea.

— Deci vom arunca toate cănile perfecte pe care le avem și le vom înlocui cu astea?

Ridică din umeri.

— Umple dozatoarele înainte să pleci, bine?

Mereu uit cât de oribilă este a doua jumătate a anului înainte de concurs. Chestia aia își face loc în viața mea și abia îmi mai lasă spațiu să respir.

După ce închidem, Marcus și Ron sunt în mașinile lor și demarează înainte ca eu și Bo să ajungem măcar la ale noastre.

În timp ce îmi descui mașina, pentru că nu am una din alea care se descuie la o apăsare de buton, Bo îmi spune:

— Este o ploaie de meteoriți în sera asta. Una mică.

Îmi arunc geanta pe scaunul din dreapta.

— De unde știi?

— Mama mea vitregă. E mare fană a stelelor și a astrologiei.

Nu știu mare lucru despre astrologie cu excepția faptului că biserica mamei o numește vrăjitorie. Fără să mă gândesc închid ușa mașinii.

— Nu am văzut niciodată o ploaie de meteoriți.

Dă din cap spre spatele camionetei lui, în timp ce lumina din parcare se stinge.

— Hai să o așteptăm.

Trag adânc aer în piept. Ăsta este sentimentul pe care îl ai atunci când viața ta începe să se întâmple, cel puțin așa cred.

— Ai ceva pe care să ne așezăm acolo?

Dă drumul la radio și ia o geacă din cabina camionetei lui pe care scrie Holy Cross.

— Folosește asta.

Bo se dă în spectacol închizând ochii atunci când mă urc în camioneta lui. Sper că ochii lui chiar sunt închiși pentru că urcatul și rochia mea din poliester nu au ce căuta în aceeași propoziție. Îmi oferă o mână și nu mi-e rușine să spun că mă prefac că am nevoie de ea.

Descopăr cu surprindere că degetele lui sunt pline de bătături. Îmi place că sunt în contrast cu pielea mea. Odată așezată, mi-e greu să-i dau drumul.

Se strâmbă puțin în timp ce urcă.

— Te simți bine?

— Genunchi prost.

Se așază lângă mine, cu genunchiul întins.

— Ce e în neregulă cu el? Te-ai rănit sau așa a fost mereu?

— Puțin din amândouă.

— Dar ești bine?

Tușește în pumn.

— Mda.

Ultimele lumini de pe stradă se sting. Poate că locuim în centrul orașului, dar în fiecare noapte, când totul adoarme, e greu să uiți cât de izolați suntem. Nu suntem pe un drum important sau o rută principală, așadar este acel gen de loc care nu poate fi găsit decât de cei care vor să îl găsească.

Bo se uită la ceasul telefonului.

— Ar trebui să fie suficient de întuneric pentru a o urmări.

Pot vedea cu ușurință forma constelațiilor.

— Ai spus că mama ta vitregă e fană a astrologiei?

Își freacă dosul palmei de bărbie.

— Da.

— Părinții tăi sunt divorțați?

Clatină din cap, dar nu spune nimic.

— Îmi, îmi pare rău că am întrebat. Am manierele unei pisici prinse într-o cutie plină de folii cu bule. E o problemă serioasă.

— Nu, răspunde el. Nu e asta. Nu mă deranjează să vorbesc cu tine. Așa că nu-ți cere scuze, OK? Doar că nu prea vorbesc de felul meu. Trebuie să mă obișnuiesc.

Îmi sprijin capul de geamul din spate al cabinei lui și îmi încrucișez picioarele de la gleznă.

— Eu, în schimb, vorbesc de parcă lumea ar continua să se învârtă doar dacă poate gravita în jurul meu.

— Îmi place să te aud vorbind, râde. E ca sindromul Stockholm. La început a fost puțin înspăimântător, dar acum e reconfortant. De parcă lumea s-ar putea sfârși, dar eu aș veni la serviciu și tu ai vorbi de parcă ar fi datoria ta.

— Îmi pare rău, îi spun, dar ăsta a fost cumva un mod indirect de a-mi spune că sunt captivantă?

— A fost cu direcție, spune el.

Îl lovesc peste mână. Îmi prinde mâna și nu îi dă drumul. Din radioul din spatele nostru răsună *„Creepin' In"*, acea melodie a lui

Norah Jones și Dolly Parton. Și totul în orașul ăsta e cuprins de întuneric, dar pot simți cum privirea lui Bo o întâlnește pe a mea.

— Începe, îmi șoptește, și în sfârșit îmi dă drumul la mână.

Dau drumul aerului pe care nu știam că îl țineam în piept.

— E o ploaie mică de meteoriți, șoptește el. Îmi pare rău că nu e mai impresionant.

Sunt încă complet absorbită de tot. Dâre îndepărtate de lumină brăzdează cerul, lăsând urme ca o vânătaie. Clatin din cap.

— Nu. E prima dată când văd așa ceva. Cred că asta o face suficient de specială, nu-i așa?

Ne dăm capul și mai tare pe spate, pentru a vedea mai bine cerul. Trec câteva minute înainte să spună:

— Prima ploaie de meteoriți pe care am văzut-o a fost uriașă. Nu voiam să se termine niciodată.

— Ei bine, îi răspund. Nu se pot întâmpla astfel de lucruri bune tot timpul. Te-ar transforma într-un râzgâiat.

Dă din cap. Și stăm acolo mult timp, de parcă totul ar fi o melodie frumoasă de la radio, pe care nu o putem opri.

— Nu te simți ca și cum am fi singurii oameni din lume care urmăresc asta? îl întreb, după un timp, aproape speriată că voi distruge acest moment.

— Nu știu, vocea lui Bo este un murmur ușor. Mama a murit. Acum cinci ani. Și îmi place să cred că oriunde ar fi, și pe cerul ei sunt ploi de meteoriți.

Fiecare cuvânt pe care îl rostește este o bucățică din el și îmi doresc atât de tare să pun cap la cap toate aceste frânturi pe care le am și să-l înțeleg.

Aștept un fel de justificare din partea lui, cum că teoria lui e proastă sau să-și ceară scuze pentru că este deprimat. Pentru că asta aș spune eu. Dar nu primesc nicio scuză din partea lui Bo. Și îmi place asta. Îmi place că nu are pentru ce să-și ceară scuze.

Vreau să îi spun că îmi pare rău pentru mama lui sau că îmi place să mă gândesc la Lucy în același fel, dar în schimb spun:

— Cred că e un cer al naibii de mare și e păcat să nu-l împărțim.

OPT

A doua zi dimineaţă, când mama mă întreabă la ce oră am ajuns acasă, o mint şi îi spun că a fost şi mai aglomerat decât de obicei. Buzele îmi freamătă de fiecare dată când îmi amintesc cum am stat cu Bo, pe bancheta din spate a camionetei lui.

Ştiu că ar trebui să o sun pe Ellen şi să îi spun fiecare detaliu. Dar încă nu vreau împărtăşesc asta nimănui. Îmi place ideea de a-mi păstra viaţa în aceste compartimente micuţe, unde nu există niciun risc să se întrepătrundă cu ce se întâmplă afară.

În seara asta de duminică pare mult mai aglomerat. Mereu e pustiu de la zece şi jumătate până la unsprezece şi jumătate, apoi, când ne pregătim să închidem, apare ultimul val de clienţi.

Ron este în spate şi ajută cu mâncarea, iar eu iau comenzile. Marcus este în zona maşinilor de gătit în seara asta. Boneta abia îi stă pe cap din cauza părului său aspru. Între comenzile la pachet se grăbeşte să mă ajute să aşez şi comenzile pe tăvi, dar coada este în continuare de peste zece persoane.

Nu mă mai obosesc să-mi ridic capul din casa de marcat până când aud:

— O, Dumnezeule! Am uitat cu desăvârşire că Ellen mi-a spus că lucrezi aici.

Umerii mi se lasă când recunosc vocea.

Callie se lasă peste tejghea şi spune:

— Îmi pare rău, dar uniformele astea sunt oribile.

— Bine ai venit la Harpy's Burgers and Dogs. Cu ce te pot ajuta? o întreb.

Iubitul ei, Camdon sau Brandon sau oricare ar fi numele lui, îi aruncă lui Callie portofelul lui și spune:

— Tre' să mă ușurez.

Se sărută, ceea ce, vreau să zic, de ce? Ori se duce să se înece în toaletă? Apoi Callie se uită la mine cu un zâmbet compătimitor.

— OK, așadar, poți să ne dai un meniu numărul unu cu Dr. Pepper. Fără roșii și cu mai multă ceapă călită. Înlocuiește cartofii prăjiți cu cartofi cilindrici gratinați, dacă nu te superi. Și eu vreau un burger. Fără brânză. Și o porție mică de cartofi prăjiți.

Zâmbetul ei devine conspirativ.

— Deja încalc dieta pentru concurs. Băieții sunt o influență proastă.

— Zece dolari și șaptezeci și patru de cenți în total.

— Probabil că e ciudat să întreb, dar poate că într-o zi eu și El-Bell am putea veni la tine? Mi-ar plăcea, adică, doar să vorbesc cu mama ta despre concurs și anul în care a câștigat. Într-un mod destins.

Nici nu o cunosc pe fata asta și își face loc în viața mea de parcă totul este de drept al ei.

— Sunt destul de ocupată, îi răspund, sec.

Își mijește ochii la mine pentru o secundă, apoi zâmbește și scotocește după o bancnotă de douăzeci de dolari în portofelul iubitului ei.

— La naiba! Nu ți-a venit să întri în pământ când, își coboară vocea, când Ellen ți-a povestit despre peripeția ei orală cu Tim?

— Poftim?

Știam că El vorbește cu Callie și nu cu mine despre cbestiile astea. Îmi alung mirarea de pe chip.

— O, da! Total dement, îi răspund. Comanda ta va fi gata imediat.

Sunt supărată. Știam că așa se va întâmpla. Știam că sexul urma să creeze o prăpastie între mine și Ellen. Dar mai mult decât orice mă simțeam inadecvată.

Ron iese din bucătărie și spune:

— Închidem, oameni buni. Ori vă luați mâncarea la pachet, ori nu o mai luați deloc.

Îndes mâncarea lui Callie într-o pungă și i-o dau, în timp ce iubitul ei iese de la toaletă.

După ce încuiem ușa din hol și închidem casa, mă duc la bucătărie să strâng gunoiul.

— Îl duc în spate.

— Așteaptă-mă câteva minute, spune Bo. Te ajut eu.

Când terminăm, și Marcus a închis luminile din zona unde se comandă din mașină, Bo mă urmează la ușa din spate, cărând fiecare câțiva saci plini de gunoi. Când ușa este pe cale să se închidă în spatele nostru, Bo pune o piatră între ușă și toc. Își lasă sacii jos, îi ia pe ai mei și îi aruncă peste cap, direct în tomberon. Face același lucru și cu sacii lui.

— Mulțumesc.

Mă întorc și dau să intru.

— Stai.

Degetele lui îmi ating cotul și îmi țin respirația.

— Aseară, mi-a plăcut să stau cu tine.

— Știu, îi zic. Adică, și mie. Mă întind să deschid ușa.

— Willowdean...

Vocea lui mă face să tresar. E atât de aproape, încât pot să-i simt mirosul pielii, pline de sudoare.

Îmi întredeschid buzele pentru a-i răspunde, dar el se apleacă, se oprește pentru o secundă, apoi îmi dă cuvintele la o parte când gura lui o întâlnește pe a mea. Nu am timp să mă gândesc la limba lui în gura mea și la modul în care limba mea îi răspunde. Nefiind sigură ce să fac cu mâinile, le țin pe lângă mine, cu

degetele strânse în pumni. Are gust de esență de cireșe și pastă de dinți. Vreau să îl sărut până ce îmi vor cădea buzele.

Se retrage.

Primul meu sărut. Este cel mai rapid lucru care va dăinui pe veci.

Aerul de la miezul nopții este cald și uscat, dar asta nu mă oprește din a-mi strânge brațele în jurul corpului. Aștept cuvintele, ale lui sau ale mele, dar nu vine niciunul. Șocul pe care îl simt este întipărit în expresia lui. Îmi trec degetul mare peste buza de jos și intru. Nu mă oprește.

***

Ne ia o eternitate să închidem. Sala de mese este un dezastru, la fel este și bucătăria, dar abia observ pentru că gândurile mele sunt absorbite de Bo și de primul meu sărut. Primul meu sărut, care a avut loc în spatele Harpy's Burgers and Dogs, lângă o pubelă plină cu gunoi.

Totuși, a fost perfect. Fiecare os din corp mă doare, de parcă aș fi avut un accident de mașină, după care, din punct de vedere fizic nu e nimic în neregulă cu mine, dar încă pot simți impactul peste tot.

La sfârșitul serii, sunt în mașină și demarez înainte ca Ron să încuie ușa în urma lui.

Mă opresc la semaforul de la colț și îmi trec mâinile peste față, în timp ce încerc să procesez ceea ce s-a întâmplat în seara asta.

O mașină claxonează și mă uit în lumină, dar este roșu. Aud un strigăt înăbușit din dreapta mea.

Bo e pe banda alăturată, dând din mâini, făcând semn spre fereastra mea. Nici măcar nu e drumul lui spre casă. O ia mereu în direcția opusă. El, est. Eu, vest.

În secunda în care îmi cobor geamul, începe să vorbească.

— Îmi pare rău, îmi spune. Nu ar fi trebuit să...

Te sărut, umple golul mintea mea.

— ... să fac asta. Doar că...

Se uită în sus, iar eu îi urmez privirea și vedem că semaforul din intersecție se schimbă în galben.

— Vino după mine. Te rog.

Mă uit la ceas. Este deja ora unu și treizeci și cinci de minute dimineața.

Mașina din spatele lui claxonează.

— Te rog.

Pornește și schimbă benzile, pentru a fi în fața mea.

Probabil nu ar trebui să urmez un băiat pe care abia îl cunosc, pe un drum întunecat, în plină noapte. Pentru că ar putea să mă omoare și nu ar conta că sunt grasă sau că primul meu sărut a fost lângă un tomberon de gunoi pentru că aș fi super dusă.

Când drumul se bifurcă și eu ar fi trebuit să fac dreapta, virez strâns la stânga și continui să urmăresc un băiat pe un drum întunecat, în timp ce totul deasupra noastră doarme adânc.

NOUĂ

Conducem până la marginea orașului, la vechea școală generală care a fost incendiată acum câțiva ani și de atunci este abandonată.

Ăsta trebuie să fie unul dintre acele semnale de alarmă. Cred că probabil din mintea mea lipsește un soi de instinct de auto-apărare pentru că pe toată aventura asta scrie *periculos*.

Când parcăm, aștept ca el să coboare primul. Dacă Ellen ar fi aici, mi-ar spune să apuc o bară de fier sau să pornesc farurile, dar nu e aici. Bâjbâi pe scaunul din dreapta după ceva ce aș putea folosi pe post de armă, dar tot ce găsesc este o cutie goală de unt de arahide, un dolar și treizeci și doi de cenți în monede, și niște scrisori inutile pe care am uitat să le duc acasă acum câteva săptămâni. Îmi cântăresc cheile în mână pentru un moment.

Aha! Îmi iau cele trei chei de pe inel (de la mașină, de la casă, de la casa lui El) și îmi strâng mâna în pumn ca fiecare cheie să îmi iasă printre degete. Îmi aduc aminte că am văzut asta într-o emisiune specială pentru auto-apărare la *Maury*. Televiziunea salvează vieți.

Mă simt ridicol, dar fie ce-o fi.

Bo se sprijină de capota camionetei lui vechi. Pe o parte se văd urme de litere, de parcă ar fi cumpărat-o de la cineva care avea o afacere.

— Toată chestia asta e groaznic de stranie, îi spun, arătând spre școală cu mâna fără chei.

Întregul loc e ars, dar încă poți vedea structura distinctă a unei școli, cu excepția părții din mijloc, care e complet distrusă. Natura nu i-a făcut structurii dezgolite nicio favoare. Pot vedea de aici conturul locului de joacă, fără niciun corp luminos în afară de lună. În întreaga curte nu se vede decât un singur stâlp de iluminat. Și noi ne aflăm departe de raza lui.

— Îmi pare rău.

Și-a dat jos cămașa de la serviciu, pe care o pot vedea aruncată pe bancheta mașinii lui, și acum a rămas în tricou. Lănțișorul pe care îl observ mereu pe sub cămașa de serviciu are un pandantiv cu imaginea unui sfânt.

— Am învățat aici. Înainte să ardă. Este singurul loc din oraș unde m-am gândit să vin la ora asta.

— Oh!

Vreau să-l întreb ce s-a întâmplat cu mama lui și cine a fost profesorul lui preferat și dacă mergea cu autobuzul sau dacă părinții îl aduceau în fiecare dimineață. Dar nu o fac. Vreau. Vreau. Vreau.

Începe să râdă, și nu e un chicotit ușor. Abia poate să respire.

— Ai venit pregătită, îmi spune, arătând spre pumnul meu.

Îmi ridic pumnul pregătit pentru auto-apărare.

— Păi, m-ai adus la o școală generală abandonată. Asta sună a „Vreau să te omor și să mă joc de-a îmbrăcatul cu cadavrul tău".

Se mai potolește din râs și spune:

— OK. Ai dreptate. Bravo ție!

Îmi pun cheile în buzunarul rochiei și lovesc câteva pietre cu piciorul.

— Numai să nu mă omori.

Zâmbește preț de un moment, înainte să zică:

— Nu ar fi trebuit să te sărut așa. Fără să întreb.

— Atunci. De. Ce. Ai. Făcut-o?

Fiecare cuvânt răsună ca o picătură de apă într-o găleată goală.

— Știi cum e când ești mic și ai o zi extraordinară. Îți place profesorul tău. Prietenii tăi sunt OK. Nu ești prost la școală. Dar apoi faci ceva ce nu ai putea niciodată să oprești, chiar dacă te aștepți să faci acel lucru?

Îmi vede confuzia pe față.

— Cum ar fi... să o strigi mamă pe profesoara ta.

Nu-mi pot controla expresia îngrozită.

— Stai. Ce? Scuză-mă, dar cumva tocmai ai comparat sărutul nostru cu a striga-o mamă pe profesoara ta?

Își pune mâinile în cap și geme.

— Nu. De fapt, da. Dar reacția pe care am avut-o e aceeași. A fost un lucru pe care nu l-am putut controla.

— Și acum te-ai rușinat?

— Nu, nu!

Își aruncă mâini în sus, de parcă așa și-ar putea retrage cuvintele.

— Vreau să spun că am simțit că nu mă pot abține. Sunt doar jenat că nu mi-am acordat măcar timpul necesar pentru a te descifra. Că pur și simplu am făcut-o. Și îmi pare rău dacă tu nu ai vrut.

— E OK, îl liniștesc, în mare parte pentru că el, în mod normal, nu vorbește atât de mult și sunt puțin vrăjită de asta.

Face un pas în față.

— E OK, adică „să nu mai faci asta niciodată" sau... a fost OK?

Ridic din umeri pentru că restul corpului meu e înghețat.

Face încă un pas în față. E liniște pentru un moment. Asta e șansa mea să fac un pas în spate și să opresc orice e pe punctul de a se întâmpla. Simt cum autocontrolul îmi alunecă printre degete.

— Pentru că am impresia că m-ai sărutat și tu.

Obrajii îmi sunt inundați de căldură. M-a prins aici.

— Nu a fost oribil. Doar că nu au fost așa, ca o explozie, îl mint.

— Deci, mediocru?

Îmi muşc buzele, făcându-le să dispară. Fac trei paşi, micşorând distanţa dintre noi.

Îşi sprijină coatele de camionetă şi îşi lasă capul pe spate.

Fac la fel şi, pentru un moment, împărţim priveliştea cerului, până când eu rup tăcerea.

— Deci m-ai sărutat dintr-un impuls?

Tensiunea din muşchii mei scade şi încep să mă simt din ce în ce mai în largul meu cu el.

— Dar de ce?

Totuşi, încă aud acel zumzet. Vibraţia adrenalinei.

Picături de ploaie cad deasupra noastră. Bo se uită în sus, de parcă ar putea cumva să o facă să se oprească.

— Hai să urcăm în maşină.

Îmi deschide uşa pasagerului şi intru, în timp ce el ocoleşte partea din faţă pentru a ajunge pe partea şoferului.

Era cât pe ce să ne prindă ploaia torenţială. Picăturile cad supărate pe parbrizul lui. E atât de gălăgios că aproape trebuie să strige ca să-l aud.

— Pe o scară de la unu la zece, începe el, cum a fost?

— Chiar nu ai de gând să renunţi la subiectul ăsta, nu-i aşa?

— Sunt puţin egocentric.

Mă simt curajoasă. Sunt curajoasă.

— Poate ar trebui să încerci din nou. Cel mai bun din două.

Îşi drege vocea şi eu sunt cu ochii pe el.

— Ei bine, de obicei prefer să-mi iasă perfect din prima, dar nu-mi place să te privez de ce-i mai bun.

Se întinde peste volan, spre mine. Îmi cuprinde obrazul cu mâna. Îşi apleacă capul şi buzele aproape ni se ating.

— Eşti sigură?

Surprinzându-mă chiar şi pe mine, nu-i răspund. Îl sărut. Îl sărut pe Bo Larson. Şi când deschide gura peste a mea nu mă

gândesc la asta. Pentru că pentru prima dată în viața mea simt că mă potrivesc. Mă potrivesc fără îndoială.

Îmi cuprinde ambii obraji în palme și mă trage și mai aproape de el.

Dacă El simte o zecime din asta cu Tim, nu știu cum a așteptat atât de mult să facă sex, pentru că atunci când buzele lui Bo se mișcă peste ale mele nu mă pot gândi la altceva în afară de noi doi.

Mâinile îi coboară pe gâtul meu și apoi pe umeri. Atingerea lui trimite prin mine valuri de emoție. Entuziasm. Teroare. Bucurie. Toate dintr-odată. Dar apoi degetele lui îmi coboară pe spate și ajung pe talie. Tresar. O simt ca pe un cuțit în spate. Mintea îmi trădează corpul. Realitatea faptului că el mă atinge. Că îmi atinge grăsimea de pe spate și talia prea mare, mi se face greață. Mă văd în comparație cu toate celelalte fete pe care probabil le-a atins. Cu spatele lor neted și talia subțire.

— Îmi pare rău.

Respirația lui e caldă și accelerată.

— Nu, îi spun. Să nu-ți pară. Să nu-ți pară rău.

Nu sunt genul acela de fată. Nu petrec ore întregi în fața oglinzii, gândindu-mă la moduri în care aș putea arăta mai bine. Faptul că mă feresc de atingerea lui mă rușinează într-un mod pe care nu îl înțeleg.

Clatină din cap.

— Nu, vreau să spun că nu ar fi trebuit, nu cred, nu ar trebui să mă întâlnesc cu nimeni în perioada asta.

Cel mai amuzant este că până să menționeze el asta, gândul, posibilitatea că am putea fi împreună nici nu mi-a trecut prin minte.

— Oh, îmi iese ca un suspin.

— Am o mulțime de lucruri pe cap. Și nu ar trebui. Sau cel puțin nu am făcut-o de ceva timp.

Dau din cap.

Dacă oricare altă fată ar fi auzit asta de la un băiat, i-aș spune să îi ceară o confirmare. Să tragă frânele. Pentru că sună ca un nesimțit. Doar că nu pot gândi așa ceva despre Bo. Dar cred că așa a fost jucată pe degete orice fată în istoria sexelor. Pentru că regulile se aplică oricărei situații, numai alei tale nu.

Deschid ușa camionetei lui.

— Ar trebui să mă duc acasă.

Ploaia stropește în interior.

— E târziu.

Atât. Asta e tot ce are de spus.

— Ne vedem la serviciu.

În doi timpi și trei mișcări ploaia mă udă până la piele. Demnitatea mea s-a evaporat. Intru în mașină și ies repede din parcare. Dau volumul radioului la maxim, în speranța că va îneca tot ce se cutremură în interiorul meu. Lucy, mama, Ellen, Bo. Versiuni în miniatură ale tuturor par să trăiască în interiorul meu, una mai gălăgioasă ca alta. Singura voce care nu e acolo, cea de care am cea mai mare nevoie este a mea.

ZECE

Este în mod oficial prea cald pentru a înota. Chiar și pentru Ellen. Jake alunecă prin mâinile noastre, în timp ce urmărim un talk-show despre o femeie îndrăgostită de fratele ei, dar care nu știe că este fratele ei pentru că nu au crescut împreună.

— Mai mult ca sigur mint amândoi, spun eu.

El clatină din cap.

— Nu, nu, sunt ciudați, dar cred că spun adevărul. În plus, de ce ar minți?

— Păi, pentru că sunt scârboși, iar ei știu asta. Probabil că au fost prinși și au nevoie de o scuză sau ceva.

— Doamne, pufnește ea. Ești atât de sceptică! Ți-e atât de greu să crezi că nu toată lumea are intenții rele?

Jake se încolăcește în jurul încheieturii mele. Abia a năpârlit și are solzii moi.

— Nu sunt mereu sceptică, dar șansele ca ei să spună adevărul sunt practic inexistente. Vreau să spun, e ca și cum Tim ar fi fratele tău.

E atât de prinsă de show că nici măcar nu răspunde.

Ăsta ar fi un moment potrivit să-i spun ce s-a întâmplat cu Bo. Mama dormea deja când am ajuns acasă, dar mi-a spus că m-a auzit urcând după ora două și data viitoare când se va mai întâmpla asta îl va suna pe șeful meu. O oră *nepotrivită pentru o domnișoară*, i-a spus ea. M-a cam omorât faptul că a presupus

automat că vin direct de la serviciu. M-AM SĂRUTAT CU UN BĂIAT ÎNTR-O PARCARE ABANDONATĂ, am vrut să strig. Dar sună destul de incredibil. Chiar și pentru mine. Și eu am fost acolo.

Nu știu cum să-mi aleg cuvintele cu care să îi explic lui El nu doar că am avut parte de primul sărut, dar că s-a transformat într-o întreagă sesiune de săruturi. E deja supărată că nu i-am povestit despre sentimentele mele pentru el din capul locului. Și chiar dacă niciunul dintre noi nu a spus că tot ce s-a întâmplat aseară e un secret, cam așa pare.

E prostesc, bănuiesc, pentru că El nu ar crede asta, dar simt că noaptea trecută e de necrezut. Un băiat, un băiat super tare, la care se holbează fetele, m-a sărutat, m-a sărutat de-adevăratelea. A fost acel gen de sărut care te lasă fără aer. Nu știu cum să vorbesc despre asta cu cea mai bună prietenă a mea. Ca să nu mai vorbim despre faptul că dacă îi spun despre seara trecută trebuie să îi spun și cum s-a terminat noaptea. Cu Bo promițându-mi că nu se va mai întâmpla și cu mine îngrozită la gândul că mâinile lui îmi ating corpul.

Nu vreau să-i spun nimic din astea, totuși. Oricât de prostesc ar părea, vreau să-i păstrez impresia bună pe care o are despre el pentru că o mică parte din mine crede că, în ciuda modului în care s-a încheiat noaptea trecută, el și cu mine s-ar putea să mai avem o șansă.

Dar o șansă la ce? La a fi iubit și iubită? Ideea e atât de ridicolă, încât nici nu îmi pot imagina cum este să ții pe cineva de mână în public.

Nu simt că nu aș merita așa ceva. Merit să am parte de un final fericit. Dar dacă pentru mine Bo este o țintă mult prea înaltă și pentru el eu sunt o greșeală de moment?

Am nevoie de Lucy.

Genericul emisiunii începe să curgă și El își șterge câteva lacrimi de pe obraji.

— Dumnezeule mare! exclamă ea. Dumnezeule! A fost atât de trist! Se iubeau atât de mult și nu se puteau abține. Și societatea nu va înțelege niciodată.

— Ești pe stop sau ceva de genul ăsta?

— Ești așa un cap-pătrat uneori, știi? se ridică cu Jake. Îl duc la locul lui. Vrei să rămâi la prânz?

Zâmbesc.

— Mai bine mă duc acasă. Vreau să mă uit prin lucrurile mătușii Lucy, înainte să ajungă mama acasă. A început să-i curețe camera de câteva săptămâni.

O urmez pe El în camera ei și aștept să îl pună pe Jake în cușcă. Se face ghem sub lampa lui cu căldură. Lumina i se reflectă pe solzi și el se delectează cu ea.

După câteva minute, El spune:

— Will?

— Da.

— Când eram mici, Luce obișnuia să poarte o broșă cu albină. Îți aduci aminte? Cea pe care o purta pe haina de iarnă, când ne lua de la școală?

Gura mi se usucă. Dau din cap. O purta pe gulerul hainei de iarnă. Asta se întâmpla înainte să ajungă la dimensiunile maxime, dar totuși era destul de mare. Haina era neagră și obișnuită și evident cumpărată din motive de utilitate, nu cu gândul la modă. Este genul de sacrificiu pe care îl faci când ești o persoană corpolentă. Broșa ei, totuși, era ca razele soarelui printre norii negri. Spunea că suntem fetele ei frumoase ca albinele și ne ducea să bem ciocolată caldă numai lunea pentru că i se părea că vinerea nu merita atât de multă atenție.

Era amuzant. Credeam că eu sunt lunea și Ellen vinerea. Dar lunea și vinerea sunt doar două intervale de douăzeci și patru de ore ce poartă nume diferite.

— Dacă vezi broșa, și doar dacă nu o vrei, te-ai supăra dacă ai păstra-o pentru mine? Nu că ai fi obligată să mi-o dai sau ceva, dar am iubit-o mereu.

— Da, îi răspund. O să mă uit după ea.

Din ziua în care a murit, am simțit că numai eu trebuie să mi-o amintesc pe Lucy și dacă nu aș reuși, aș dezamăgi-o în cel mai crunt mod posibil. Dar acum, când realizez că nu e doar a mea, simt o ușurare dureroasă.

UNSPREZECE

Nu-l voi săruta pe Bo Larson. Nu mă voi gândi la Bo Larson. Nu-l voi săruta pe Bo Larson. Nu mă voi gândi la Bo Larson. E o mantră care se repetă la nesfârșit în capul meu, iar când sunt sigură o spun chiar și cu voce tare.

Luni după-amiază, cu câteva ore înainte să plec la muncă, mama îmi cere să îi cumpăr o rețetă deoarece se teme că farmacia va fi închisă când va ieși ea de la serviciu.

Conduc până în centru, la farmacia Luther & Sons. Pentru că locurile de parcare sunt limitate, trebuie să las mașina în față la All That Shines, un magazin de bijuterii aproape la fel de bătrân ca orașul Clover, care a fost singurul furnizor de coroane pentru concursul Miss Teen Blue Bonnet pe întreg teritoriul statului Texas.

Căldura îmi apasă pe umeri și închid ușa mașinii.

— La naiba, bombăn.

În fața locului meu de parcare, ancorat în ciment este un semn pe care scrie: DOAR PENTRU CLIENȚI.

Verific din nou, dar nu văd niciun alt loc liber, așa că trag o fugă până înăuntru. În spatele tejghelei din sticlă, așezată pe un scaun care scârțâie este Donna Lufkin. Cei din familia Lufkin sunt așa mândri de ei, încât nici tradiția conservatoare nu poate determina o femeie Lufkin să-și schimbe numele de familie când se căsătorește. Dar Donna nu s-a căsătorit niciodată.

Donna este rotundă, cu o construcție robustă. Pantalonii ei scurți sunt zdrențuiți pe margini și saboții de grădinărit miros de parcă au făcut exact lucrul pentru care au fost concepuți. Este exact opusul a ceea ce ai aștepta de la o femeie care vinde coroane pentru concursuri de frumusețe. Desigur, vinde și alte lucruri, dar coroanele sunt cele care fac din locul ăsta un punct de atracție turistică.

— Willowdean Dickson, spune ea. Nu te-am mai văzut de la...

Se oprește.

— Înmormântarea lui Lucy, termin eu în locul ei.

Dă din cap, dar nu încearcă să zâmbească, lucru pe care îl apreciez mai mult decât își poate da seama.

— Te-a trimis mama ta după ceva? Tocmai au venit noile coroane.

— Nu, doamnă. Doar că nu prea am unde să parchez și mă întrebam dacă pot lăsa mașina aici cât mă duc la farmacie?

Dă din mână.

— Oricum semnele alea sunt degeaba puse.

— Mulțumesc, îi spun, cu o mână pe ușă.

— Vrei să le vezi?

— Ce să văd?

Rânjește.

— Coroanele, normal.

Poate că nu pare mare lucru, dar coroanele cu zirconiu cubic pentru concursul de frumusețe sunt păzite mai bine ca banca de peste stradă. Oricât aș detesta acest concurs, nu pot refuza să văd așa ceva.

Donna încuie ușa de la intrare și o urmez pe după perdeaua care duce în camera de depozitare. Trebuie să trecem prin două birouri înainte să deschidă un mic dulap plin cu cutii. Fiecare casetă e marcată cu numele orașelor din tot statul. Dar în față și în centru sunt trei pe care scrie ORAȘUL CLOVER.

— Stai, îi spun. De ce avem trei?

Le numără pe degete:

— Una este cea originală. Uneori e expusă în holul central. A doua pentru câștigătoare. A treia ca rezervă în cazul în care cea de-a doua lipsește.

Scoate toate cele trei casete și le așază pe biroul ei. Cea pentru câștigătoare și cea de rezervă sunt aproape identice, dar originala... ei bine, arată ca o bijuterie pe care ai găsi-o în cutia de bijuterii a bunicii. Pietrele sunt puțin încețoșate și peste metal au trecut anii, dar are totuși un aer regal. Îmi place că nu este prea strălucitoare sau prea de prințesă ca noile coroane, dar totuși are o anumită prezență.

Donna mă surprinde privind-o pe cea originală.

— Și mie tot aia îmi place cel mai mult.

Pentru un moment, concursul de frumusețe are sens și îmi dau seama de ce mama și-a dedicat jumătate din viață pentru organizarea lui și de ce majoritatea fetelor din orașul ăsta visează la rochii de seară și lumina reflectoarelor sub cerul plin de stele.

— Le probezi vreodată?

Obrajii ei se colorează ușor în roz.

— Fie vorba între noi două și acești patru pereți: din când în când.

Cu mare grijă bagă mâna în cutie și scoate coroana originală.

— Încearc-o.

— Ești sigură?

Cu norocul meu, voi fi cea care va distruge coroana originală. Se uită direct la mine.

— Ți se pare că sunt acel gen de persoană care nu e sigură de ceea ce zice?

Clatin din cap că nu.

Mă poziționează în fața oglinzii de pe spatele ușii. Îmi țin respirația în timp ce îmi așază coroana pe cap. Știu că e doar o

bijuterie falsă și că nimic din toate astea nu e real, dar asta nu mă oprește din a simți greutatea coroanei ca pe o responsabilitate. Mi-aș dori ca Lucy sau Ellen sau chiar mama să fie aici și să mă vadă cu uniforma alb-roșie de la Harpy's și cu cea mai de preț comoară a orașului Clover pe cap.

— Ca să fiu sinceră, nu cred că mama ta a probat-o. Așa că mai bine să nu spui nimănui despre asta.

Spun da din ochi pentru mi-e prea frică să încuviințez din cap.

— De ce mi-ai dat voie să o probez?

Ridică din umeri.

— Poate pentru că nu întotdeauna trebuie să câștigi un concurs de frumusețe ca să porți o coroană.

***

Nu-l voi săruta pe Bo Larson. Nu mă voi gândi la Bo Larson.

Marcus a anunțat că este bolnav, de parcă ar fi presimțit cât de ciudată va fi seara asta.

Strălucirea coroanei a dispărut, și localul este plin. Bo a fost nevoit să iasă din peștera din bucătărie pentru a mă ajuta la casă. Din câte îmi pot da seama, singurele fraze din vocabularul lui sunt: „Aici sau la pachet?" și „Asta face (spune totalul)."

Din când în când, mâinile ni se ating sau ne lovim unul de altul. Și fiecare atingere îmi încarcă trupul cu electricitate. Dar când se ceartă cu un client pentru rest, Ron îi spune să se ducă înapoi în bucătărie.

La sfârșitul serii, Ron ne trimite pe toți acasă mai devreme și promite ca va veni mâine dimineață să facă închiderea. Aș vrea să protestez pentru că mama m-a învățat că o domnișoară din sud întotdeauna comentează atunci când altcineva se oferă să facă curățenie, dar sunt mult prea pregătită să mă duc acasă.

Încerc să fiu rapidă și să-l depășesc pe Bo la ușă, dar el mă urmează la fiecare pas.

Trebuie să îmi găsesc alt job.

Mâna mea e pe ușa mașinii și sunt aproape liberă să mă duc acasă.

— Willowdean.

Mă întorc.

Vine atât de repede spre mine încât simt că mă mișc și eu.

Nasurile ni se ating și buzele i se opresc foarte aproape de ale mele. Ochiul minții mele încă nu a înțeles și procesat faptul că este aici, în spațiul meu personal, redefinind tot ce știam despre mine. Discreția mea. Mândria mea. Ambele au dispărut și e de parcă mi-am tras niște jaluzele uriașe.

Îl sărut pe Bo Larson. Mă gândesc la Bo Larson.

Pentru prima dată în viața mea, mă simt mică. Minusculă. Și nu în genul unei domnițe la ananghie. Acest sentiment îmi dă putere.

— Vreau să te sărut, îmi spune, și cu fiecare cuvânt, buzele lui le mângâie pe ale mele.

Îmi pierd cuvintele și, în schimb, îmi împletesc degetele în părul lui și îi apropii gura de a mea.

DOISPREZECE

DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

Mă ridic pe vârfuri pentru a ajunge la raftul de sus și simt cum nodul cordonului mi se desface din talie și șorțul îmi cade. Mă uit în spate, apoi în dreapta și în stânga, unde îl văd pe Bo zâmbind.

Îmi face cu ochiul.

Bo a devenit pentru mine cea mai bună și cea mai proastă parte a zilei.

Ceasul de la mână arată ora optsprezece și două minute. E timpul pentru pauză. Pun ultima pungă de chifle pe raft, strivindu-le probabil din lipsă de atenție, și mă întorc să-l urmez. Picioarele mă poartă fără ca mintea să aibă vreun cuvânt de spus. În spatele meu zgomotele se sting și tot ce aud este ecoul de la Harpy's. Comenzi strigate. Clienți care se plâng. Pe Marcus fluierând. Carnea sfârâind. Totul dispare treptat și se face liniște.

Până la începutul acestei veri nu am avut niciodată parte de așa ceva. Este momentul dinainte de a lua ultimul sac de gunoi pus deasupra lăzilor din spate și de a lovi cu piciorul ușa din spate deja întredeschisă.

Este secunda dinainte de a lăsa sacul de gunoi lângă tomberon, în timp ce Bo mă strivește de ușa din fier și nu mă atinge nimic altceva decât buzele lui. Este acea milisecundă fără mâini. Doar buze.

Apoi ca un baraj ce lasă apă să curgă, mâinile lui se plimbă pe corpul meu și momentul s-a pierdut. Și îmi aduc aminte cât de incomod mă simt când îmi atinge corpul moale.

Când realizez, mintea îmi devine lucidă de parcă ar fi sunat alarma. Fiecare moment pare să se repete la nesfârșit, pentru că în timp ce lucrurile progresează între noi, consum din ce în ce mai multă energie încercând se prevăd ce va face în continuare. Și acum știu. Știu că vrea să mă ridice, atunci când mă împinge câțiva centimetri spre coșul de gunoi mic cu capac și își ține mâna în jurul taliei mele. Așa că mereu mă împing în spate și mă ridic singură pentru că gândul că el va încerca să mă ridice și nu va putea mă face să mă cutremur de fiecare dată. Când degetele îi trec peste pieptul meu și peste abdomen, trag adânc aer în piept și sug burta. Ceea ce e stupid pentru că în poze nu are nici cel mai mic efect și nu cred că are nici acum.

În aceste momente simt că sunt doar o umbră a ceea ce am fost. A felului în care Lucy ar fi dorit să devin.

Dar când îmi rostește numele, mereu este o surpriză.

— Willowdean, îmi spune, și fiecare literă mă gâdilă până în tălpi.

În fiecare noapte, când Ron ne trimite acasă, mergem spre mașină la câțiva metri distanță unul de altul. Când suntem înconjurați de întuneric, departe de strălucirea roșie de la Harpy's, Bo își trece degetele peste ale mele, înainte să se ducă spre ușa din stânga.

— Urmează-mă.

Nici nu mă obosesc să dau din cap pentru că mereu îl urmez și el știe asta.

Își pornește mașina și eu o pornesc pe a mea. Chestia asta care e între noi e ca un roller-coaster. Frânele ar putea fi stricate, șinele ar putea fi cuprinse de flăcări, dar nu mă pot convinge că ar trebui să cobor din vagon.

TREISPREZECE

Am învățat atât de multe despre Bo! Și totuși e încă un mister pentru mine. La fel ca obosesia lui cu acadelele roșii. Obișnuia să aibă probleme comportamentale când era copil, așa că mama lui îi dădea câte o acadea roșie și îi spunea: *Dacă* încă *ești nervos după ce ai terminat de supt această acadea, poți să țipi și să lovești cât vrei.* Dar mai sunt și lucruri precum lanțul de la gâtul lui, pe care îl ascunde sub tricou, de fiecare dată când iese afară. Atunci când îl întreb despre el, mereu îmi spune că e nu știu ce pandantiv sfințit de la Holy Cross.

Cred că aș putea spune că vechea școală generală a devenit „locul nostru". Eram îngrozită când am venit pentru prima dată aici. Dar această veche școală generală pe jumătate arsă s-a transformat în sanctuarul nostru.

Parchez lângă el, îmi scot cheile din contact și deschid portiera, toate în același timp. Se întinde și mi-o deschide pe a lui.

Mă urc la el în mașină.

Mă sărută pe nas. Scoate de sub scaunul lui o cutie roșie de cadouri și o pune pe bord.

— La mulți ani!

Ziua mea a fost acum trei zile. Nu am spus nimănui la serviciu. Nu pentru că nu am vrut să știe nimeni, ci pentru că dacă le-aș fi spus (în special lui Bo), ar fi însemnat să pun presiune pe ei să facă ceva pentru mine. Iar eu și Bo nu suntem genul acela de

cuplu. Nu avem angajamente sau responsabilități unul față de altul.

— Cum ai aflat?

Ridică din umeri.

— L-am auzit pe Ron când ți-a urat la mulți ani.

— Pot să-l deschid?

— Nu, spune. Ăsta e cadoul tău. Primești doar sacoșa.

Îmi dau ochii peste cap și iau plasa de pe bord. Îi simt greutatea în poală. O sacoșă mică, în care se află istoria unei veri întregi.

Își drege vocea.

— Nu am avut șervețele.

Privirea lui îmi încălzește pielea. Îmi închid ochii și scot ceva la întâmplare din plasă.

— O bilă magică cu numărul 8, spune el.

Zâmbesc. Mă simt ca o prostuță.

— Ei bine, nu o să mai simt niciodată povara unei decizii.

— Mai caută.

Îl ascult. Un curcubeu cerc din metal, Silly Putty[1] și o pungă de caramele cu sare.

Bo face baloane în Silly Putty și îl folosește pentru a șterge cerneala de pe manualul de instrucțiuni, în timp ce eu cântăresc curcubeul și îl las să îmi alunece pe mâini ca pe Jake.

— Mulțumesc, îi spun. Chiar nu trebuia să-mi cumperi ceva.

Ridică din umeri și studiază lucrurile întinse între noi.

— Ai uitat ceva, mă anunță, și se întinde spre pungă. Închide ochii.

O fac.

Îi simt mâinile pe obraji în timp ce îmi pune la ochi o pereche de ochelari. Părul mi se prinde în ramă, dar are grijă ca ochelarii să îmi fie bine fixați după urechi.

---

[1] Jucărie din silicon.

— OK, continuă. Acum deschide-i.

Orientează oglinda retrovizoare în direcția mea și văd o pereche de ochelari în formă de inimă de un roșu aprins. Lentilele sunt închise la culoare și îmi ia un moment să mă recunosc. Îmi trag părul de unde este prins.

Ar trebui să fie amuzanți. Înțeleg asta. Dar îi ador. Mă transformă. În oglindă văd o fată pe care nu cred că am întâlnit-o vreodată.

— Sunt extraordinari, îi spun și imediat mă simt prostuță.

Sunt ochelari ieftini, pe care îi găsești în orice magazin. Ceva ce probabil a aruncat la întâmplare în coș.

Corpul lui se apleacă spre al meu, în timp ce își lipește buzele de ale mele. Întreaga mea ființă se topește lângă el.

— Ar trebui să te duci acasă, șoptește printre sărutări.

Dau din cap. Continuăm să ne sărutăm.

***

Stau cu Bo în parcare mult prea mult timp, dar când ajung acasă am norocul să descopăr că mama doarme dusă, cu ușa dormitorului ei închisă. Toată vara am găsit scuze pentru orele mai târzii decât de obicei la care am ajuns acasă după „lucru". Nu îi place deloc situația, dar nu se îndoiește de mine. În plus, a început să facă bannere, să intervieveze noi jurați și să caute sponsori pentru concurs, ceea ce înseamnă că și-a pus pe pauză datoria de părinte pentru câteva luni.

Ușa lui Lucy e închisă, așa cum a fost în ultimele două luni. Ating clanța când trec pe lângă ea, dar nu o deschid. Din ziua în care mama a început să îi strângă lucrurile și ne-am certat, a lăsat-o mai moale, de parcă a uitat de ea. Nici eu nu o aduc în discuție, de frică să n-o luăm de la capăt.

Când sunt pe punctul de a adormi, îmi vibrează telefonul.

ELLEN: mincinoaso.

La naiba! Știe. Adică, nu e ca și cum ea nu ar păstra niciun secret față de mine. Nu o pot asculta vorbind despre Tim fără să-mi aduc aminte ce a spus Callie în seara aia la Harpy's despre „peripeția orală". Știu că e ceva minor și că pe termen lung nu ne afectează cu nimic, dar nu mă pot abține să nu mă întreb ce altceva îmi mai ascunde. Acum sunt prietena ei virgină, care nu are cum să înțeleagă.

ELLEN: ești o mare mincinoasă! trebuia să treci pe la tim după serviciu.

Oh, mulțumesc lui Dumnezeu! Am uitat complet de petrecerea lui Tim, dar va trece peste asta mult mai ușor decât ar face-o dacă ar ști despre mine și Bo.

Telefonul îmi vibrează din nou.

ELLEN: ai ratat o D-R-A-M-Ă pe cinste

Mă întorc pe o parte și îi răspund scurt la mesaj, spunându-i că îmi pare rău și că vorbim mâine dimineață. Apoi îmi caut celălalt mesaj necitit.

BO: noapte bună.

Suspin. Nici măcar nu îmi pasă că o fac.

PAISPREZECE

Mă trezește soneria de la intrare.

Înainte să mă dau jos din pat, îmi verific telefonul.

ELLEN: sunt afară, lasă-mă să intru

Trag pe mine o pereche veche de pantaloni scurți și cobor scările să deschid ușa din spate. O găsesc pe Ellen cu fața lipită de geam, făcând sunete de pârțuri din gură.

Întreaga vară a fost bizară, un teritoriu nou pentru noi. Întotdeauna am fost foarte diferite. Lucy spunea mereu că prietenii cei mai buni au totul și nimic în comun. *Voi, fetelor, sunteți versiuni diferite ale aceleiași povești*, ne zicea ea. Dar în ultimele două luni simt că suntem trase în direcții diferite și sunt singura care pare să observe asta.

Deschid ușa și, pentru o secundă, fața lui El o urmează. Se poticnește în timp ce intră și se așază pe un scaun la masa din bucătărie.

— Iisuse, Will! Mă topeam acolo.

Mă uit cât e ceasul pe afișajul cuptorului cu microunde.

— E devreme, bombăn, trântindu-mă și eu pe un scaun. Nu adaug că am stat până la două dimineața cu domnul Școală Particulară Bo.

— La mine e ziua de salariu. Nu e niciodată prea devreme pentru a fi plătită.

Se ridică și deschide câteva dulapuri în care caută ceva de rontăit.

— Și e unsprezece. Deci nu e devreme. Mama ta ar face pe ea dacă ar ști că ai dormit până la ora asta.

— Mă rog.

Îmi încrucișez mâinile pe masă și îmi așez capul pe ele.

— Ești fericită. De ce ești așa de fericită?

— Nu știu. Sunt vie. Viața nu e oribilă. Școala începe într-o săptămână.

Trântește ușa unui dulap și se întoarce pe călcâie.

— Și poate nu mai sunt așa de îngrozitoare la sex?

— Nu are ce să fie atât de complicat, nu?

Dar, de fapt, numai gândul de a face AȘA CEVA este terifiant.

— O să vezi tu într-o zi, îmi spune, și întărește afirmația încuviințând din cap.

Ba nu, gândesc eu. *Virgină pe viață. Susțin echipa himenului intact.*

— Îmbracă-te. E timpul să fiu plătită!

— Sunt niște chipsuri în cămară, îi zic, și mă îndrept spre scări. Lasă-mă trei sferturi de oră.

— Ai noroc că trebuie să ajung la zi cu toate mizeriile de la TV, strigă ea după mine.

Fac un duș rapid și îmi usuc părul cu un prosop, pe care apoi îl arunc la întâmplare în coș. Mă uit în dulap și decid că este prea cald pentru a încerca să arăt bine, așa că optez pentru o pereche de pantaloni scurți sport și un vechi tricou de la unul din concursurile mamei.

— OK, spun, alergând pe scări. Trebuie să-i pun mâncare uscată lui Riot...

— Deja i-am pus eu, îmi răspunde Ellen.

Mă învârt prin bucătărie și o găsesc ascunzând o pungă de chipsuri pe jumătate mâncată.

— Mama o să creadă că eu am mâncat toate alea, îi spun.

Nu mi-ar spune niciodată ceva. Dar nici nu ar fi nevoie.

— Mama ta are nevoie să și-o tragă.

Riot se cațără pe dulapul din bucătărie și Ellen îl răsfață cu o scărpinătură între urechi.

— Am luat mașina mamei și am ajuns aici practic într-un nor de fum. Putem să o luăm pe a ta?

— Da. Sigur.

El mă urmează la ușa din spate și în timp ce încui ușa în urma noastră o întreb:

— Ce legătură are punga de chipsuri cu nevoia mamei de a face sex?

Ridică din umeri și trage de mânerul portierei, așteptând să descui mașina. De când și-a pierdut virginitatea se crede doamna doctor. Ruth, doamna aceea bătrână care este și medic sexolog și care e de părere că leacul tuturor problemelor este să ai parte de mai multe momente sexy. Mă înnebunește. Sunt virgină. Nu sunt proastă.

Deblochez ușile mașinii, mă urc în spatele volanului și ne strâmbăm involuntar amândouă când ne lovește căldura stătută din interior.

— Dumnezeule, spune El, deschide geamurile.

***

Ceea ce mi s-a părut mereu ironic la Sweet 16 este că nu au haine mai mari de mărimea 44. I-am menționat asta lui El odată, dar cred că s-a prefăcut că nu aude.

Prima dată când am fost la Sweet 16 cu El, am încercat din răsputeri să nu fiu o nesimțită totală cu privire la cât de neplăcut m-am simțit. Dar când am început să vin cu ea în fiecare joi, ca

să-și ridice salariul, pot spune cu încredere că am destule informații pentru a-mi forma o părere științifică despre acest loc.

Opinia Mea Științifică: locul ăsta este de rahat și toate fetele care lucrează aici sunt niște javre insipide, care mă tratează de parcă aș fi cazul caritabil al lui El.

Pereții de la Sweet 16 sunt acoperiți cu oglinzi și manechine cu șolduri legănate, blugi cu talie joasă și tricouri minuscule, care spun lucruri de genul *sunt prea drăguță ca să fac treabă în casă*. O urmez pe Ellen printre rafturile înghesuite, atentă să nu dărâm întregul magazin cu șoldurile mele.

— El-bell! țipă ascuțit Callie, care am decis s-o socotesc dușmanul meu de moarte.

— Mo-mo, strigă în spatele ei, cu o mâna căuș în jurul gurii. El-efant a venit să își ia bănuții!

Bagă mâna într-o cutie de sub casă și îi dă lui El un plic alb imaculat.

— Bună, Willow!

Aplecându-se spre mine, adaugă:

— Dumnezeule! Tabăra de pregătire pentru concurs a fost un miracol. Am aproape șase pătrățele. Dar totuși nu vreau să devin prea musculoasă. Ar fi oribil.

— Mă cheamă Willowdean, bombăn, dar ea nu mă aude, pentru că Morgan, managerul ei de magazin, o tipă prea bătrână pentru a fi la liceu și prea tânără pentru a-ți fi mamă, apare din camera din spate. Este înaltă și suplă, exact așa cum o să devină El.

— Dumnezeule mare, am primit un stoc super drăguț și mor cu M mare aici. Salariul meu deja a dispărut. Cui îi mai pasă de facturi.

El râde. Ceea ce mă enervează pentru că nu e nimic amuzant în asta.

— El, continuă ea, folosind porecla *mea* pentru cea mai bună prietenă a *mea*, trebuie să încerci toate lucrurile astea.

El se întoarce și se uită la mine.

Dau din cap, în ciuda a ceea ce simt.

Bate din palme.

— OK, dar trebuie să ne mișcăm repede, se întoarce spre mine. Promit că va dura puțin. Pun pariu că oricum n-o să-mi vină nimic.

Zâmbesc strâmb. Urmând-o în spate, mă opresc, înghețată de privirea lui Morgan, cu o sprânceană ridicată.

— Scuză-mă, îmi spune, cu buzele arcuite în genul acela de zâmbet care spune că de fapt nu îți pare rău. E o zonă doar pentru angajați.

— Ești în regulă dacă rămâi afară? întreabă El, cu ochii fixați asupra mea.

— Da. Dar grăbește-te.

O urmează pe Morgan în spate, în timp ce Callie se așază în spatele tejghelei, dând din șolduri în ritmul muzicii poppy care răsună din difuzoare, în timp ce se preface interesată de nu știu ce raport de vânzări.

Strecurându-mă printre rafturi, mă gândesc la cât de groaznic trebuie să fie locul ăsta în zilele de sâmbătă. Callie dă muzica mai tare atunci când ritmurile se schimbă într-un beat hyper-techno, iar eu iau asta ca pe o invitație să mă strecor într-una dintre cabinele de probă. Fiecare încăpere este separată de câte o perdea și au înăuntru câte un scaun mic. Singura oglindă este cea comună de afară. Este probabil al naibii de enervant să trebuiască să ieși de fiecare dată când vrei să vezi cum îți vine ceva.

De cealaltă parte a cortinei se aude sunetul umerașelor frecându-se pe metal.

— Unde s-a dus prietena lui El? întreabă Morgan.

— Nu știu, spune Callie, nu am văzut-o plecând, dar este destul de greu să o ratezi.

— Vai, fii drăguță, o atenționează Morgan.

Și pare a fi un lucru frumos de spus, dar din vocea ei pare că râde de mine.

— El-bell a găsit ceva?

— Probează câteva rochii în spate.

Mai multe umerașe se lovesc de metal.

— Este foarte drăguț din partea lui El să umble cu o fată ca ea, dar tot ce face este să o urmeze pe El ca un cățeluș. Vreau să zic, fă-ți rost de o viață, nu-i așa? E trist.

Doar de atât am nevoie pentru ca întregul corp să mi se încordeze de furie.

Trag de draperie și mă împiedic de ea în același timp.

Cei patru ochi ai lor mă urmăresc până la banca din fața magazinului, unde mă fac cât de mică pot pentru a nu le mai vedea.

Dacă aș putea să-mi desfac pielea și să ies din mine, aș face-o.

Toate vitrinele din mall sunt pline cu mesaje pentru bal și concursul de frumusețe. Vizavi de Sweet 16 este un magazin numit Frills, care are în vitrină o rochie sclipitoare de un albastru deschis. Pe geam, cu litere lucioase, scrie*: Orașul Clover nu poate avea decât o singură Miss Teen Blue Bonnet. Asigură-te că ești tu. Probează rochiile noastre unicat!*

Urăsc cât de mult detest concursul, dar pare a fi o boală. Și, acum, întregul oraș este contaminat.

— Bună!

Mă întorc și îl văd pe Bo stând pe partea din spate a băncii.

— Ce faci aici? îl întreb, dar sună mai mult a acuzație.

— Fac cumpărături cu mama mea vitregă și cu fratele meu.

Arată spre magazinul de lângă Sweet 16.

— Te-am văzut când te-ai așezat pe bancă. Fratele meu mai mic încearcă tenișii pentru baschet de trei sferturi de oră.

Zâmbește și își lasă capul în piept.

— Ce faci aici, Willowdean?

Vreau să-l ating. Vreau să mă întind și să-l sărut în semn de salut. Dar nu o fac. Pentru că nu suntem înghesuiți în întuneric în spate la Harpy's, nici îmbrățișați în camioneta lui și pentru că deși niciunul dintre noi nu a spus-o, legătura dintre noi este secretă.

— Sunt aici cu prietena mea. Își ridică salariul.

— Ellen?

Dau din cap. Am vorbit despre El cu Bo, dar cumva la timpul trecut. Nu știu cum să explic prăpastia care a apărut între noi, așa că mi-e mai ușor să vorbesc despre ea în același fel în care vorbesc despre Lucy. De parcă e ceva din viața pe care am avut-o înainte să apară el.

Observ că poartă un vechi tricou a unui turneu de baschet și pantaloni scurți de baschet.

— E ciudat să te văd fără uniformă. Aproape nu te-am recunoscut.

— Oh, eu te-am recunoscut.

Își întinde picioarele pe lângă bancă. Și ce picioare! Nu i-am văzut picioarele fără pantaloni lungi până acum.

— Și unde lucrează prietena ta?

Arăt în spate, spre Sweet 16.

Gura i se deschide și știu că îl voi judeca mereu pe baza reacției lui la această informație, dar o voce îl întrerupe.

— Bo, strigă o femeie înaltă, slabă, cu păr lung, șaten strălucitor. Este prea tânără să-i fie mamă și prea bătrână să-i fie soră.

Bo se uită peste umăr și înapoi la mine.

— Mama mea vitregă, îmi șoptește.

Îmi pică fața. Mi-a fost mereu frică de momentul în care lumile noastre se vor ciocni.

În spatele mamei vitrege a lui Bo este fratele lui. E la fel de înalt ca Bo, dar obrajii rotunzi îmi spun că este cu cel puțin un an mai mic.

— Am pierdut noțiunea timpului, nu-i așa? întreabă ea. Sammy are baschet la unu. E timpul să plecăm.

Ochii ei se îndreaptă spre mine, de cealaltă parte a băncii.

— Și ea cine este?

— Doamnă.

Mă ridic și îi întind mâna pentru că sunt sudistă și chiar dacă mama nu crede asta, am maniere.

— Ea este Willowdean, spune Bo.

O face din nou: îmi spune întregul nume.

— Suntem colegi de serviciu.

— Willowdean. Ce nume lung!

Zâmbesc cu jumătate de gură, pe punctul de a-i mulțumi, pentru ce, habar nu am, când Ellen apare lângă mine și spune:

— Dar puteți să îi spuneți Will.

Înghit în sec și încuviințez din cap.

Capul mamei vitrege a lui Bo se lasă într-o parte, de parcă ar fi văzut cel mai adorabil lucru.

— Și tu ești?

— Ellen, răspund eu pentru ea. Cea mai bună prietenă a mea.

Inspir adânc.

— Ellen, el e Bo. Colegul meu de serviciu.

Bo îi face scurt cu mâna, dar ea îl atinge pe brat și spune:

— Sunt încântată să te cunosc.

Mama vitregă zâmbește.

— Ești așa drăguță!

Știu că Ellen îl iubește pe Tim. Și totuși gelozia îmi urcă pe șira spinării și mă paralizează. Pe parcursul verii am găsit suficiente motive pentru care nu ar trebui să-i spun lui Ellen ce se întâmplă între mine și Bo. Dar oricum aș lua-o, știu că pentru Ellen faptul că nu i-am spus este egal cu orice altă minciună. De fapt, ar putea chiar să fie mai rău.

— Presupun că mergeți la Liceul Clover City?

Dăm amândouă din cap.

— Ce minunat că Bo va avea fețe cunoscute în prima lui zi!

— Poftim? îmi scapă.

Sunt multe lucruri în neregulă cu relația dintre mine și Bo. Dar singurul lucru care este corect este faptul că lumile noastre în afara serviciului nu se intersectează. Și atâta timp cât situația rămâne așa este ușor să mă prefac că sunt o fată normală care se sărută cu un băiat normal.

— Da, Bo și Sammy nu se mai întorc la Holy Cross anul ăsta, se încruntă puțin. O să fie bine. Schimbarea e bună, nu-i așa, băieți?

Niciunul nu răspunde. Buzele lui Bo se strâng și îmi dau seama că a știu asta toată vara și nu mi-a spus.

— Loraine, îi spune mamei lui vitrege, mai bine ne-am grăbi. Sam are antrenament.

Ia el toate plasele și mama lui o ia înainte, legănându-și șoldurile dintr-o parte-n alta. Și asta e tot. Nici măcar o privire sau o ridicare din umeri. Nimic care să-mi promită o explicație.

Furia îmi urcă din tălpi până în obraji.

— Pe bune! scrâșnește El. E chiar mai atrăgător decât mi-ai spus.

— Să mergem, o iau în fața ei, spre parcare.

— Ai observat că avea părut aranjat de parcă tocmai s-a ridicat din pat? Și barba?

Am observat. Normal că am observat. Dar nu contează. Pentru că asta va trebui să se termine. Iluziile mele despre relația în afara școlii se risipesc în aer ca vaporii.

Am avut în mintea mea o viziune despre cum voi supraviețui în acest an școlar. Vom veni amândoi la serviciu și ne vom lăsa viețile reale la ușă. Nu ne vom pune întrebări, vom fi doar noi. Dar există un motiv pentru care Bo nu mi-a spus că își schimbă școala. Trebuie să fie. Și chiar dacă nu există, eu și el trebuie să o terminăm pentru că nu pot lăsa aventura asta să pătrundă în viața reală.

Nu vreau să fiu ridiculizată. Nu vreau să fac parte dintr-un cuplu la care se holbează toată lumea și se întreabă, *Cum naiba a pus mâna pe el?*

CINCISPREZECE

Toată vara mi-am petrecut fiecare seară liberă acasă, ghemuită în camera mea, cu laptopul în față și cu cărțile mele de vară înghesuite pe rafturi. Dar în seara asta mama este categorică: vrea să mă uit cu ea la televizor în timp ce confecționează recuzita pentru dansul de deschidere al concursului.

Stau pe canapea, în cealaltă parte față de locul unde stătea mereu Lucy, cu laptopul proptit pe pernă. Mama și-a mutat coroana, pe care o ține într-o cutie de sticlă, de pe mijlocul raftului, pentru a face loc urnei lui Lucy. E un lucru mic, dar este suficient pentru a-mi aduce aminte că mama mai are sentimente și pentru altceva în afară de concursul ăla de frumusețe.

Folosește hârtie cerată pentru a călca niște cute de pe fața de masă din dril, pentru masa oficială a concursului, sunt sigură.

— Am văzut o reclamă pentru emisiunea asta ieri.

Mută canalele până ajunge la MTV.

Camera urmează o fată din spate, în timp ce merge pe stradă într-un cartier plin de zăpadă. Este foarte lată și burta îi atârnă peste pantaloni. Îmi dau imediat seama care e scopul.

Urăsc să văd fete grase la televizor sau în filme pentru că singurul mod în care lumea pare să fie de acord cu ele este dacă nu se suportă pe ele însele sau dacă au rolul de cea mai bună prietenă glumeață. Ei bine, eu nu sunt nici una, nici alta.

O voce apare pe filmare, deasupra fetei care face lucruri perfect normale, cum ar fi să meargă sau să mănânce.

„Priscilla, de șaisprezece ani din Bridgepot, Connecticut, s-ar putea să aibă o slăbiciune pentru dulciuri, dar asta nu înseamnă că viața la șaisprezece ani este una nespus de dulce. Șicanată și ridiculizată întreaga ei viață, Priscilla s-a săturat să ducă această greutate în plus. Nu știe încă, dar aici la MTV i-am ascultat rugămintea."

Camera dă zoom pe fundul ei, care este acel gen de fund care face cute în partea de jos și te face să arăți de parcă ai purta chiloți prea mici care ți-au intrat între fese. Apoi camera se depărtează și apare un fundal mov cu titlul emisiunii, aranjat ca o ștampilă de respingere. **TRANSFORMAȚI-MĂ: ÎMI URĂSC CORPUL GRAS.**

Mă uit la mama, dar își lasă ochii în jos la proiectul ei. Vreau să mă ridic și să mă închid în cameră, dar mi-aș cam dori să aflu și destinul Priscillei celei jalnice, așa că decid să rămân. Poate că viața Priscillei este o mizerie mai mare ca a mea și voi pleca simțind că măcar mi-e mai ușor decât sărmanei fete.

Nu e teritoriu nou pentru mine și mama. M-a supus la mai multe regimuri de slăbit decât pot ține minte până să împlinesc unsprezece ani. A fost mereu un punct sensibil între ea și Lucy. Le auzeam jos, certându-se mult după ce mă duceam la culcare.

— E un copil, spunea Lucy.

— Vreau să fie sănătoasă, o întorcea mama. Sigur înțelegi ce vreau să fac, Luce? Nu vreau să crească și să ajungă...

— Ca mine? Doar spune-o, Rosie. Nu vrei să ajungă ca sora ta mai mare. Mă vede în fiecare zi, pentru numele Domnului. Cred că existența mea este suficient de intimidantă.

— Știi cum ne era când eram mici. Îți aduci aminte.

Mama nu a vorbit niciodată despre viața ei dinainte de liceu. Era corpolentă. Ca mine. Și nu e ceva de care să se simtă mândră.

Dar în vara dinainte de clasa a noua, mama s-a lepădat de corpul gras ca de pielea moartă. Lucy era în clasa a unsprezecea pe atunci și nu a fost la fel de norocoasă. Dietele s-au oprit când am trecut în clasa a cincea. Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar nu putea fi decât mâna lui Lucy.

La televizor, Priscilla e pândită de o femeie micuță, dar agresivă, care se dovedește a fi antrenorul ei personal. În ciudat faptului că s-a înscris singură în emisiune, Priscilla o ia razna și se baricadează în baie și plânge prostește. În cele din urmă, antrenoarea intră în baie și își arată partea sensibilă, în timp ce îi oferă cel mai tare discurs. Adică, serios, aproape că m-a făcut și pe mine să mă ambiționez. Pentru ce, habar n-am.

Nu trebuie să mă uit la mama ca să știu că lăcrimează. Momentul aceasta care strigă „e viața ta, nu mai sta în calea eului tău mai slab" este partea preferată a mamei din orice emisiune pentru slăbit.

Moțăi mai mult de o oră, dar nu mă pot uita în altă parte atunci când în timpul unui exercițiu de dimineață pe pista școlii, antrenoarea Priscillei o forțează atât de tare, încât fata vomită peste băncile de pe teren, de față cu întreaga echipă de fotbal a școlii.

După asta, antrenoarea mută activitatea la o sală locală. Dar fata refuză să intre înăuntru. Antrenoarea își pierde răbdarea și o face în toate felurile.

„O să mă simt foarte singură, spune Priscilla, printre lacrimi. Ai intrat vreodată într-o clădire dedicată tuturor lucrurilor care nu te vor reprezenta niciodată? Vreau să fiu sănătoasă, dar vreau să fiu și fericită."

La final, Priscilla slăbește cinci kilograme. Antrenoarea o aplaudă la ultima cântărire, dar poți să-i vezi dezamăgirea în ochi. În timpul genericului de sfârșit, subtitrarea ne spune că șase luni mai târziu, Priscilla încă duce un mod de viață sănătos, dar s-a

împăcat cu faptul că greutatea va fi o problemă cu care se va confrunta întreaga viață.

Dacă El ar fi aici, am vorbi despre cât este de ridicol faptul că tipul acesta de emisiuni este considerat divertisment.

— Ei bine, spune mama, a fost o sursă de inspirație.

Nu am nimic de spus din ce ar vrea ea să audă.

— Mă duc sus. Ai terminat aici?

Ia telecomanda și dă la știrile de seară.

— Nu, nu. Am tone de lucruri de făcut înainte de întrunirea de mâine pentru concurs.

— Mă duc la culcare.

— Noapte bună, Gogoșică!

Sus, stau în fața ușii lui Lucy mai mult decât ar trebui, înainte să intru în camera mea. Îmi scot telefonul de la încărcat și văd că nu am niciun mesaj de la Bo. Mă așez pe pat și iau cu ambele mâini bila Magică 8 pe care mi-a dăruit-o. Am prea multe întrebări de pus unei singure bile. O clatin de trei ori în palme și caut răspunsul. *Perspectivele nu sunt bune.*

Telefonul îmi vibrează.

ELLEN: tocmai am ieșit de la serviciu. ești bine? ai fost ciudată după ce am plecat de la mall.

Aleg să îi spun o minciună, pentru că am zis prea multe pentru a mă opri acum.

EU: sunt bine. doar concursul care pare că mi-a ocupat casa. sânii în sus! fundul înapoi! e așa enervant.

ELLEN: scârbos. vrei să vin pe la tine?

EU: cred că vreau să dorm.

ELLEN: în regulă. tim a adus ulei de masaj. e prea pervers?

Mă gândesc o secundă.

EU: doar dacă are aromă de vată pe băț. sunteți dezgustători. noapte bună.

ȘAISPREZECE

Furia vie de ieri este acum doar o frustrare tristă. Nu am niciun motiv să cred că Bo îmi datorează ceva.

Sărutările din spatele tomberonului și din parcarea unei școli abandonate nu valorează nimic. Dacă în asta constă totul, în acele momente din umbră și o pungă de cadouri amuzante, atunci cât de prostesc din partea mea să cred că îmi datorează ceva!

Asta e conversația pe care o am cu mine însămi în drum spre serviciu.

Îmi las lucrurile în dulap și trec prin bucătărie cât de repede pot. Iau comenzile cât mai rapid și eficient posibil, fără să mă obosesc să mă uit în sus la clienți. Privirea lui Bo îmi face găuri în ceafă, în timp ce pune sendvișurile la încălzit sau le acoperă ambalajele cu autocolante fără rost, ceva ce mă face mereu să îi zâmbesc. Dar eu rămân concentrată, cu ochii fixați pe orice altceva în afară de el.

Pot simți schimbarea dintre noi, grea și palpabilă, dar Marcus și Ron nu ne tratează diferit pentru că, pentru ei, nimic vizibil nu s-a schimbat. Visul meu de-o vară se prăbușește peste mine și nimeni nu vede asta. *Asta se întâmplă*, mă gândesc, *când un secret se transformă într-o minciună.*

După aglomerația de la restaurant, întreaga bucătărie e un dezastru, de parcă a avut loc o bătălie cu mâncare fără luare de

ostatici. Când Ron cere un voluntar care să realimenteze raftul de condimente, mă ofer cu plăcere.

Aștept ca ușa de la camera cu provizii să se închidă în urma mea, dar atunci când nu o face, știu care este motivul.

— Hei, spune Bo.

Nu mă întorc.

Luând de pe rafturi diferite, încep să formez o grămadă de provizii pe care să le duc în față.

— Hei, ascultă, spune. Aveam de gând să îți spun.

Îl aud cum face câțiva pași și îi simt respirația pe gât. Îmi acoperă mâna cu a lui și pielea lui e uscată de la mânușile de plastic de bucătărie, dar totuși, mă absoarbe.

— Nu a venit niciodată vorba.

Își freacă nasul de ceafa mea. Nasul lui trece peste șuvițele de păr care mi-au scăpat din coadă.

— Nu te supăra.

— Eu — nu pot să vorbesc despre asta acum.

Nici măcar nu știu cum să vorbesc cu el. Nu atunci când nu avem buzele lipite.

Îmi sărută gâtul, porțiunea de piele moale de sub ureche.

— Te rog. Te rog, oprește-te.

Îmi eliberez mâna, apăs cutiile cu șervețele, ustensilele și condimentele la piept și trec pe lângă el.

— Willowdean.

Vreau să îmi iau numele înapoi. Să șterg momentul în care ne-am sărutat pentru prima oară, iar el l-a luat și și l-a însușit.

— Haide, îmi spune, puțin prea repede, de parcă s-a resemnat să piardă o luptă care nici măcar nu a început.

La sfârșitul serii încep să umplu solnițele cu sare și piper. Clopoțelul de deasupra ușii sună, așa că îl las pe Marcus să ia comanda.

— Hei, strigă el. Bo, băiatul tău e aici.

Îmi strecor capul pe după colț și îl văd pe Collin, același tip care l-a vizitat pe Bo la începutul verii.

— Ce vrei, frate? îl întreabă Bo.

Pare extenuat. Cearcăne adânci îi înconjoară ochii.

— Îmi vizitez un vechi prieten. Holy Cross nu va mai fi la fel fără tine.

— O să supraviețuiești, i-o taie Bo.

— Apropo, Amber îți transmite salutări. E mult mai bine. Distanța i-a făcut bine, scutură Collin din umeri. Câteva distracții nu pot face rău.

— Bravo ei, spune Bo, printre dinți.

— Ar trebui să vii pe teren într-o seară. Să stăm pe margine sau ceva de genul ăsta.

Ceva mă gâdilă pe mână. Mă uit în jos și văd că am pus sare pe masă.

— La naiba.

Collin zâmbește.

— Ah, îmi aduc aminte de tine. Cum spuneai că te cheamă?

Deschid gura să răspund, dar...

— Will, numele ei e Will, spune Bo.

Mă taie în carne vie să îl aud spunându-mi în orice alt fel în afară de Willowdean. Las sarea și piperul pe tejghea și mă duc în spatele bucătăriei să iau coșul de gunoi. Pașii lui mă urmează.

— Te rog, vorbește cu mine, spune Bo.

Deschid ușa din spate fără să îi răspund. Mă întind la tomberonul mare, încerc să îi deschid capacul o dată, de două ori, de trei ori. Se întinde lângă mine și îl deschide dintr-o singură încercare.

— Trebuie să vorbim.

Îmi ia sacii din mâinile încleștate și îi aruncă în vârf.

Îmi șterg mâinile transpirate de coapse.

— Despre ce? Ce-ar fi să vorbim despre fata aia, ce zici? Ce sunt eu? Pansamentul tău emoțional de-o vară?

Face un pas spre mine și aproape mă dau un pas în spate pentru a păstra distanța, dar nu sunt dispusă să-mi arăt slăbiciunea în fața lui.

— Nu ai fost un pansament, OK? Nu despre asta a fost vorba. Este. Cum să-ți spun... Vocea lui scade cu un ton. Doar pe comunicare s-a bazat relația noastră?

— Ai fi putut cel puțin să-mi spui că nu te mai duci la Holy Cross.

Tace pentru un minut, și îi iau tăcerea ca pe o concesie.

— De ce nu mi-ai spus asta, Bo? Ce credeai? Că nu voi observa?

— Nu, pur și simplu...

— Nu contează, oftez eu. Pentru ce ne certăm? Ne-am sărutat în spatele tomberonului și într-o parcare abandonată. Nu pare ceva pentru care merită să te cerți.

Și mai e și modul în care totul înăuntrul meu se prăbușește, de fiecare dată când pune mâna pe mine. De parcă nu aș fi suficient de bună. Nu destul de frumoasă. Nu destul de slabă.

— Am crezut că mimemi nu te înțelege. Că oamenii nu te pricep. Dar am greșit. Ești un adevărat nemernic, Bo Larson.

Fac un pas în spate și restabilesc distanța dintre noi, pe care am încălcat-o toată vara. Mi-ar plăcea să-i spun lui Ellen despre asta.

— Și nu mai vreau să fiu secretul tău.

ȘAPTESPREZECE

Abia dacă arunc un ochi pe orar înainte de prima zi de școală.

O aștept pe El în fața sălii pentru ora a doua. Este singura oră pe care o avem împreună semestrul ăsta. Soneria de intrare se aude a doua oară și sunt pe punctul de a intra fără ea, când o văd alergând pe hol spre mine cu Tim în urma ei.

— Scuze, scuze! îmi spune, gâfâind. Tim o strânge de mână, apoi trece în fugă pe lângă ea spre clasa lui.

— Ce tot făceați?

Sprâncenele i se ridică și i se lasă. Ridică din umeri.

Clatin din cap și o urmez înăuntru.

Sunt doar două locuri libere. Unul în spatele lui Callie, colega lui El, care îi face semn să vină lângă ea. Și celălalt e pe banca lungă din spate, lângă Mitch Lewis.

El se întoarce spre mine și șoptește:

— Îmi pare rău, Will. Data viitoare o sa ajungem mai devreme. Îți promit.

Mă târăsc până în spatele clasei, ca să ocup locul de lângă Mitch.

În timp ce mă așez, Mitch își pune rucsacul înăuntru, ca să facă mai mult loc pe partea mea de masă. Mitch e mare. Are un pic de burtă și umeri mai lați decât majoritatea tocurilor de ușă, dar nimeni dintre cei care se uită la el nu consideră că e gras. Toți cred că e atletic. Ceea ce are sens, fiind înaintaș defensiv pentru echipa CCHS Rams.

— Bună, îmi șoptește.

Are un accent tipic sudist pe care îl folosesc actorii de la Hollywood. Este aproape șarmant.

— Will, corect?

Dau din cap în timp ce stau cu ochii pe domnul Krispin, de parcă nu pot suporta să pierd ceva din strigarea catalogului.

— Ei bine, cred că aș putea să pun pariu că nu am mai avut nicio oră împreună dintr-a șasea.

— Doamna Salisbury, zâmbesc eu, surprinsă că își amintește.

A fost cea mai bună profesoară pe care am avut-o. Îmi aduc aminte de Mitch pentru că punea cele mai prostești întrebări, cum ar fi, „De ce nu putem vedea aerul?" și în timp ce toată lumea chicotea, ea îi răspundea la întrebare. Și răspunsul ei era atât de inteligent, încât începeai să crezi că întrebarea lui nu a fost atât de tâmpită.

Domnul Krispin ține primul curs și în timp ce sună clopoțelul, spune:

— Sper că niciunul dintre voi nu are probleme în a-și lua un angajament. Unde stați azi va fi locul vostru întregul semestru.

În timp ce restul clasei se împinge spre ușă, El se luptă cu mulțimea să ajungă la mine.

— Îmi pare așa de rău! îmi spune.

— Este singura noastră oră împreună, îi răspund. Și nici măcar nu stăm una lângă alta.

Callie se strecoară prin mulțime și ne întrerupe.

— El, vii în corpul C, nu-i așa? Se întoarce spre mine. Bună, Willow.

Îmi întind pe față cel mai fals zâmbet cu putință.

Ellen mă strânge de mână.

— Vorbim mai târziu, OK?

Și e cu trei pași în direcția opusă când se întoarce și adaugă:

— Și hei, o să discut cu Krispin despre locurile noastre.

***

Nu văd nicio urmă de Bo toată ziua, cu excepția fratelui său mai mic, atunci când trec pe culoarul bobocilor. Chiar dacă îl voi vedea pe Bo la serviciu în seara asta, simt o dulce ușurare că trec prin parcare spre mașina lui Tim.

— Will!

Ridic privirea. Capul lui Mitch iese deasupra mulțimii.

— Hai pe jos cu mine.

Îi zâmbesc în timp ce se apropie de mine.

Își potrivește pasul cu al meu.

— Deci, ăăă, ce faci?

Aproape râd, dar apoi o simt pe domnișoara Salisbury stând pe umărul meu, ca o pasăre micuță.

— În afară de școală?

— Da.

— Ei bine, lucrez.

Umerii mi se lasă, ca un semn de întrebare.

— Ori mă uit la TV.

— Unde lucrezi?

— La Harpy's. De ce?

Face un pas în fața mea și îmi ține deschisă ușa care duce afară.

— Păi vreau să știu unde ar trebui să te duc la prima noastră întâlnire și m-am gândit că ar trebui să aflu mai multe despre tine înainte să iau o decizie.

— Întâlnire?

Aștept să țină ușa și pentru un grup de boboace.

Maniere. Iisuse Hristoase! Are maniere.

— Da. Întâlnirea la care sunt pe punctul de a te invita. Deci, îmi vei face onoarea de a-mi permite să te scot la o întâlnire?

— Eu... de ce?

— De ce te invit în oraș?

Încuviințez din cap.

— Păi, pentru că ești drăguță. Și mă mai ții minte din clasa a șasea.

— OK, nu sunt prea încântată de apelativul drăguță, dar e mai bine decât altele cu care am fost strigată. Ai mai invitat vreo fată să iasă cu tine?

— Câteva.

— Și a spus vreuna da?

Mă opresc și mă întorc spre el, cu mâinile în aer.

— Stai. Nu. Știi ceva?

Imaginea lui Bo în magazie îmi apare în minte. Îl aud cum mă strigă pe nume și gândul îmi pare a fi o fundătură.

— Da. Da. O să merg la o întâlnire cu tine.

Își întinde mâna să i-o strâng și o accept. Mă așteptam ca palma lui să fie transpirată, dar nu este. Ca fata cu bucle de aur și cel de-al treilea pat. Exact așa.

Mitch memorează numărul meu în telefon și îmi promite că îmi va trimite un mesaj ca să am numărul lui, apoi își schimbă direcția spre vestiarele stadionului.

Posibil să fie o idee proastă, dar există o multitudine de posibilități. Și trebuie să îl uit pe Bo. Ăsta pare un început promițător.

— Will, strigă Ellen.

Merge apăsat printre rândurile parcării pentru elevi, iar șoldurile ei se balansează dintr-o parte în alta, ca atleții de la proba de marș de la Olimpiadă.

— Ce. A. Fost. Aia?

Ridic din umeri.

— Parașuto. I-ai dat numărul tău.

Tim vine în spatele ei, cu telefonul într-o mână.

— Stai, spune. Ăla era Mitch Lewis?

Ellen răspunde înainte să mă gândesc ce să spun.

— Oh, chiar a fost. Și ușuratica asta mică i-a dat numărul ei de telefon.

— Tipul ăla e o bestie. Am auzit că toți impresarii l-au abordat.

Povestea care i se aplică fiecărui jucător modest de fotbal din orașul Clover. Din când în când devine mai mult decât o poveste. Singurul lucru care se poate compara cu fotbalul este concursul de frumusețe. Acestea sunt cele două activități care marchează viața din acest loc. Și nici măcar nu o spun într-un mod răutăcios. Concursul de frumusețe și fotbalul ajută acest loc să-și depășească limitele și îl transformă în ceva mai mult. Pentru că atunci când luminile stadionului sunt pornite sau se deschide cortina, suntem cea mai bună versiune a noastră.

— Nu contează cât este de bun, spune Ellen. Este prieten cu Patrick Thomas.

— Oh, Dumnezeule! Nu cu măgarul ăla.

Încă îl văd cum se uita fix la mine, după ore, în ziua în care i-am distras atenția lui Millie. Tim dă din cap.

— Este adevărat. Sunt prieteni de când erau mici.

Mergem spre mașina mea, iar Tim ne urmează, cu ochii în telefon.

— Deci, poate că, până la urmă, aranjamentul din clasa lui Krispin nu va fi așa de nașpa, spune El.

Dacă ar ști tot ce s-a întâmplat între mine și Bo, ar fi conștiința mea și mi-ar spune că e prea devreme. Că mai întâi trebuie să-l uit pe Bo.

Îmi scot cheile din buzunarul din față al rucsacului.

— Da, posibil, dar aș prefera să stau lângă tine, îi răspund lui El.

— Nu stați una lângă alta la a doua oră?

— Nu, îi confirm. Mulțumită ăsteia, și arăt spre El, am ajuns prea târziu.

— Îmi pare rău, spune ea din nou. Nu ți-am spus că îmi pare rău?

— Păi, cel puțin tu o ai pe Callie, îi spun.

— Oh, haide. Nu fi așa.

— Dar serios, iubito, spune Tim. Tu realizezi că e cea mai enervantă persoană din lume?

— Ia mai terminați cu atitudinea asta. E prietena mea, OK?

— Dar noi suntem singurii tăi prieteni, spune Tim, și un zâmbet îi apare pe față. Nu poți avea alți prieteni.

O sărută pe obraz.

— Da, intervin. Doar noi. Și o spun aproape serios.

El își lovește umărul de al meu.

— Mi-a fost dor de tine azi.

— Și mie.

În ciuda faptului că stă chiar aici, lângă mine, simt că e departe. Mai departe decât pot vedea.

OPTSPREZECE

Sunt la serviciu, îmi sună telefonul. Îl las pe Marcus în față și răspund în drum spre vestiar.

— Alo?

— Bună. Hei. Sunt Mitch.

Pentru o secundă nu se mai aude nimic.

— Te sun în legătură cu întâlnirea.

La telefon nu pare nici pe departe la fel de încrezător. Într-un fel e înduioșător, dar totodată pare artificial. Totuși, e destul de drăguț din partea lui să facă mai mult decât să trimită un mesaj.

— Oh. Așa e. Desigur.

— Ce zici de sâmbătă? mă întreabă. Primul nostru meci e vineri.

— Da, e bine.

— Sigur, îl aud zâmbind. Super!

— OK, deci rămâne pe sâmbătă. Dar ne vedem la școală înainte, îi aduc aminte.

— Corect. Da, ne vedem înainte de întâlnire. Din cauza școlii. Și pentru că ar fi ciudat dacă te-aș evita până atunci.

Râd.

— Corect. Da. Ciudat.

După ce închid, merg înapoi, prin bucătărie, unde Bo se sprijină de aragaz cu brațele încrucișate la piept. Își mușcă buza de jos și mă urmărește cu privirea până ce dispar după colț.

Mă simt bine. Faptul că lumea mă dorește, dar nu mă poate avea mă face să mă simt bine.

La sfârșitul serii ies cu Bo și Marcus pentru că Ron încă numără banii. Marcus se urcă în mașina iubitei lui și dispare în câteva secunde.

Bo nu spune nimic, dar nu pleacă decât după ce ies eu din parcare.

Mașina mea trece peste *bumper*-ul de la ieșire și farurile mele luminează geamurile de la Chili Bowl, de peste stradă. În geam e o pancartă imensă pe care scrie „Angajăm personal". Chili poate că este o specialitate sudistă, dar Opinia Oficială a lui Willowdean este că arată ca mâncarea pentru câini, miroase ca mâncarea pentru câini și probabil că este mâncare pentru câini. Am o listă foarte lungă de lucruri pe care le-aș face înainte să mă angajez acolo.

Bo trece pe lângă mine. Îmi țin capul nemișcat. Și privesc drept în față.

***

Și uite-mă aici, așteptând să vorbesc cu managerul de la Chili Bowl.

Întregul loc a fost construit să arate ca o cabină Lincoln Logs. Pereții sunt plini de rame asimetrice, cu poze ale localnicilor orașului Clover din ultimii șaizeci de ani, făcând tot felul de lucruri, cum ar fi: să conducă prea aproape de mașina din fața lor, să bea bere pe verandă, să stea întinși pe iarbă la parada de 4 Iulie.

Mă așez într-un separeu ca să-l aștept pe manager, cu Harpy's stând sarcastic peste stradă.

Este vina lui Bo. Totul a fost bine până la ora a cincea. Ziua mea a fost grozavă. La serviciu a fost OK cu o seară înainte și poate eram prea mulțumită de mine. O primă zi de școală OK. O primă întâlnire în plan. Și o relație de muncă amicală cu Bo.

Dar după cincisprezece minute de la începutul orei de istorie universală a apărut Bo cu o hârtie galbenă. Un formular de transfer.

— Clasă, a spus domnișoara Rubio. Urați-i bun venit lui Bo Larson. Ni se va alătura pentru restul anului.

Cea mai bună prietenă a lui Millie, Amanda, lângă care stau, scoate un fluierat ușor.

Bo s-a așezat la un rând distanță și cu două bănci în fața mea. Când și-a ocupat scaunul, s-a uitat peste umăr și mi-a făcut cu ochiul.

— Nu e ăsta băiatul cu care lucrezi? îmi șoptește Amanda.

— Ba da.

Golul care mi s-a format în stomac îmi provoacă greață.

— Cum poți să lucrezi? Fundul lui arată ca o piersică.

— Ce?

— Ca fundul unei piersici, spune. Fund de Piersică.

După ore aveam o misiune clară. Nici nu m-am oprit să-i aștept pe El și pe Tim. M-am urcat în mașină, am lovit schimbătorul de viteze și am plecat în trombă din parcare, cât de repede am putut. În mod miraculos, nu am doborât niciun pieton în drumul meu.

În concluzie, asta m-a adus la Chili Bowl.

— Ești aici pentru job? Un băiat care nu are mai mult de douăzeci și cinci de ani, cu părut negru dezordonat, apare în fața mea. Eu sunt Alejandro.

Încuviințez din cap.

— Da.

— Salariul e de rahat.

— Am nevoie de un job.

— OK.

Se apleacă în față, de parcă i-ar fi frică să nu ne audă cineva, deși localul e pustiu. Cred că este acel tip de băiat cu anxietate, care vrea să lucreze de bunăvoie într-un astfel de loc liniștit.

— Deci, uite cum stă treaba: ai fost vreodată arestată?

— Nu.

— Ai mai lucrat cu mâncare?

— Într-un fel. Am fost casieriță la Harpy's.

— Destul de aproape. Și nu în ultimul rând, ai fost dată afară de la ultimul job?

— Nu.

Își mișcă degetele mari și inspiră controlat.

— Când poți să începi?

Și ăsta a fost interviul meu.

Mă las pe spătarul băncii din separeu. În fața la Harpy's, Ron stă pe bordură, la o pauză de țigară. Mă simt foarte prost că plec așa, fără preaviz, dar nu pot să-l văd pe Bo patru seri pe săptămână.

— Acum, îi răspund.

***

Ușa lui Ron e deschisă. Stă acolo în spatele biroului său, în pantaloni scurți kaki și un tricou polo de rezervă a clubului CCHS.

— Will.

— Ăăă, putem să stăm de vorbă? deschid ușa mai tare și balamalele scârțâie.

— Ce s-a întâmplat?

Inspir adânc și expir.

— Vreau să-mi dau demisia.

Își strânge buzele, și sprâncenele groase i se încruntă. Îi văd întrebările pe față, dar tot ce spune este:

— S-a întâmplat ceva?

Clatin din cap.

— Returnez uniforma după ce o spăl.

Dă din cap.

— Nu e grabă.

Și la fel ca în cazul lui Bo, îmi doresc să fi luptat mai mult. Niciunul dintre noi nu spune nimic.

— Dar îți mulțumesc, adaug, rupând liniștea. Pentru oportunitate.

— Ei bine, îmi va fi dor să-ți văd fața pe aici, îmi spune.

Conduc până acasă în liniște cu geamurile jos și gândurile înghițite de vânt.

NOUĂSPREZECE

Vineri după ore mă duc la El. Stăm la masa din sufragerie și împărțim o pungă de chipsuri, în timp ce mama ei despachetează cumpărăturile. Împrăștiate pe masa din fața noastră sunt poze cu doamna Dryver îmbrăcată în diverse ținute ale lui Dolly Parton. După ce îmi șterg degetele de blugi, studiez o poză a ei îmbrăcată într-o haină din piele întoarsă, cu franjuri atârnându-i de mâneci, și o fustă lungă, strâmtă din denim. Părul ei e moale și rotund, ca în primii ani ai lui Dolly.

— Îmi place asta, îi spun.

Își pune mâna pe umărul meu.

— Oh, și mie. Cred că este coafura mea preferată. O travestită din Odessa mi-a făcut peruca. I-a luat o săptămâna până i-a ieșit bine.

El alege o poză cu mama ei într-o rochie roșie cu paiete, lungă până în pământ.

— Frumos permanent, mamă. Foarte șic.

— Ellen Sadie Rose, nu ai știi ce înseamnă șic nici cu dicționarul lângă tine.

Îi gâdilă ceafa lui El cu unghiile ei lungi.

Unde Ellen e înaltă și subțire, mama ei e micuță și cu forme. Dar poți vedea asemănarea dintre ele în modul în care își ondulează părul sau cum își mușcă buzele sau cum sorb din cana cu pai.

— Uite, spune doamna D. Pe asta poți să o păstrezi.

Îmi dă o poză cu ea și Lucy, făcută acum mulți ani. Stau în fața unui semn luminos, pe care scrie THE HIDEAWAY. În spatele lor e o mulțime mare, plină de fum. Pare că e un fel de club sau bar, dar orice ar fi, nu e un loc unde Lucy s-ar fi dus singură. Doamna Dryver poartă o salopetă cu un tricou roșu mulat pe dedesubt, în timp ce Lucy e într-una din rochiile ei caracteristice în formă de sac, dar cu o urmă de fard albastru la ochi. Nu am mai văzut-o pe Lucy machiată. Știu că Lucy a fost importantă pentru doamna Dryver, dar pentru Lucy, doamna D. a fost însăși linia vieții.

Pun poza în buzunarul din față al rucsacului. Îmi place poza foarte mult, dar în același timp mă doare. Doamna Dryver este o Dolly perfectă și e imposibil pentru Lucy, cu picioarele ei groase și palide și cu părul ei drept să nu pară tristă în comparație. Urma ei de fard albastru este un strigăt neauzit către cea care și-ar fi dorit să fie. Nu contează cât de sus își ținea capul, nu pot să nu văd ceea ce nu este. Mă simt ca o trădătoare.

— Mamă, spune El. De ce nu ai participat niciodată la concursul de frumusețe?

Și eu mi-am pus mereu aceeași întrebare. Toată viața doamnei D. este de fapt un concurs de frumusețe pe steroizi. Și-ar fi distrus orice adversar.

Ridică din umeri.

— M-am gândit să o fac. Cred că fiecare fată din orașul ăsta se gândește la asta. Dar nu eram la fel cum sunt astăzi. Nu mă credeam capabilă atunci să mă prefac că sunt suficient de încrezătoare în mine pentru a participa la un concurs de frumusețe.

Cuvintele ei mă marchează. Mă întreb dacă din cauza asta ediția de anul ăsta m-a afectat mai tare decât cele din anii trecuți. Fetele care se înscriu trebuie să fie suficient de mândre de ele încât să poată spună că *merită* să participe. Acel gen de încredere nezdruncinată mă face nesigură într-un mod în care nu am mai fost.

El bagă un pumn de chipsuri în gură.

— Să mergem sus.

Iau bolul cu chipsuri și o urmez în camera ei. Pe pat stăm în direcții opuse, cu capul ei la picioarele patului și al meu pe mormanul ei de perne.

— Deci, de ce ți-ai dat demisia de la Harpy's? Așa, dintr-odată? întreabă cu gura plină.

— Făceau angajări la Chili Bowl.

— Tot timpul angajează la Chili Bowl, mi-o întoarce ea.

Mă întind după niște chipsuri.

— Nu știu. M-am săturat de uniformă.

Cred că motivul ăsta o mulțumește pe El pentru că schimbă repede subiectul cu unul mult mai tentant.

— Și când e întâlnirea ta?

— Mâine.

— Ai emoții?

— Bănuiesc? Dar nu chiar.

— Mitch. Nu m-aș fi gândit niciodată, îmi spune. Chiar îți place de el?

— Da. Adică, am nevoie de ceva nou.

Îmi pun una dintre pernele ei peste cap, înăbușindu-mi cuvintele.

— Nu aș fi acceptat dacă nu mi-ar fi plăcut de el.

— Ceva nou? Nici măcar nu te-ai sărutat vreodată. Îmi leagă șireturile unele de altele cu un nod neglijent. Nu pare genul tău.

Stomacul mi se strânge de vină. Nu-i pot spune despre Bo acum. E prea târziu și nu mai e nimic de spus.

— Nu am un gen anume.

— Nu încă.

***

Mai târziu, când ajung acasă, primul lucru pe care îl observ este fereastra luminată de la camera lui Lucy.

Ar trebui să aștept un moment și să mă pregătesc pentru orice face mama în camera aia, dar nu o fac. În schimb, îmi smulg cheile din contact și o iau repede pe aleea care duce în spate. Riot își freacă întregul corp de ușa glisantă din sticlă. Primul lucru pe care îl aud este vocea Oliviei Newton-John de la etajul al doilea.

Îmi las poșeta pe dulap și Riot fuge pe scări, cu câțiva pași înaintea mea.

Nu știu la ce m-am așteptat, dar nu la mama așezată în spatele unei mese pentru cărți de joc, cu toată mobila mătușii Lucy împinsă la perete.

— Ce faci? mă răstesc la ea.

Discurile înrămate ale lui Dolly Parton, care au împodobit de când mă știu pereții acestei camere, sunt depozitate lângă șifonier, iar peste casetofonul roz pastel al mătușii Lucy stă iPodul mamei.

Ăsta este cel mai rău scenariu.

— Ei bine, spune mama, încruntându-se la mașina de cusut, în timp ce coase tivul. Am avut mereu nevoie de o cameră pentru croitorie. Am vorbit despre asta. Și camera mea nu mai e potrivită.

— Dormitorul tău? Ai ocupat întreaga casă.

Își împinge ochelarii de citit până la rădăcina nasului.

— Știu că ești supărată, Gogoșică. Știu. Dar nu putem lăsa camera asta să zacă precum un mormânt. Trebuie să mergem mai departe. Luce ar fi înțeles.

Eu nu înțeleg.

— Dar ai mutat totul. Nu poți să lucrezi aici fără să schimbi total aspectul camerei? I-ai dat până și discurile jos. De ce ai făcut așa ceva?

— Oh, iubire, discurile alea sunt foarte vechi. Va trebui să dăm jos tot tapetul, din cauza semnelor pe care chestiile alea le-au lăsat pe pereți.

Iau cât de multe discuri pot cără și le duc de cealaltă parte a holului, în camera mea. Dacă aș mai avea mâni libere, aș trânti și ușa. După ce las discurile pe pat, mă întorc să mai iau.

— Gogoșică...

Mă întorc pe călcâie, cu discurile prăfuite strânse la piept.

— Parcă încerci să scapi de ea.

— Știi că nu e adevărat, murmură mama, cu un ac între dinți.

— Și la ce tot lucrezi?

— La materialul care va sta pe fundal. Tema de anul ăsta este Texas: Nu-i așa că e înălțător?

Însemnează cu un creion satinul roșu.

— Nu trebuia să fii la lucru?

— Mi-am dat demisia.

— Ți-ai dat demisia?

Vocea ei este mai ridicată decât de obicei.

Netezește o bucată lungă de satin prin mașina de cusut, cu piciorul deasupra pedalei.

Concursul ăsta de frumusețe mi-a invadat toată viața, fiecare colțișor intim, cu excepția acestei camere. Pentru că, în lumea în care trăiam împreună cu Lucy, nimănui nu-i păsa de coroane și panglici.

— Pare lipsit de respect să-ți faci costumele tâmpite aici. Adică, nu înțeleg ce e atât de complicat la un costum al Statuii Libertății? Doar aruncă o bucată de material peste umăr și gata.

Vocea mi se frânge. Îmi țin ochii larg deschiși, de teama că atunci când voi clipi, un râu de lacrimi îmi va inunda obrajii.

Mașina de cusut scoate un sunet ritmic, fără să se oprească vreodată, doar devine din ce în ce mai puternică. Loviturile constante ale acului îmi răsună în cap și așteaptă să clachez.

— Gogoșică, strigă mama, încercând să acopere zgomotul mașinii de cusut, nebăgând în seamă ce am spus. De ce nu te duci jos să bei un pahar mare de apă cu gheață?

Disperarea îmi crește în piept și cred că aș face orice să o scot din camera asta.

Mă duc la șifonier și deschid primul sertar. Fără să ezit, îl umplu cu tot ce apuc, în mare parte discuri.

— Willowdean Dickson, mai bine ai spera să nu fi distrus șina sertarului.

— De parcă nu e suficient că e moartă! țip la ea. N-o să fii fericită până ce nu o să dispară tot ce îți amintește de ea și o să umpli camera asta cu toate lucrurile care nu o reprezintă.

În cele din urmă, mașina de cusut se oprește. Mama se ridică, dar nu spune nimic.

Iau sertarul și trântesc ușa de la dormitor în urma mea. Praful se ridică și îmi gâdilă nasul. Strănut peste albume.

— Sănătate, spune mama, de peste hol.

Sunetul e atât de înfundat, încât aproape că nu o aud.

DOUĂZECI

Pregătirile pentru întâlnirea cu Mitch seamănă cu o ședință foto pentru o schimbare de look care are loc în camera mea. Ellen mă pune să probez totul, începând cu rochia de absolvire dintr-a opta, până la tunica din șifon înflorat pe care mi-a cumpărat mama anul trecut de Crăciun.

— Te face să pari așa matură, a spus mama atunci.

Nu am luat-o ca pe un compliment.

Ne oprim la o pereche de blugi și o cămașă în dungi albe și negre, cu părul meu blond închis desfăcut.

I-am spus lui Mitch să mă ia la cinci pentru că mama este la o întâlnire a consiliului de organizare a concursului până la șase și nu am chef de un discurs despre cum să te comporți ca o doamnă sau despre ce vor băieții de la o fată. Și, desigur, mai e și faptul că sunt supărată pe ea.

După ce închid ușa în urma mea, stau pe bordura de lângă cutia poștală. Pot în același timp să aud și să miros de după colț. Conduce un Suburban maro, care probabil că nu a trecut de inspecția tehnică în ultimii cinci ani. Parchează în fața mea și coboară imediată ce se oprește motorul.

— Am întârziat?

Îmi întinde o mână să mă ridic, vreau să spun, chiar mă trage în sus.

— Nu. Nu, deloc.

— M-am gândit pentru că stai aici și presupun că, în general, băieții se duc la ușa din față ca să-și ia partenerele la întâlnire.

— Oh, exclam, arătând cu degetul la ușa din față. Nu folosim ușa aceea. E stricată de câțiva ani.

Își lasă capul într-o parte.

— Ei bine, arăți foarte bine.

— Și tu la fel.

Chiar arată bine. Poartă o cămașă cu nasturi, prea lungă până și pentru el, și blugi de cowboy care arată ca din reviste, adică sunt călcați la dungă. Și cizme. Nu din acelea cu botul ascuțit, pe care le vezi în filmele cu cowboy, ci din acelea de lucru, cu botul rotund. Bunica spunea că nu trebuie să ai niciodată încredere într-un bărbat cu cizmele curate.

Scaunul din față al mașinii lui Mitch e curățel, adică plin de praf și cu scame prinse adânc în fiecare crăpătură. Dar partea din spate se scufundă sub o mare de haine. Munți de pantaloni tip camuflaj, cizme și pahare de fast-food.

Mă duce la un restaurant chinezesc numit Restaurantul chinezesc al Domnului Chang, un local aflat într-un vechi centru comercial, cu birouri de credite, locuri pentru plătit asigurări și unul din acele locuri unde se achită taxele și impozitele, în care angajații sunt obligați să se îmbrace ca Statuia Libertății.

Suntem așezați într-un separeu fluorescent, care arată ca o scoică gigantică din *Mica Sirenă*, pe care stăteau Ariel și sora ei. Spre surpriza mea, Mitch nu se așază în fața mea, ci lângă mine, iar eu nu îmi pot stăpâni un sunet de surpriză care îmi scapă de pe buze.

Chelnerița vine să ne ia comanda de băuturi, și Mitch o întreabă:

— Hei, știi chestiile alea mici și crocante? Ne poți aduce din alea și sosul ăla portocaliu?

— Ăăă, OK, spune chelnerița, o fată care era în clasa a douăsprezecea când eu eram a noua.

Când pleacă, Mitch se întoarce spre mine.

— Când eram mic nu îmi plăcea să vin la restaurante chinezești pentru că nu aduceau pâine și nu puneau gustări pe masă, așa că mama cerea mereu saleurile alea crocante...

— Wonton strips, îi spun, înăbușindu-mi un zâmbet. Așa se numesc.

— Mda. Ei bine, sunt delicioase.

Ne uităm la meniu în liniște. Când fata se apropie din nou să ne aducă băuturile, Mitch se apleacă și îmi șoptește la ureche:

— Poți să-ți comanzi ce vrei.

Sunt tentată să îi răspund că tot ce este în meniu are aproape același preț, dar în schimb îi mulțumesc.

După ce dăm comanda, Mitch îmi întinde un wonton.

— Vrei?

Clatin din cap.

— Am văzut că ați câștigat aseară.

Încuviințează din cap.

— La limită, dar da. Victoria e victorie.

Stăm în liniște pentru un moment, în timp ce postul de radio local se aude din difuzoare și picioarele ni se ating.

Mitch tușește în pumn.

— Deci, să înțeleg că Ellen Dryver este cea mai bună prietenă a ta, așa e?

Mă întind după paharul meu cu apă și îmi mișc gura ca și cum nu îmi pot găsi paiul.

— Da. Este.

Îi povestesc despre Lucy și doamna Dryver și cum Dolly Parton ne-a adus pe toate împreună.

— Ești una dintre fanele alea nebune ale lui Dolly Parton? De fapt, nu este o cântăreață foarte bătrână.

Nu știu dacă există un manual de buzunar despre cum să te comporți la prima întâlnire fără să te faci complet de râs, dar sunt destul de sigură că să-ți mărturisești obsesia ciudată pentru Dolly Parton nu e pe lista cu lucruri pe care trebuie să le faci. Dar am pentru ea un sentiment puternic de loialitate, pe care nu mi-l pot înlătura.

— OK, uite care-i treaba. Sunt un mare fan Dolly Parton. Dar e ceva ce trebuie să înțelegi despre toți fanii Dolly Parton: suntem țicniți. Și pentru că e un nivel ridicat de nebunie printre noi, eu, în comparație cu alții, nu sunt așa de dusă. Adică sunt oameni care și-au dedicat viața pentru a face păpuși ceramice după chipul lui Dolly Parton. Unii chiar își abandonează locurile de muncă și familiile pentru a fi aproape de ea.

— Bine, îmi răspunde.

Sprâncenele i se încruntă și pot să-mi dau seama că face un adevărat efort pentru a înțelege.

— Bine, dar pe o scară de la unu la zece?

— Pe o scară de la unu la zece, zece fiind complet nebun, presupun că eu și Ellen suntem pe la patru. Poate cinci? Doamna Dryver e un opt total, dar încă nu nouă pentru că nu și-a făcut nicio operație estetică. Încă. Și cred că Lucy era pe la șapte.

— Era? mă întreabă.

Amintirea ei trece prin mine și îmi pătrunde adânc în oase.

— Era. A murit în decembrie, anul trecut.

Se lasă pe spate.

— Oh, uau. Hei, îmi pare cu adevărat rău.

— Mersi. E în regulă.

Mă întind după un wonton.

— Dar tu? Care e cel mai bun prieten al tău?

Te rog nu spune Patrick Thomas. Te rog nu spune Patrick Thomas.

Își trosnește toate degetele de la mâna dreaptă și apoi pe cele de la stânga.

— Sunt apropiat de toți băieții din echipă. E greu să nu fii. Dar cred că va trebui să spun Patrick Thomas.

Îmi muşc buza de jos şi îmi iau o pauză de cinci secunde ca să găsesc ceva de spus. Unu... doi... trei...

— Te-ai strâmbat, remarcă el.

— Ce? Ba nu, n-am făcut-o.

Râde.

— Ba da. Ai făcut-o. E în regulă, serios.

Umerii mi se lasă.

— OK.

Mă răsucesc în scaun pentru a-l vedea mai bine.

— Doar că e un mare...

— Bou.

— Da. Exact. Şi tu nu eşti.

— Îl cunosc de o eternitate. Uneori încă mai cred că e același copil ca atunci când eram foarte mici..., după care, îmi aduc aminte că mereu a fost un bou.

Înțeleg ce spune. Când cunoşti pe cineva de aşa mult timp, nu vezi în el aceleaşi lucruri pe care le vede restul lumii. Dar atunci când rămâneți prieteni pentru ceea ce ați fost şi nu pentru ceea ce sunteți, e greu să nu găseşti un element comun care să vă apropie. Totuşi, nu cred că e treaba mea să-i analizez viața socială.

— OK, pot să înțeleg asta.

Ridică din umeri, apoi loveşte ritmic cu degetele în masă.

— Ăăă... aşadar, care este sărbătoarea ta preferată?

— 4 Iulie, cred?

Îşi şterge transpirația de pe frunte cu un şervețel.

— Mie îmi place Halloweenul.

Apare chelnerița şi pune câte un castron cu supă de ou în fața fiecăruia.

— Eu urăsc Halloweenul.

Nu mi-a plăcut niciodată.

Ellen iubește Halloweenul și în fiecare an mă târăște după ea la câte o petrecere. Dar, când eram mică nu încăpeam niciodată într-un costum și întotdeauna trebuia să mă mulțumesc cu ce puteam încropi din dulapul mamei și al lui Lucy. Probabil că magia de a te transforma în altcineva se pierde atunci când nu poți niciodată să te lepezi de propria piele. Am pus stop atunci când mama m-a trimis la școală ca versiunea modernă a reginei Angliei, în vechiul ei costum galben, cu părul ondulat în sus și dat cu vopsea albă. Toate fetele din clasa mea au venit costumate în prințese, vedete pop sau vrăjitoare. Copiii grași întâmpină destule probleme în a-și cumpăra haine. E inutil să mai adaugi la asta și presiunea costumului de Halloween.

— Pierzi distracția de Halloween. Păcat!

Vreau să îi spun lui Mitch de ce urăsc Halloweenul pentru că poate, fiind destul de mare și el, va înțelege, dar nu prea știu cum să formulez sau dacă sunt măcar pregătită să-i dezvălui această parte a mea. Doar pentru că e un băiat mare nu înseamnă că pot să-i spun toate secretele mele de fată grasă.

Stăm în liniște până ce chelnerița ne aduce comanda. După ce terminăm de mâncat, Mitch plătește toată consumația noastră numai cu bancnote de cinci dolari.

Când ajungem în fața casei mele, Mitch coboară din mașină pentru a-mi deschide ușa.

— Mulțumesc pentru masă, îi spun.

— Mi-a făcut plăcere să te hrănesc.

Îmi întinde mâna și mă holbez la ea pentru un moment, apoi mi-o scutură cu putere pe a mea.

— Ăăă, noapte bună.

Și asta este prima mea întâlnire. Dolly Parton, mătușa mea moartă, sărbătorile noastre preferate, cei mai buni prieteni și o mână strânsă. Acum trebuie să stau lângă el la oră pentru tot restul anului.

Nici nu îmi vine să o sun pe Ellen ca să îi povestesc totul, de la un capăt la altul. Să mă sărut cu Bo lângă un tomberon de gunoi a fost mai romantic decât întâlnirea asta. Îmi place să cred că nu am standarde foarte înalte, dar oare e atât de rău să îți dorești un strop de chimie? O scânteie minusculă, care, pentru zece minute, să mă facă să simt că suntem singurii oameni de pe pământ.

Înăuntru, mama stă la masa din bucătărie și vorbește la telefon, luând notițe într-un carnețel uzat.

— Doar că nu putem să pregătim coregrafia înainte de înscrieri.

Face o pauză.

— Da, am încredere în abilitățile tale, dar anul ăsta e vorba de prea multe noutăți, Judith. Iar eu... așteaptă un moment.

Acoperă receptorul cu mâna.

— Cine era băiatul ăla care te-a adus acasă?

— Un prieten.

La celălalt capăt al firului, Judith încă bolborosește despre coregrafia concursului, care nu a fost niciodată mai complexă decât niște pași măsurați.

— Mă duc la culcare.

Sus, caut printre teancurile de discuri ale lui Lucy și pun unul în pick-up. Privesc cum acul urmărește făgașele vocii lui Dolly.

DOUĂZECI ȘI UNU

Seara trecută a fost prima mea tură la Chili Bowl. Nimeni, vreau să spun chiar *nimeni*, nu vine la Chili Bowl. Dacă e să mă orientez după aglomerația de aseară este matematic imposibil ca să nu ne fi tăiat curentul până acum.

La sfârșitul serii, când Alejandro a închis în urma noastră, a oftat pe nas și a spus:

— Nu a început încă sezonul pentru chili.

Nu-mi pot imagina care perioadă din an ar putea influența vânzările, când toată lumea știe că sudul Texasului are doar două anotimpuri: al naibii de cald și nu chiar așa al naibii de cald.

Pentru că aseară nu am avut nimic de făcut decât să retrăiesc fiecare moment din cea mai stânjenitoare întâlnire care a avut loc vreodată, am întocmit o listă cu puncte pro și contra în ceea ce privește cea mai recentă decizie referitoare la viața mea.

Puncte PRO și CONTRA pentru a lucra la Chili Bowl:

PRO

- Pot purta blugi. Gata cu rochiile din poliester care se încheie în față.
- Nu-mi place chili, deci nu o să mă îndop niciodată cu el.
- Bo nu e aici.
- Nu apar puști beți care să vrea chili cu cinci minute înainte de închidere.

• Curățenie minimă, pentru că nimeni nu intră aici.
• E liniște.

CONTRA
• Miros a chili.
• Mai puține ore = mai puțini bani.
• Bo nu e aici.
• E prea liniște.

***

Bo e peste tot. Cu buzele lui roșii ca întotdeauna. La a cincea oră, îi simt privirea asupra mea ca o umbră. Uneori mă trezesc cercetând coridoarele și nu îmi dau seama de ce o fac, până când nu dau de el.

Dar nu e numai asta. Toată conștiința mea s-a răzvrătit. De fiecare dată când clipesc, tot ce văd sunt defectele mele. Corpul meu e o casă plină cu oglinzi. Șoldurile sunt prea late. Coapsele prea groase. Și am capul prea mic pentru restul corpului. Înainte de vara asta, mereu m-am simțit bine în pielea mea. Am fost chiar mândră de mine.

Dar apoi a apărut Bo. De prima dată, când ne-am sărutat în spatele camionetei lui, am simțit cum totul se schimbă. Ceva din modul în care am simțit textura pielii lui peste a mea mi-a adus la suprafață toate aceste îndoieli, pe care nici nu știam că le am.

Am crezut că dacă îl îndepărtez pe el vor dispărea și aceste sentimente. Dar au rămas aici și cel mai bun lucru pe care pot să îl fac este să le ignor.

Îi cer voie domnișoarei Rubio să merg până la toaletă, dar de fapt nu am nevoie decât de o gură de aer. A cincea oră a devenit un iad de nesuportat, în care volumul din capul meu este dat la maximum.

Mă deplasez pe coridor, spre cea mai apropiată toaletă și las mirosul combinat de metal și transpirație să îmi adoarmă simțurile.

Îmi stropesc fața cu apă, când ușile se deschid și o voce strigă:

— Hei?

— Ăăă, da?

Trag un șervet din suport.

— Willowdean?

Bo ține ușa deschisă și se uită înapoi pe coridor.

— Mai e cineva aici?

— Glumești? Asta e baia fetelor!

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Intră în toaletă.

— Ar putea fi fete aici.

Clatină din cap și părul șaten se mișcă odată cu el.

— Dacă ar fi fost, sigur ar fi spus ceva până acum.

— Nu ai ce căuta aici.

— Lasă-mă cinci minute.

Scot un suspin prelung și mă reazem de ușă, pregătindu-mă să opresc pe oricine ar încerca să intre.

— Ce e?

— Ți-ai dat demisia, își încrucișează brațele la piept și se menține drept. Ce ți-am făcut?

Îmi desfac părul din coadă ca să-mi las buclele să respire.

— Vrei să mă faci să te sărut? mă întreabă.

— Ce? Nu. De ce ai spune așa ceva?

— Atunci strânge-ți părul la loc.

Cu maxilarul încordat, îl privesc fix și aștept să mai spună ceva.

Nu își mută privirea.

— Vorbesc serios.

Îmi las capul în față când îmi adun părul pentru a-l prinde la loc în coadă, ca să nu-mi poată vedea cum roșeața din obraji mi se întinde în jos, pe piept. Trag cu dinții de elasticul de la încheietura mâinii și îmi ridic din nou capul, sperând ca îmbujorarea să fi dispărut. Sau poate o să creadă că e din cauza capului aplecat.

— Ascultă, avem o oră împreună. Lucrurile nu au mers bine între noi. Dar nu pot și să lucrez și să merg la aceeași școală cu tine.

— Cum adică lucrurile nu au mers între noi? Tu ai terminat-o cu mine. Eu nu am avut niciun cuvânt de spus.

— Ba da, ai avut. Ai avut toată vara la dispoziție.

Dar și eu am avut-o.

— Uite care-i treaba, nu pot să fac asta. Bine? Nu pot.

Clatină din cap, dar asta nu-l oprește să plece.

Mă spăl de mai multe ori pe mâini și încerc să îmi opresc zgomotul din cap.

Ușa pentru cei cu dizabilități se deschide și inima îmi tresare în piept. Este Hannah Perez, cu gura ei plină de dinți prea mari. Bocancii ei de armată lovesc pardoseala, până când ea ajunge lângă mine. În timp ce mă privește în oglindă întinde mâna și oprește robinetul.

Ar trebui să-mi fie teamă că Hannah ar putea spune cuiva despre mine și Bo. Dar tristul adevăr este că nimeni nu ascultă ce spune o fată ca Hannah Perez. Totuși, asta nu mă face să mă simt mai puțin expusă.

Plec fără să-mi usuc mâinile și mi le șterg de blugi. Odată ajunsă în hol, trag aer în piept de parcă m-aș fi sufocat.

DOUĂZECI ȘI DOI

— Nu. Nu. Nu.

Îmi las capul pe volan și mai încerc o dată să pornesc motorul.

— Haideee!

Mă ridic și lovesc cu mâna în volan, dar singurul răspuns al mașinii este un zgomot de claxon.

Nu pornește. Iubita mea Jolene s-a înecat și a murit. Este marți dimineața și universul mă urăște.

O urmăresc pe mama cum merge pe alee, trece pe lângă mașina ei și pleacă mai departe, cu pachetul pentru prânz și geanta în mână. Îmi bate în geam cu unghia degetului arătător, tare, din acril. O dată. De două ori.

Când vede că nu mă mișc deschide larg portiera.

— Să mergem. Te duc eu la școală.

Îmi las capul pe spate până ating spătarul scaunului și scot un suspin prelung.

— Ei bine, nu cumva faci o criză de nervi? strigă mama, peste umăr. O să-l sun pe Bruce să vină să se uite la mașină, dar între timp, suspinele tale pline de durere nu-ți folosesc la nimic.

Tot drumul spre școală, mama schimbă de la muzică veche la postul creștin de radio. Nu suntem religioase, dar mersul la biserică face parte din personalitatea mamei. Nici măcar nu joacă teatru sau ceva de genul ăsta, doar o evadare din societate, bănuiesc.

La școală, mă lasă în parcarea acoperită, unde pierd vremea toți bobocii și cei fără mașini.

— Poți să vii acasă cu Ellen? Am o întâlnire pentru concurs.

— Da, mă descurc eu.

Sunt la jumătatea drumului când aud:

— Gogoșică! Gogoșică! Ți-ai uitat telefonul!

Tot corpul îmi rămâne țeapăn, ca o bară din oțel. Câțiva băieți plini de coșuri pufnesc în râs. Numele de alint pe care îl folosește mama pentru mine este... nici nu mai contează. Nu îmi amintesc să fi existat vreo perioadă în care să nu îmi spună Gogoșică. Iar asta nu mă deranjează, cel puțin așa cred. Dar nu mă strigă așa când suntem în public, din motive evidente. Adică, cine vrea să fie strigat minge de aluat de față cu toată lumea?

Mă întorc repede la mașină și mama îmi dă telefonul.

— Te rog să nu mă mai strigi așa în public, bine?

Zâmbește.

— Așa te alint eu, asta-i tot. Hei, te descurci singură cu cina în seara asta?

Încuviințez din cap.

— E sezonul concursului, adaugă, ca o explicație.

Iau telefonul și parcurg aleea în viteză. Aproape de intrare, sprijinit de un stâlp e Patrick Thomas. Rânjește la mine, dar e mai mult ca o strâmbătură disprețuitoare. Mi-aș dori să fiu invizibilă. Dar mă vede. Și oricare ar fi decizia pe care a luat-o în privința mea, nu poate fi schimbată.

***

După a doua oră, Mitch mă urmează pe coridor.

— Bună, ți-am trimis câteva mesaje ieri. Mă gândesc că am putea să ne întâlnim duminică? Am putea să vedem un film sau ceva de genul ăsta. Aș spune sâmbătă, dar antrenorul vrea să venim și să ne uităm la o înregistrare pentru meciul de săptămâna viitoare.

Continui să merg. Mă prinde de mână și mă oprește.

— Cine e iubita ta, Mitch? strigă un boboc, cu mâinile făcute pâlnie la gură.

— Nu suntem împreună, îi strig înapoi.

Obrajii lui Mitch se înroșesc.

Îmi trag mâna și o iau în direcția opusă. Mă simt îngrozitor. Dar azi am o zi proastă, așa că nu mă simt în stare să-i fac jocul și să mă prefac că suntem mai mult decât prieteni.

Totuși, îi datorez scuze.

— Will, strigă el după mine.

Nu mă întorc. Când ajung la colț aud:

— Oh, bună! Gogoșică!

Patrick Thomas lungește fiecare literă. Rânjește și face semn cu capul peste umărul meu.

— Și Mitch! Fratele meu. În sfârșit ți-ai găsit o domnișoară pe măsura ta.

Am fost șicanată suficient de mult în viața mea cât să știu că sunt mai multe metode de a răspunde unui golan. Nu mi-a trebuit decât să plâng o dată, în clasa a doua, apoi mi-am dat seama că lacrimile conduc la și mai multă batjocură.

Lucy mi-a spus mereu să ignor golanii. Că ei se hrănesc cu atenția ta și dacă nu îi bagi în seamă își pierd interesul. Cred că în cea mai mare parte e adevărat. Dar Patrick Thomas e unul dintre acei oameni josnici care nu au nevoie de un motiv anume pentru a continua să comenteze. Atât de mult îi place să se audă vorbind.

Fața lui Patrick trădează un șoc ușor, când observă că fac câțiva pași intenționați în direcția lui. Îmi aduc aminte de el imitând guițatul unui porc, lângă mașina lui Millie Michalchuk. Îmi aduc aminte cum a decis că pantofii ortopedici ai Amandei Lumbard o fac să arate ca Frankenstein. Nimeni nu se apără în fața lui Patrick Thomas. Nici măcar Hannah Perez, care e cea

mai dură persoană din lume. Tipul ăsta îți pune o poreclă și așa rămâne. Dar nu o să-i permit să mă strige Gogoșica. Categoric, nu.

Patrick e total nepregătit când genunchiul meu face contact cu boașele lui. Expresia i se transformă, iar tot sângele din obraji îi dispare și se lasă în jos. Urlă, dar seamănă mai mult cu un scheunat de câine. Îmi duc mâinile la gură.

Sunt la fel de șocată ca și el. Mi-am imaginat cum va fi. M-am văzut mergând spre el, fluturându-mi degetul în fața lui și spunându-i ce cred cu adevărat despre el. Dar apoi corpul meu a preluat controlul și acest mecanism defensiv instinctiv a spus *Nu, nu vom suporta așa ceva.*

Mitch mă trage înapoi de umeri. Profesorii ajung la fața locului, iar eu sunt trasă în direcția opusă.

Cel mai probabil, asta e de rău.

DOUĂZECI ȘI TREI

Mama e lividă. Și rușinată. Și multe alte lucruri. Dar am obosit să țin contul.

Degetele ei strâng volanul atât de tare, încât sunt surprinsă că nu i-au sărit unghiile false. După ce am plecat din biroul domnului Wilson, a mers spre parcarea pentru vizitatori de parcă ar fi fost o cursă. Am alergat să țin pasul cu ea.

Conduce până acasă în liniște. Mama abia încetinește când ajunge pe alee și se oprește la câțiva centimetri de gard.

Mașina nu e nici măcar în viteză și eu am deja ușa deschisă și mă îndrept spre curtea din spate. Deschid ușa din sticlă și apoi o închid în urma mea, deși mama e doar cu câțiva pași în urma mea.

Mă trântesc pe canapea și în câteva secunde Riot se ghemuiește în poala mea.

— Ești pedepsită.

Mama nu m-a pedepsit niciodată. Niciodată. Nici nu m-a bătut. Nimic. Nu sunt un îngeraș, dar nici nu am făcut vreodată ceva atât de grav încât să merite o pedeapsă.

Îl iau pe Riot și îl pun pe perna de lângă mine, după care mă ridic. Nu vreau să fie prins la mijloc în orice urmează să se întâmple.

— Pentru ce?

Vocea mea e prea mare pentru casa noastră.

— Pentru că am ripostat când un tip oarecare m-a strigat cu porecla hidoasă pe care tu ai folosit-o toată viața mea?

Își strânge brațele în jurul taliei și clatină din cap. Observ la tâmpla ei o șuviță de păr alb, pe care nu am mai văzut-o până acum.

— Faci prea mare caz din asta.

— Mamă, poate tu nu ai observat, dar este vorba de mult mai mult decât porecla aia idioată. Nu o s-o spui niciodată, dar știu că nu suporți faptul că fiica ta arată așa.

Gesticulez rapid cu brațele.

— Despre ce vorbești?

— Nu te face că nu știi. O văd de fiecare dată când mă pui să urmăresc emisiuni despre slăbit sau când îmi povestești despre vreo prietenă care a slăbit o tonă, folosind cea mai nouă dietă la modă sau când faci în fiecare seară inventarul cămării ca să te asiguri că nu am mâncat-o pe toată.

Bărbia îi tremură și faptul că e posibil să plângă chiar în momentul ăsta mă umple de furie.

— Vreau să fii fericită.

— *Sunt* fericită, îi spun, pe un ton echilibrat.

Nu știu cât de adevărată este această afirmație, dar nu-mi pot imagina că șase sau douăzeci de kilograme mai puțin mi-ar putea alina dorul de Lucy sau mi-ar clarifica sentimentele pentru Bo sau ar micșora distanța tot mai mare dintre mine și Ellen.

— Așa ai tu impresia, pentru că nu știi cum e altfel. Pierzi atât de multe!

Face un pas spre mine.

— Băieți, întâlniri și alte lucruri de genul ăsta.

Îmi frec mâinile de față.

— Cred că glumești! Mamă, nu ești la curent cu știrile? Băieții nu-mi vor rezolva problemele.

— Dar eu... se oprește.

— Mamă, vreau să merg la întâlniri. Vreau să am iubiți. Merit asta. Chiar dacă tu crezi că nu.

Vreau să fie la fel de adevărat pe cât sună.

Își aruncă mâinile în sus.

— Faci exact același lucru pe care obișnuia să-l facă Luce când eram mai mici. Îmi răstălmăcești cuvintele.

Îmi clatin capul dintr-o parte în alta fără să ezit.

— Nu, mamă. Tot ceea ce făcea Lucy era să-ți arate cât de ridicol este ceea ce spui.

— Asta nu are nimic de-a face cu Lucy, bine? S-a dus și asta numai din cauza felului în care și-a trăit viața. Mi-aș dori să nu o mai idolatrizezi atât.

Ochii i se umplu de lacrimi care nu vor să curgă.

— Ar fi fost încă printre noi, știi? Dacă ar fi slăbit.

Corpul meu e personajul negativ. Așa vede ea lucrurile. E o închisoare, care ține întemnițată acea față mai bună și mai slabă a mea. Dar greșește. Corpul lui Lucy nu a stat în calea fericirii ei. Oricât de mult o s-o iubesc mereu pe Lucy, a fost decizia ei să stea închisă în casă.

— Și eu am fost grasă. Știi asta. Am fost, și eu, și Lucy.

— Am auzit, bine? Am auzit toate poveștile despre cum ai slăbit înainte de liceu. Bravo ție! Ai participat la concursul de frumusețe dintr-un orășel oarecare și l-ai câștigat. Este literalmente cea mai mare realizare a ta. Nu tu facultate, nu tu un loc de muncă unde să nu ștergi bătrâni la fund. Nimic din toate astea nu e important. Pentru că ai slăbit suficient cât să pui mâna pe un rahat de coroană din plastic! Cred că ești mândră de tine!

O lacrimă i se prelinge pe obraz.

— Ei bine, e mai mult decât ai realizat tu.

Își șterge lacrima.

— Lucy a fost mamă pentru mine mai mult decât o să-mi fii tu vreodată.

Strânge din buze.

— Nu mergi la serviciu. Nu ieși în oraș. Până nu ți se termină suspendarea de la școală. Ajung acasă la șase.

Urc scările și Riot e pe urmele mele. Pe pat, mă ghemuiesc pe o parte și ascult cum telefonul vibrează pe birou, când primesc mesaj după mesaj. Toate de la El, bănuiesc. Iau mingea Magică 8, cu toate răspunsurile la toate întrebările mele nerostite, și o strâng la piept.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Stau toată ziua în camera mea. Țevile vechi îmi dau de știre când mama se apucă de spălat vasele după serviciu și parchetul mă anunță când urcă scările. Înainte să se închidă în camera ei, îi văd umbra în fața ușii mele, întunecând spațiul dintre capătul de jos și podea.

Riot își întinde membrele și împinge cu labele în pieptul meu, apoi sare de pe marginea patului și se freacă de tocul ușii dormitorului. Când vede că nu mă clintesc, miaună, dându-mi de înțeles că mila lui pentru mine a ajuns la sfârșit.

Întredeschid ușa și îl las să iasă, după care aprind lumina.

În oglindă văd o versiune a mea moleșită și murdară. Iau un creion de pe birou și îmi notez pe mână, să nu uit să îl sun pe Alejandro și să îl anunț că o să lipsesc două zile. Judecând după primele mele ture, nu cred că absența mea o să îl deranjeze prea mult.

Cu grijă să nu fac zgomot, navighez pe întuneric spre bucătărie și termin un pahar mare de apă din trei înghițituri. Mă simt aiurea, dar mama m-a condiționat să beau apă ori de câte ori plâng. Ăsta a fost mereu remediul ei. *Calmează-te, Gogoșică, și bea un pahar cu apă.* De parcă aș avea nevoie să-mi umplu din nou butoiul cu lacrimi înainte să se golească.

Sus, bila Magică 8 stă pe pat, exact unde am lăsat-o. Telefonul îmi vibrează, așa că îl ridic.

ELLEN: Dumnezeule! Eşti bine?

ELLEN: Te-am sunat de vreo opt ori şi ştii că nu îmi place să vorbesc la telefon. SUNĂ-MĂ. TRIMITE-MI MESAJE. SEMNALE DE FUM. CODUL MORSE.

ELLEN: E adevărat ce am auzit despre Patrick Thomas? I-am spus lui Tim să îl omoare.

ELLEN: Mi-a spus că s-ar putea să o facă după cină.

ELLEN: OK. Acum chiar sunt îngrijorată.

Sunt bine, îi scriu. *Doar...*

Mă opresc şi apăs pe butonul de apel pentru că, acum, singurul lucru de care am nevoie este cea mai bună prietenă a mea. Nici nu apucă să sune o dată, că îmi răspunde.

— La naiba! Dumnezeule! La naiba!

— Bună, îi răspund, şi vocea mea zgârie receptorul.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

Suspin în telefon şi e aşa de bine să nu fiu criticată pentru asta! Apoi îi spun. Îi spun cum m-a strigat mama Gogoşică în faţa şcolii, cu toţi bobocii şi Patrick Thomas în jur, aşteptând să sune de intrare. Îi spun despre incidentul din hol şi despre cum nimeni vreodată nu m-a făcut să mă simt atât de mică pentru faptul că sunt atât de mare. Înjură, apoi gângureşte în receptor şi face toate lucrurile pentru care decizia de a o suna a fost cea mai bună din lume.

Începe o tiradă despre „mucoşii ăia de clasa a noua, cu penisurile lor micuţe" şi despre cum Patrick a picat de atâtea ori examenul şcolii de şoferi, încât nu mai poate să-l dea până nu împlineşte optsprezece ani.

Ei îi povestesc despre cearta cu mama.

— Şi sunt exmatriculată pentru restul săptămânii. Să sperăm că va fi suficient timp pentru ca toată şcoala să uite şi să lase situaţia să se liniştească.

Sunetul de la televizorul mamei se opreşte brusc.

— Şi, de asemenea, sunt pedepsită.

— Uau! OK, asta e cea mai rea zi din viața ta, nu-i așa? Dar vestea bună e că dacă asta e cea mai nașpa zi din istorie, mâine nu poate fi decât mai bine. Chiar și cu puțin.

Râd. Mă simt bine când râd.

— Cred că rămâne de văzut.

Casc.

— Nu înțeleg de ce plânsul te obosește așa de tare.

— Este din cauza adrenalinei sau ceva de genul ăsta.

— Inteligent.

— Hei, știu că probabil nu vrei să vorbești acum despre asta, dar nu mi-ai dat nici cel mai mic detaliu despre întâlnirea ta.

— Da, păi nu e mare lucru de spus. A fost incredibil de... banală.

— Of, frate! Aveam așteptări mai mari de la Mitch.

— Vorbim mâine-dimineață.

— Hei, îmi spune. Te iubesc. Ascultă niște Dolly. Ea o să te facă să te simți mai bine.

DOUĂZECI ȘI CINCI

În zilele mele de suspendare pierd vremea pe canapea. După ore, Ellen vine să-mi aducă temele, înainte să ajungă mama. Ne uităm în tăcere la televizor și deși vreau să o întreb despre școală și dacă a auzit pe cineva vorbind despre mine, nu o fac. Tim o aduce și vine să o ia, dar nu intră niciodată. Îmi place de Tim, dar îl plac și mai mult pentru că nu se autoinvită în casă și mi-o lasă pe Ellen pentru câteva ore.

La început, eu și mama funcționăm fiecare după orarul ei, iar seara parcă vine cineva și împarte casa în două cu bandă roșie. Când ies din cameră, ea nu iese și când iese ea, eu stau într-a mea. Dar, încet, încet, drumurile noastre se intersectează din ce în ce mai mult, până când sâmbătă dimineața îmi spune:

— Am toată ziua întâlniri pentru concurs. Ne pregătim de înscrieri. Ai salată de ton în frigider.

Nu e un armistițiu, dar rupe tăcerea.

Mitch îmi trimite câteva mesaje, în care îmi spune că îi pare rău pentru scena pe care a creat-o și pentru gura mare a lui Patrick. Îi răspund că nu vreau să vorbesc despre asta, dar știu că eu sunt cea care ar trebui să își ceară scuze.

Ellen lucrează toată ziua de sâmbătă și apoi merge la o petrecere, deci sunt singură. Sunt blocată în casa asta de atât de mult timp, încât îmi pare că se mișcă tapetul.

Detest că nu e nimic bun la televizor sâmbătă după-amiază. De parcă şi posturile de televiziune vor să te facă să-ţi faci rost de o viaţă. Probabil că persoana care se ocupă de programul TV nu a fost niciodată pedepsită.

Poate plictiseala e de vină, dar camera lui Lucy mă cheamă ca o sirenă.

Patul ei e perfect făcut, cuvertura verde cu alb a bunicii, cea matlasată, lucrată manual, stă împăturită la marginea patului, iar maşina de cusut a mamei e în colţ.

În noptiera lui Lucy găsesc alte tăieturi din ziare, dar astea sunt în mare parte despre mama. Mama apărea mereu în *Ziarul Clover City Tribune*. Cred că a fost şi cuplată cu redactorul pentru o perioadă, dar el a ajuns să se căsătorească cu fata care îi ducea rufele la spălătorie.

Grămada de decupaje este plină cu poze alb-negru neclare, cu mama în rochie de seară şi cu coroana pe cap. Aceeaşi rochie în fiecare an, pozând cu diferite Miss Teen Blue Bonnet. Caut mai adânc în sertar şi găsesc un dosar cu documente vechi îngălbenite. Contracte, pamflete, facturi. Până când găsesc un formular necompletat de înscriere la concurs. Este din 1994, cu trei ani înainte ca mama să câştige în '97. Mama era prea mică să candideze. Dar asta nu poate fi adevărat. Lucy era de părere că tot concursul ăsta nu e decât o glumă. Sau aşa am crezut eu.

Mătuşa mea nu era o femeie timidă, dar chiar şi în varianta ei cea mai slabă, tot nu mi-o pot imagina participând la concurs. Simt că acest formular este alcătuit din promisiuni a ce ar fi putut fi. Mă uit la el şi mi-l imaginez completat cu scrisul ei. Are câmpurile clasice: nume, data naşterii şi adresa. Dar are şi câmpuri care mă fac să tresar, cum ar fi înălţimea, greutatea, culoarea ochilor, culoarea părului, planurile de carieră şi ce talente ai.

Încerc să rezolv în minte acest puzzle, dar fără rost. Nu există niciun răspuns.

Singurul lucru rămas în acest sertar este o cutie de catifea cu un ornament de Crăciun în interior. Un glob alb fluorescent, cu buze roșii care îl înconjoară și cu semnătura aurie a lui Dolly. Un suvenir de la Dollywood, un loc pe care Lucy și-a dorit mereu să îl viziteze. Mama lui El a câștigat două bilete de avion la serviciu și i-a oferit imediat unul lui Lucy. Ar fi urmat să meargă împreună la Dollywood, așa cum au visat mereu.

Și-au făcut planuri. Au căutat hoteluri și mașini de închiriat. Au făcut drumul de trei ore până la cel mai apropiat aeroport și acolo au descoperit că Lucy trebuia să cumpere un bilet în plus pentru că nu încăpea pe un singur scaun. Compania aeriană a fost drăguță, ne-a povestit ea, dar fermă. În cele din urmă, Lucy s-a simțit prea umilită și a decis să se întoarcă acasă decât să ocupe două scaune în avion. Doamna Dryver i-a adus ornamentul. Îți dai seama că e scump, pentru că în loc să aibă o agățătoare din metal e prins cu o panglică de catifea.

Îmi târăsc picioarele în camera mea cu vechiul formular și ornamentul. Îmi petrec restul după-amiezii studiind formularul și sunt surprinsă să descopăr că singurele cerințe serioase sunt ca viitoarea concurentă să aibă între cincisprezece și optsprezece ani și să participe cu aprobarea părinților. Cu toate cerințele pe care mi le-am imaginat, mi-e greu să realizez cât de ușor este de fapt să concurezi și cât de multe fete îndeplinesc condițiile.

Un gând obscen îmi trece prin minte și, înainte să se transforme în mai mult, arunc formularul la fundul sertarului.

Vocea mamei umple casa, când intră pe ușa din spate.

— Nu cred că e în starea de spirit necesară pentru a fi un membru activ al acestui comitet. Îmi pare rău, dar acest oraș nu e pregătit pentru încă un număr de deschidere făcut pe muzica lui Beyoncé.

Nu mă pot abține. Pufnesc în râs când mama pronunță Baionsai.

— Chiar dacă e una dintre melodiile ei mai potolite, sau așa spune ea, nu îmi asum răspunderea pentru asta.

Mă așez pe pat. Riot vine în fugă de jos și se lungește în fața mea, până îl scarpin sub bărbie.

— Ei bine, cu totul pregătit sau nu, înscrierile încep săptămâna asta, spune mama.

Iau bila Magică 8 de pe noptieră și o scutur bine.

Semnul indică da.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Duminică dimineață mă trezesc indispusă. Noaptea trecută am luat o decizie, o decizie foarte stupidă. Îmi spun că nu trebuie să duc lucrurile până la capăt pentru că nimeni nu știe în afară de mine. Dacă dau înapoi, eu voi fi singurul martor.

E ca atunci când îți cade tava cu mâncare la școală, dar nimeni nu observă. Nimeni nu va ști dacă nu îi ajuți. Dar tu vei ști.

Mă hotărăsc și mă răzgândesc toată ziua, fără să bag de seamă că eu și mama am fost destul de civilizate azi.

După cină, mă hotărăsc să mă închid în cameră, ca să ajung la zi cu lectura obligatorie. Dar, în loc de asta, mă trezesc uitându-mă din nou pe formularul de înscriere. Nu cred că s-a schimbat din 1994. Ideea de a mă îmbrăcată într-o rochie pufoasă și de a defila pe scenă de parcă ar fi a mea e ridicolă.

Sunt atât de mule lucruri pe care Lucy nu le-a făcut! Nu pentru că nu ar fi vrut, ci pentru că și-a spus că nu poate și nimeni nu a făcut-o să creadă că de fapt ar fi putut. Nu o să mă mint și să spun că Lucy a fost sănătoasă tun în ultimii ani, dar ăsta este un motiv cumplit de urât pentru a se lipsi de lucrurile care îi plăceau cel mai mult. Nu cred nici măcar că voia cu disperare să participe la concurs. Dar mă doare să știu că oricum nu ar fi făcut-o, chiar dacă și-ar fi dorit.

Îmi ridic telefonul și apăs butonul de apel.

— Bună! Pedeapsa ta e aproape de sfârșit, spune El.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— OK.

Aș putea să dau înapoi și să-i spun că nu contează. Sau aș putea să-i povestesc despre Bo și cum anumite părți din mine nu pot să renunțe la el. Chiar și atunci când mintea mi-e plină de atât de multe lucruri. Dar, în schimb, îi zic:

— Mă înscriu la Concursul de Frumusețe Miss Teen Blue Bonnet din Clover City.

E liniște pe linie pentru o secundă, aproape suficient pentru a putea adăuga, „Glumeam!".

— Oh! La naiba! Da!

— Nu crezi că sunt nebună?

— Păi, ești complet dusă, dar asta va fi super mișto!

— Nu știu ce să cred despre asta.

— I-ai spus mamei tale?

Îmi frec fruntea.

— Dumnezeule! Nu. Încă nu m-am gândit la un plan. Știu doar că vreau să particip la concurs. Oricum, n-aș putea să-i ascund asta.

— O s-o ia razna.

— Da, ei bine, mereu i-a fost rușine cu mine. De ce să nu-i dau un motiv serios?

Ellen nu-mi spune că greșesc, deși crede asta.

— Trebuie să încropim un plan de bătaie. Ce faci mâine?

— Lucrez, dar nu cred că lui Alejandro îi va păsa dacă vei veni să stai cu mine.

— OK. Eu. Tu. Mâine seară.

Închid și las formularul vechi la o parte. Acum că i-am spus lui El, nu mă va lăsa să renunț.

Încerc să dorm, dar nici măcar Dolly nu mă mai liniștește.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Ellen și Tim mă iau de acasă dimineață ca să nu trebuiască să înfrunt grupul celor din parcarea acoperită, acum când sunt oficial inamicul public numărul unu al lui Patrick.

Dar în afară de câteva șoapte, școala e destul de liniștită. Par să fi uitat cu toții sau să fi trecut peste incidentul de săptămâna trecută.

Cel puțin așa cred până la prânz. Oamenii se adună în grupuri și își trec telefoanele de la unul la altul. Cei mai mulți râd. Unii clatină din cap în dezgust. La coada pentru mâncare, mă uit peste umărul unei fete. Se întoarce spre mine, râzând în hohote și spune:

— Ai văzut asta?

Cu brațul întins, ține telefonul la câțiva centimetri de fața mea.

Hannah Perez. Poza ei de la școală stă pe ecran, lângă poza unui cal cu gura deschisă și dinții imenși la vedere. La fel ca Hannah. Doar că ai ei sunt chiar mai strâmbi. Pe poză scrie: *HaaaaaaAAAAAaaannah.* Aud cuvântul alungit în mintea mea, cu vocea lui Patrick *Rahat în loc de creier* Thomas.

— Nu e amuzant, îi spun, printre dinți.

Fata întoarce telefonul, îl strânge la piept și fața i se schimonosește de nedumerire.

— Ăăă. Bine.

Știu foarte puține lucruri despre Hannah, doar că e tăcută și încăpățânată. În clasa a treia, la ora de desen, coloram cu toții curcani pentru Ziua Recunoștinței. Nu o auzisem pe Hannah vorbind tot anul, dar când am luat carioca din fața ei, una pe care nu părea să o folosească, mi-a smuls-o din mână și a țipat că ar fi trebuit să cer voie mai întâi. Cealaltă amintire pe care o am cu ea este din clasa a cincea, când a urlat la un profesor pentru că îi spunea mereu că e afro-americană. Ceea ce chiar avea sens pentru că este dominicană.

În timp ce merg spre următoarea oră, aud pe hol șoapte de genul, „Așa oribilă" sau „Îmi pare rău, dar e hidoasă" sau „De ce nu-și pune aparat dentar?".

Pe ultima o păstrez în minte întreaga zi pentru că Hannah are nevoie de aparat dentar. Poate nu și-l permite sau îi este frică. Oricum, nu ar trebui să fie nevoită să-și umple gura cu metal pentru ca niște capete pătrate să o lase în pace.

Dar nu e treaba mea, îmi amintesc.

Când mă vede, sprâncenele i se încruntă și buzele i se strâmbă, stricându-i imaginea de ticălos. Își trage mâneca tricoului peste pumn, apoi se lovește ușor cu el peste gură.

***

După ore, mă întâlnesc cu Ellen în parcare.

— Ai văzut tot rahatul ăla despre Hannah?

Dau din cap că da.

— Probabil că a luat-o razna când a aflat. Știe cineva cine a făcut-o?

— Tim spune că echipa de golf, dar nu pot fi pedepsiți, pentru că nu se poate dovedi nimic și nu s-a întâmplat în timpul orelor.

— Asta e o tâmpenie.

Tim și El mă duc acasă și așteaptă să mă schimb în uniforma de la Chili Bowl. Mă lasă la serviciu și Ellen promite să vină după mine mai târziu cu mașina mamei ei.

Mă pregătesc pentru Alejandro. Trebuie să fie foarte supărat că am lipsit atât de mult de la serviciu, dar când intru mă întreabă:

— Nu mai ești pedepsită, nu-i așa?

Clatin din cap.

— Bine. Că eu nu trec peste cuvântul mamelor. Al oricărei mame. Așa că dacă minți, poți să te duci acasă.

— Nu mint, îi răspund. Sunt complet liberă.

Pe la ora șapte intră Ellen.

— Scuze, mama m-a lăsat să iau mașina numai dacă mănânc cu ei.

— E în regulă.

Se cațără pe celălalt capăt al tejghelei și șoptește:

— Locul ăsta miroase a ceapă și a transpirație. Nu înțeleg de ce ai renunțat la Harpy's pentru porcăria asta.

— Salariul e mai bun, mint și mă aplec, rămânând practic cu partea de sus a corpului pe tejghea.

— Cât crezi că o să mă coste înscrierea? Concursul ăsta nu o să fie ieftin.

Ridică din umeri.

— Poate câteva sute de dolari. Ai putea să încerci și Goodwill.

Clopoțelul de deasupra ușii sună. Mă ridic, complet surprinsă de posibilitatea unui client. Ellen nu se mișcă.

Millie Michalchuk ne face cu mâna când intră. Îmi zâmbește și mă cuprinde vinovăția pentru toate lucrurile nu prea drăguțe pe care le-am gândit despre ea.

— Bună, Millie.

Ellen îi face scurt cu mâna.

— Cu ce te servesc? o întreb.

Își lasă cheile pe tejghea și observ că are cel puțin douăzeci și șase de brelocuri prinse pe inelul de metal, împreună cu cele două chei.

— O porție de chili, specialitatea casei, face o pauză. Și niște crutoane.

— Imediat.

După ce plătește, Millie își ia tacâmuri de plastic de pe barul de condimente, în timp ce îi pun chili din oală.

— Așadar, spune Ellen, înscrierea nu poate să coste mai mult de două sute de dolari, nu-i așa?

— Presupun că nu. Am cinci sute șaizeci și opt de dolari economisiți, deci dacă mă va costa mai mult de atât va trebui să-mi iau un al doilea job.

Închid capacul recipientului din plastic, ca Millie să-și ia mâncarea la pachet.

— Poftim.

Ochii ei se plimbă de la El la mine și înapoi, înainte să își ia porția de chili și să plece.

El o privește pe Millie când pornește și pleacă din parcare.

— Asta a fost ciudățel.

— Da, îi răspund. Păi, e cam ciudată în general.

Stăm toată seara împreună și când Alejandro iese din birou, Ellen coboară de pe tejghea și se preface că e un client. Închide registrul casei pentru azi și în timp ce se întoarce în biroul lui, strigă peste umăr.

— Spune-i prietenei tale că angajăm personal!

DOUĂZECI ȘI OPT

Alerg spre clădirea școlii, cu rucsacul deasupra capului, ca să mă protejez de ploaie. Mă opresc să-mi șterg pantofii la intrare.

— Will?

Millie stă într-o parte, rezemată de dulapuri, îmbrăcată cu o pereche de colanți înfloriți și o tunică asortată.

Păşesc spre ea pentru a mă feri din calea elevilor care intră.

— Bună. Ce mai faci, Millie?

Trage de bretelele rucsacului până îi intră în umeri.

— Te-am auzit vorbind aseară cu Ellen. Despre concurs.

Sunt surprinsă.

— Da, noi...

Se apleacă și îmi șoptește:

— Te înscrii, nu-i așa?

— Păi, eu... da. Mă înscriu.

Un zâmbet larg i se întinde pe față. Bate din palme, de parcă aș fi făcut vreun fel de truc.

— Este extraordinar!

Mă întorc spre ea, astfel încât să stau cu spatele spre mulțimea de elevi.

— Ascultă, îi spun. Nu e un secret, dar nu vreau să fac o așa mare scofală din asta, bine?

— Da. Corect, desigur.

Ceva din zâmbetul ei mă neliniștește.

— OK.

Mai târziu, când mă întâlnesc cu Ellen, îi spun despre convorbirea ciudată pe care am avut-o cu Millie.

Mă apucă de umeri și se apleacă spre mine.

— Will, tu ești modelul ei în viață.

Clatin cu vehemență din cap.

— Ba nu sunt.

— Vai, Dumnezeule, ai un mic fan club!

— Vorbești prostii.

O mică parte din mine se umflă de mândrie.

***

Ploaia aduce câțiva clienți în căutare de chili. E cea mai aglomerată zi pe care am avut-o de când lucrez aici. Servesc câteva farfurii și, fără să mă uit cine e următorul client, spun:

— Vreți să încercați noul nostru chili cu fasole albă?

— Ăăă, da. Dă-mi un castron sau o farfurie sau ce-o fi.

Vocea aia.

Nu îmi ridic privirea.

— Ce vrei, Bo?

— Am venit să-mi cumpăr niște chili. Aici se servește chili, nu-i așa?

Cuvintele mi se adună în piept, dar niciunul nu e potrivit. Niciunul nu exprimă exact ceea ce vreau. Pentru că nu știu ce vreau.

— Te mai pot servi cu altceva?

Își mușcă buza. Și îi dispare sub dinți. Îi ador dinții. Sunt așa perfecți, cu excepția celor doi din față. Se suprapun. Doar puțin. De parcă universul a decis că e prea perfect și a trebuit să-i dea și un mic defect.

— Nu, îmi răspunde.

Privesc cum traversează strada, cu recipientul de chili la pachet. Își scoate șapca din buzunarul de la spate și și-o pune pe cap, în timp ce aleargă spre Harpy's.

***

În următoarele două zile dau să deschid gura de cel puțin doisprezece ori să-i spun mamei că mă înscriu la concursul de frumusețe. Dar nu reușesc să rostesc cuvintele. Nu pot să port conversația asta cu ea. De parcă aș avea încă un dram de speranță că mă voi duce să mă înscriu și ea va fi încântată. Că îmi va spune că mereu a visat să mă vadă înscrisă și să calc pe urmele ei. Va spune că nu a vrut să mă forțeze. Că a vrut să-mi găsesc propriul drum.

E un vis din care nu vreau să mă trezesc.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Am știut mereu că acest concurs reprezintă o parte uriașă din viața mamei, dar pentru mine nu a fost niciodată mai mult decât un zgomot de fond. Când eram mică și ea avea întâlniri sau repetiții la care trebuia să se ducă, stăteam acasă cu Lucy sau mă duceam la El. Concursul și tot ce e legat de el au fost întotdeauna doar ale ei.

Înscrierea are loc în centrul orașului, la căminul din Clover. Centrul orașului este format dintr-o piață pitorească și un foișor în mijlocul ei. Zona miroase mereu a pui prăjit, de la Frenchy's Fried 'n' Such, care este restaurantul restaurantelor.

— Nu ai pus-o cumva pe mama ta să îți semneze formularul, nu-i așa?

— Nu.

Pentru a intra în concurs ai nevoie de acordul părinților. Și în acest moment, cea mai mare frică a mea este că mama o să spună nu. În fața tuturor.

De cealaltă parte a pieței, o persoană scundă și durdulie își scutură cu putere mâinile deasupra capului.

— El, îmi îngustez privirea. El, cine e aia?

Se uită în sus. Rămâne cu gura căscată.

— Hei! Încă n-ați intrat! strigă Millie. Am ajuns la fix!

— Te iubește, spune El. E îndrăgostită de tine.

Se ridică și își pune mâna la frunte, pentru a se proteja de soare.

— Cea de lângă ea... e cumva Amanda Lumbard?

Dau din cap că da.

— Ne înscriem și noi, spune Millie.

— O să dureze mult? întreabă Amanda. Mama o să mă omoare dacă nu-l iau pe fratele meu la timp de la școală.

Mă uit la El. Ea ridică din umeri.

Millie își pune mâinile în șold.

— Înțeleg că nu vrei să faci mare tam-tam pentru că te înscrii la concurs, Will. Și, ca să fiu sinceră, nici nu știu care sunt motivele care te-au determinat să te înscrii. Dar o faci. Și e important. Vreau să fac și eu parte din asta. Amândouă vrem.

— Ea m-a convins să vin, murmură Amanda.

Millie își dă ochii peste cap.

— Am încercat să o iau cu mine și pe Hannah Perez, dar a spus că nu.

— De fapt, adaugă Amanda, ți-a spus să iei panglica de participant și să ți-o îndeși în fundul tău de scroafă.

I-am spus lui Millie că vreau să țin totul secret, dar cu astea două, aș putea la fel de bine să dau anunț pe prima pagină din Ziarul Clover City Tribune. Nu fac asta pentru a fi un fel de *Eroină a Fetelor Grase* sau ceva de genul ăsta. O fac pentru Lucy. Și pentru mine. Sunt gata să mă întorc la versiunea mea de dinainte de Bo. Mă înscriu la concurs pentru că nu am niciun motiv să nu o fac. O fac pentru că vreau să depășesc granița dintre mine și restul lumii. Nu pentru a fi salvatoarea cuiva.

Clatin din cap.

— Nu e o idee bună.

— Toate lucrurile mele preferate au început ca fiind idei proaste, spune Millie.

— Millie, oamenii sunt răi, îi spun. Știi asta. Și o știe și Amanda, sunt sigură.

Amanda dă din cap.

— Urâcioșii vor urî mereu.

— Dar să participi la concursul ăsta înseamnă să te transformi într-o adevărată ȚINTĂ. Nu ai nevoie de permisiunea mea, dar nu vreau să îmi asum responsabilitatea asta.

Umerii lui Millie se lasă.

Ellen lovește cu piciorul în pământ.

— Ar trebui să o facă. Dacă Millie și Amanda vor să participe cu tine la concurs, ar trebui să o facă. Trăiască revoluția și toate astea.

— Nu, îi răspund. Ar trebui să vă duceți toate acasă.

Amanda ridică din umeri și se pregătește să plece, dar Millie stă pe loc, cerând silențios posibilitatea de a face apel.

Ellen îmi prinde mâna și o strânge cu putere.

Oftez.

— Înscrierea costă două sute de dolari.

***

Înăuntrul căminului cultural sună de parcă am asista la o oră de sport a fetelor de gimnaziu. Conversații pe tonuri pițigăiate răsună din tavan, coborând în ecouri și multiplicându-se până când douăzeci de voci ajung să sune ca o sută.

Găști de fete stau la masa rotundă cu față de masă albă, aceeași pe care mama a călcat-o aseară în livingul nostru. Fetele care au tradiție în familie, ale căror mame sau surori au fost încoronate. Atlete care încearcă să-și completeze CV-urile pentru admiterea la facultate. Masa suporterilor care constă în toți cei care participă la un meci de fotbal, dar au orice activitate care nu are de-a face cu mingea. Și grupul fetelor de la teatru și de la cor, bineînțeles. Toate poartă rochii. Tipul acela de rochii de Paște. Rochii elegante de vară cu cardigane asortate. În timp ce noi suntem îmbrăcate în nimic altceva decât blugi și tricouri.

Mă întorc spre Amanda și Millie și încerc să le zâmbesc încurajator, încercând să ascund sentimentul de „Habar n-am ce fac și mă simt de parcă aș fi dezbrăcată".

El mă strânge de mână.

— Hai s-o facem.

Ne strecurăm și ieșim din zona meselor, apoi când ajungem în față, în cameră se lasă liniștea, până ce vocile nu se mai aud decât ca un zumzet întrebător.

La masa pentru înscrieri stau două foste regine ale frumuseții, Judith Clawson și Mallory Buckley. Doar fostele câștigătoare sunt invitate să participe în comitetul de organizare. Judith e cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă decât Mallory, dar amândouă au zâmbetele de un alb strălucitor, ca broșele în formă de coroană de pe cardiganele lor.

— Bună, am venit să mă înscriu.

Ambele femei zâmbesc cu gura închisă. Judith îi șoptește ceva la ureche lui Mallory, care se ridică și spune:

— Scuză-mă.

Judith îmi cercetează formularul.

— Momentul tău de la proba de talent trebuie aprobat până în prima săptămână din noiembrie.

— Sigur. Bineînțeles.

Ochii ei se plimbă de la mine la formular când îmi citește înălțimea și greutatea.

— Am nevoie de semnătura mamei tale, draga mea.

— Willowdean.

Ca la un semnal, mama mă prinde de mână, în timp ce Mallory se grăbește pe lângă mine pentru a-și ocupa din nou locul.

Mama mă trage într-o parte și mă împinge prin niște uși duble. Privesc prin geam cum Amanda și Millie își dau formularele. Simt nevoia să mă duc înapoi și să stau cu ele, de parcă le-am abandonat cumva.

Ellen stă în spatele lor și îmi face semn cu degetele mari că totul e OK.

— Ce crezi că faci? vocea mamei e o șoaptă groasă.

Mă îndrept de spate, cu mâinile în șolduri.

— Mă înscriu la concurs.

— Asta nu e o glumă.

— Mă vezi că râd?

— Și cine sunt domnișoarele acelea cu care ai venit?

— Sunt prietenele mele. Și ele vor să se înscrie la concurs.

— Ăsta e vreun truc pentru a primi atenție? Vrei să te răzbuni pe mine pentru ceva?

Vocea îi urcă cu fiecare cuvânt rostit și deși nu vreau să întrerup contactul vizual, simt că privirile tuturor celor care se află în sala de înscriere sunt ațintite asupra noastră.

— Oh, pui întrebările astea tuturor participanților? Nu le-am văzut pe formular.

Îndreaptă spre mine un deget cu manichiură perfectă de un roz perlat.

— Să nu îndrăznești să faci asta. Nu le băga pe bietele fete în problemele tale. Concursul ăsta nu e un joc prin care să-ți bați joc de mine.

— De ce trebuie să fie așa? De ce trebuie să crezi asta, mamă? Cum de nu mă pot înscrie la concurs fără să ți se pară că pentru mine e un joc sau răzbunare?

Își încrucișează brațele la piept, cu buzele strânse într-o linie dreaptă.

— Nu poți participa decât dacă îți semnez formularul.

Știam că o să se ajungă aici.

— Și de ce n-ai face-o?

Vocea i se înmoaie.

— Lăsând la o parte faptul că nu sunt sigură dacă ai intenții serioase?

Își umezește degetul mare și îmi șterge o pată de pe tricou, deasupra pieptului.

— Nu vreau să te faci de râs.

Deschid gura, gata să ripostez.

— Și, în plus, nu e corect să le supui pe fetele acelea la așa ceva. Vor fi ridiculizate, Gogoșică.

Porecla îmi pătrunde în piele într-un mod cu totul nou.

Sunt multe lucruri pe care le-aș putea spune, dar decid să tai direct până la os.

— Mamă, dacă nu îmi semnezi formularul înseamnă că pentru tine nu sunt destul de bună. Înseamnă că, după părerea ta, fiecare fată din camera aia e mai frumoasă și merită mai mult decât mine. Asta îmi transmiți.

Între noi se așterne o tăcere prelungă.

Mama nu m-a încurajat niciodată să particip la concurs. Îmi aduc aminte când stăteam în bucătărie cu El, în vara dinaintea primului meu an de liceu, decorându-ne noile orare asortate, iar eu am fugit până sus să iau mai multe markere. Când am coborât, am rămas în umbră, pe hol, pentru că am auzit-o pe mama spunând:

— Știi, scumpo, ar trebui să te gândești să te înscrii la concursul de frumusețe, când împlinești cincisprezece ani.

Ellen i-a spus că nu vrea și am așteptat câteva clipe înainte să mă așez la masa din bucătărie. Ziua aceea a fost ca atunci când realizezi că religia din care fac parte părinții tăi nu ți se potrivește și ție.

Mă uit fix la mama și aștept să cedeze.

— Bine, spune ea, după un lung moment de tăcere. Dar să nu crezi cumva că vei primi vreun tratament special sau puncte în plus.

Ochii lui El sunt mari cât cepele când ne vede ieșind pe ușă. Îi citesc întrebarea pe buze.

Dau o dată din cap.

Mama trece pe lângă mine, se apropie de masă și își pune semnătura pe formularul meu.

TREIZECI

Stau la masă cu Ellen, Millie și Amanda, în timp ce mama e în picioare, în fața mesei pentru înscriere, și bate din palme pentru a face liniște în sală.

— Bine ați venit, domnișoarelor, își drege ea vocea. Sunteți pe punctul de a porni pe un drum bătătorit de multe generații înaintea voastră și care va mai fi parcurs de și mai multe după voi. Concursul de frumusețe Miss Blue Bon...

Ușa grea din spatele sălii se deschide zgomotos și fiecare cap, inclusiv al meu, se întoarce în acea direcție.

— E prea târziu să mă înscriu și eu? întreabă Hannah Perez, cu vocea seacă.

Rămân cu gura căscată. La fel ca toți ceilalți.

Cu mapa în mână, cea mai tânără femeie de la masă se grăbește spre Hannah. Se uită peste formularul ei și îi spune să ia loc.

Hannah stă singură la o masă liberă.

Mama își drege din nou glasul.

— Unu, doi, trei. Ochii la mine, se oprește un moment. Așa cum spuneam, Concursul de Frumusețe Miss Teen Blue Bonnet este o tradiție neprețuită cu o istorie bogată. Cele încoronate în trecut au devenit femei de afaceri, doctori, mame iubite și soții. Avem un primar printre noi.

Continuă să explice originea concursului de frumusețe și cum a fost întrerupt în timpul celui de al Doilea Război Mondial și din nou când a fost asasinat Kennedy.

Nu am mai văzut-o niciodată pe mama captând atenția unei săli întregi, așa cum face acum. Stă cu spatele drept și vorbește cu voce impunătoare. Știe ce face. Dar cred că partea care mă surprinde cel mai mult este că toată lumea este atât de captivată. Inclusiv fetele de la masa mea. Aici, în elementul ei, nu e mama mea. Aici e Rosie Dickson, Miss Teen Blue Bonnet a orașului Clover în 1997. Aici face parte din regalitate. *Trăiască regina!*

— Acum, dacă nu v-ați declarat deja talentul, ne puteți anunța până în prima săptămână din noiembrie. Nu uitați: juriul trebuie să valideze proba voastră de talent. Așa că renunțați la chestiile sexy, înțelegeți? De asemenea, trebuie să vi se aprobe ținuta de gală, costumul de baie și costumul pentru proba de talent până în miercurea dinainte de concurs.

Așteaptă ca publicul să o aprobe din cap.

— Minunat! Vreau să vă prezint membrii comitetului de organizare din acest an. Aceasta este doamna Judith Clawson, Miss Blue Bonnet din 1979.

Femeia mai în vârstă se ridică și face o reverență.

— Și aceasta este doamna Mallory Buckley, Miss Blue Bonnet din 2008.

Face o pauză pentru scurte aplauze.

— O aprobare din partea acestor doamne este o aprobare și din partea mea. Refuzul lor este și al meu.

Cele două femei merg în jurul sălii și înmânează dosare roz aprins, care au emblema celei de-a optzeci și una ediții a concursului Miss Teen Blue Bonnet scrisă cu litere aurii.

— Uitați-vă în jur pentru un moment.

Face o pauză, cât timp noi ne uităm rigid una la cealaltă.

— Undeva în această sală se află următoarea Miss Teen Blue Bonnet. Vestea proastă este că o singură domnișoară va purta coroana de anul acesta. Dar vestea bună este că se află printre noi. Veți observa că aceasta este cea de-a optzeci și una aniversare a

concursului nostru. Am pregătit pentru voi lucruri minunate, inclusiv o coregrafie nemaipomenită pentru deschidere...

— Nu mi-a spus nimeni că va trebui să dansez, bombăne Amanda.

— ... și promisiunea că veți apărea pe prima pagină a ziarului *Clover City Tribune*.

Mallory (care e atât de tânără, încât nu pot să-i spun doamna Buckley) ajunge la masa noastră și ne înmânează dosarele. Inclusiv lui El.

— Oh, șoptesc. Ea nu participă la concurs. E aici pentru suport moral.

Mallory, al cărei păr roșu e coafat în bucle săltărețe, îmi zâmbește de parcă aș vorbi într-o limbă străină și îi dă dosarul lui El oricum.

— Ellen, șoptesc.

Se întoarce în scaun și deschide dosarul în timp ce caută printre pagini.

— Da?

Mama continuă să turuie, iar eu mă aplec și îi spun:

— A fost ciudat, nu-i așa?

— Ce?

— Treaba cu Mallory, de mai înainte.

— De ce a fost ciudat? îmi șoptește înapoi, în timp ce caută prin paginile dosarului.

Simt cum mi se măresc ochii.

— Te-ai înscris la concurs.

— Nu pentru asta am venit aici?

— Vă mulțumesc, domnișoarelor, spune mama, și vocea ei sună ca un clopoțel. Puteți să discutați între voi. Nu uitați: doar voi puteți să transformați acest concurs într-o competiție amicală. Lângă peretele din spate găsiți o masă cu gustări, printre care este și faimosul meu ceai dulce, desigur.

Aplauzele îmi răsună în urechi.

— Nu poți participa la concurs. Asta nu făcea parte din plan.

Toată lumea din jurul nostru se îndepărtează spre fundul sălii.

— Ce tot spui? acum nu mai vorbește în șoaptă. Doar despre asta am discutat în ultimele zile.

— Nu cred că vorbești serios.

— De ce? De ce e asta așa o mare problemă?

— Tu ești... tu chiar ai putea să câștigi. Noi nu am venit aici să câștigăm. Nu ăsta este scopul.

Pot să-mi dau seama cât de ridicol sună ceea ce spun.

— La naiba, glumești, nu?

Nu știu ce să zic. Nu e nimic de spus.

— Te-ai gândit că poate și eu mă simt la fel de nelalocul meu aici ca și tine?

— Trebuie să renunți, El, pentru mine, trebuie să o faci. Lasă-mă să am măcar asta.

— Ce? Să te las să ai ce? Nu poți să alegi cine se alătură revoluției.

Face ghilimele în aer atunci când spune „revoluție".

Îi sesisez logica din cuvinte. Recunosc adevărul din ele. Dar dacă participă El, s-ar putea chiar să câștige. Și din cauza asta ar putea să strice tot.

Îmi aduc aminte noaptea aia, acum doi ani, când stăteam la masa din bucătărie și mă prefăceam că nu am auzit-o pe mama spunându-i să participe la concurs. Nu ar fi trebuit să conteze pentru mine, dar a contat. Este un moment pe care l-am închis adânc în mine și acum e tot ce pot vedea. Ca prin lupă. Era mama mea. Locuia la capătul holului și nu m-a îndemnat niciodată să particip.

Merit să fiu egoistă, cred. Merit să fac ceva pentru mine.

— Tu deja ai tot, îi spun.

Părinții perfecți. Slujba perfectă. Iubitul perfect.

— Lasă-mă să am eu asta.

Clatină din cap.

— Nu e corect. Nu mă poți obliga să renunț. Poate Callie avea dreptate, Will. Poate am crescut și nu ne mai potrivim una cu alta. Ne ținem pe loc una pe alta. Pierd o mulțime de lucruri din cauza ta. Nu-mi vine să cred că ți-a trecut prin cap să îmi ceri să nu particip.

Toată supărarea și amărăciunea pe care am simțit-o în ultimele luni se adună într-o explozie de mânie. Ne ținem pe loc?

— Callie? Serios? Mie nu îmi vine să cred că vorbești cu ea despre noi. Îmi pare rău că nu pot să-ți fiu o prietenă fără minte, care nu face altceva decât să-ți spună cât de perfectă ești, OK? Tu dă-i înainte și spune ce ai de spus. Nu ne ține una pe alta pe loc. *Eu* te țin pe *tine* pe loc, nu-i așa?

Nu-mi răspunde.

— Nu sunt asistenta ta sau prietena ta cea grasă.

Fac un pas spre ea.

— Toată treaba cu concursul ăsta *este* despre mine, El. O fac pentru mine.

Fața ei devine o nuanță agresivă de roșu.

— Ești o prietenă de rahat, Will, și nu-mi mai pierd timpul. Nu dau înapoi din asta.

Și apoi pleacă.

TREIZECI ȘI UNU

Luni, Ellen m-a ignorat. Și o merit. Mă așteptam. Amândouă ne mâniem repede, dar Ellen e mereu gata să ierte. E ceva pe care am ajuns să mă bazez. Dar în weekend nu mi-a trimis nici măcar un mesaj. Marți, nici măcar Tim nu m-a băgat în seamă. Și atunci ghemul din stomacul meu s-a transformat în panică.

Azi trebuie să vorbesc cu ea. Nu știu cine are dreptate și cine greșește, dar nu sunt pregătită să trec prin asta fără ea. O prind în hol, după a doua oră. O să fie bine, îmi spun. Suntem ca un cuplu bătrân, care nici măcar nu-și aduce aminte de ce s-a certat.

— Bună, Ellen! Bună!

Se oprește și se întoarce spre mine. Întregul ei corp e încordat și închis.

— Oare ce naiba să fac pentru secțiunea de talent? o întreb, încercând să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

Deschide gura, iar inima îmi bubuie în piept, cât timp aștept să spună ceva. Dar apoi clatină din cap și pleacă.

Callie mă împinge și mă privește urât, înainte să fugă după cea mai bună prietenă a mea.

— El –bell!

Pe tot parcursul zilei, lacrimile îmi inundă ochii, gata să se reverse. Plec de la școală cât de repede pot. Mama a hotărât să-mi lase mie mașina ca să o folosesc pentru școală, cu condiția să o duc la serviciu în fiecare zi. Imediat ce ies din parcare, încep să

plâng. Lacrimile îmi alunecă pe obraji. Mari, dese și grele. Ca picăturile furioase de ploaie care cad pe parbriz.

Ar trebui să înțeleagă. Dintre toți oamenii, ea ar fi trebuit să înțeleagă. Opresc la semafor și închid ochii pentru un moment, dar când o fac, singurul lucru pe care îl văd este acea zi de când aveam paisprezece ani. E egoist și greșit, știu. Dar nu sunt perfectă și nici ea nu e. Când iubești suficient de mult pe cineva, îi accepți defectele. Faci sacrificii pentru a-l menține pe linia de plutire. Am nevoie de ea să mă mențin pe linia de plutire. Am nevoie să sacrifice asta pentru mine.

În spatele meu se aude un claxon, aducându-mi aminte că mă aflu la volanul unei grămezi de metal de o tonă.

Ajung acasă și parchez pe alee. Am două ore libere înainte să o iau pe mama.

Trag oglinda retrovizoare spre mine și îmi tamponez ochii. *Tamponează*, mi-ar spune mama. *Dacă-i ștergi, îi iriți mai rău.*

Ies din mașină, dar mă opresc cu mâna pe mânerul ușii.

— Ce faci aici?

Mitch stă pe crăpătura unde trotuarul se îmbină cu șoseaua. Blugii lui sunt pe jumătate băgați în cizme și șapca de baseball e uzată și pătată de transpirație.

— Te-am văzut plângând.

Trântesc ușa.

— Așa că m-ai urmărit?

Obrajii i se îmbujorează.

— Ca să mă asigur că ești bine. Nu ca să par ciudat, sau ceva de genul ăsta.

— Sigur.

Îmi pun rucsacul pe umăr.

— Ei bine, sunt în regulă.

Îmi dau seama că în afară de discuții jenante nu am vorbit cu adevărat de la întâmplarea din hol. Îi datorez niște scuze.

— N-ar fi trebuit să fii la antrenament?

Ridică din umeri.

— Haide, îi spun.

Mă urmează prin curtea din spate și îi spun să ia loc pe unul dintre scaunele noastre de grădină ruginite.

— Vrei niște ceai de piersici?

Își scoate șapca și dă la iveală un cap cu păr încâlcit, apoi își folosește brațul ca să-și șteargă fruntea de transpirație.

— Sigur.

În bucătărie, îmi las geanta pe masă și torn ceai în două pahare. Suntem în acea perioadă a anului când treci prin toate sezoanele într-o singură zi. Presupun că majoritatea oamenilor îi spun toamnă, dar în Sud e o combinație ciudată între iarnă, primăvară, vară și toamnă. Oricum ar fi, ceaiul rece e o delicatesă pentru toate anotimpurile.

Mă așez în fața lui și îi întind un pahar.

— Ceaiul mamei, preparat după rețeta bunicii.

— Mulțumesc.

Bem în tăcere preț de câteva minute.

— Îmi pare rău pentru alaltăieri în hol, încep. Când cineva a spus că am fi împreună.

— E în regulă.

Își trece degetele în sus și în jos pe ceafă. Cred că fiecare fată are o zonă, o zonă de pe corpul unui băiat, care o face să se topească. Pentru Ellen sunt mâinile. Pentru mine este acea zonă unde linia părului se unește cu gâtul. Ador senzația pe care o simt când mângâi cu vârfurile degetelor părul țepos al unui băiat. Și când spun un băiat, vreau să spun Bo, cu medalionul de argint ieșindu-i pe marginea gulerului. Pentru că el e singurul băiat.

Dar poate că nu ar trebui să fie.

— Nu știu de ce oamenii trebuie să meargă la întâlniri, spune Mitch. Dacă i-am spune timp petrecut împreună sau altceva asemănător, ar fi mult mai puțină presiune. Dar o întâlnire, Dumnezeule, sunt atât de multe așteptări!

— Da, sunt.

Dacă dăm la o parte prima noastră întâlnire care a decurs foarte prost, Mitch are ceva foarte relaxant. Simt că e genul de persoană pe care nu trebuie niciodată să o rogi să rămână pentru că probabil nu ar pleca niciodată. Mă aplec și rup o floare din grădina mamei, apoi o învârt în mână, până când rămâne moale în palma mea.

— M-am înscris la Miss Teen Blue Bonnet.

— Știi, îmi spune, dacă încerci să zâmbești, ai putea să-l câștigi.

Îl lovesc peste umăr.

— Nu crezi că e ciudat?

— Că te-ai înscris? gura i se destinde într-un zâmbet ușor. De ce aș crede asta?

— Nu știu. Poate pentru că nu prea arăt ca o regină a frumuseții.

— Ei bine, toată treaba cu concursul nu mi se pare genul tău, dar dacă mă întrebi pe mine, ești mult prea bine pregătită pentru el.

Obrajii mi se înroșesc.

— Mulțumesc.

— Vreau să fim prieteni, îmi spune.

Am nevoie de un prieten. Am nevoie disperată de unul.

— Și eu vreau.

Mă ridic.

Își termină ceaiul dintr-o înghițitură și se ridică și el, băgându-și mâinile în buzunar.

— Trebuie să ajung la antrenament.

— Sâmbătă, îi spun. Nu mă duc la serviciu. Hai să ne petrecem timpul împreună.

— Îmi pare rău pentru orice te-a făcut să plângi, îmi zice.

Aștept să întrebe ce s-a întâmplat, dar nu o face și îmi place asta la el.

TREIZECI ȘI DOI

Eu, Amanda și Hannah stăm într-un mic separeu în spate la Frenchy's, cu Millie la capătul mesei, pe un scaun. În timp ce ne așezam, Millie s-a uitat la separeu și a apus:

— Ei bine, pare cam strâmt.

Buzele chelneriței s-au strâns într-o linie dreaptă, dar Millie nu i-a dat atenție și a cerut un scaun. Este acel gen de lucru care ar fi făcut-o pe Lucy să nu mai mănânce aici, dar pe Millie nu pare să o deranjeze.

După ce ne dăm comenzile, spun:

— Așadar, v-ați gândit ce pregătiți pentru secțiunea de talente?

— Vreau să fac ceva legat de fotbal, spune Amanda. Ca un fel de truc sau ceva de genul.

Își leagănă picioarele atât de tare, încât se mișcă toată masa. Este una dintre acele persoane care nu poate să stea într-un loc.

— Joci fotbal? o întreb, în timp ce Millie își reazemă ambele coate pe masă.

Nu m-am gândit niciodată că cineva cu picioare inegale ca Amanda ar putea să adore sportul.

— Păi, adică, nu sunt în echipă. Dar joc cu frații mei.

Millie îi zâmbește încurajator.

— Nu văd de ce să nu faci asta. Îmi aduc aminte că acum câțiva ani sora mai mare a lui Lacey Sanders a făcut o demonstrație de prim-ajutor.

Hannah se lasă pe spate, cu brațele încrucișate la piept. Bretonul ei e prea lung și îi acoperă sprâncenele, așa că e toată numai păr și gură. Ca o perucă vorbitoare.

— Poate ar trebui să mă îmbrac în costum de cal și să nechez pe scenă timp de cinci minute.

Millie se întoarce spre mine, iar stânjeneala i se citește peste tot, mai puțin în zâmbet.

— Da tu, Will?

— Nu știu.

Nu m-am ținut de orele de dans, de cursurile de vioară sau de vreun sport. Talentele mele sunt să mă uit la televizor, să fiu cea mai bună prietenă a lui El, să oftez și să știu versurile de la aproape toate melodiile lui Dolly Parton.

— Dar trebuie să ne gândim și la alte chestii, cum ar fi rochii și interviuri.

— Nu cheltuiesc niciun ban pe tâmpenia asta, spune Hannah. O să port blugi pe scenă dacă trebuie.

— Poate îți putem face noi o rochie? întreabă Millie, și vocea îi urcă atât de mult, încât aproape se sparge.

Hannah nu răspunde. Îmi e greu să mă uit la ea fără să mă întreb cât de mult a auzit în ziua aia cu Bo, în baia fetelor. Nu ne-am spus prea multe cuvinte una alteia, dar îmi știe un secret atât de mare, pe care nu i l-am împărtășit nici celei mai bune prietene.

— Deci ce trebuie să știm? întreabă Amanda, și își învârte pe deget o șuviță de păr. Ultima dată când ne-am îmbrăcat cu toții elegant, noi am arătat ca niște idioate. A fost ca o petrecere pentru amatori.

— Ei bine, îi răspund. Rochia de gală, talentul și interviul. Vreau să spun, nu e mare lucru. Tot ce trebuie să faci e să mergi acolo, să nu cazi în nas și să încerci să te comporți ca și cum genele false nu ți-ar intra în ochi. Aaa, și costumele de baie. Trebuie să ne gândim și la ele.

Millie își mușcă pielea de pe degetul mare.

Hannah își încrucișează mâinile la piept și își întinde tot corpul, ocupând din ce în ce mai mult din spațiul Amandei.

— Suntem pierdute! Mama ta organizează concursul și tu doar atât știi?

— N-am fost niciodată o fană a concursului. M-a durut fix în cot de toată treaba asta, până acum o săptămână. Îmi pare rău dacă simți că e ceva ce nu poți face, dar, draga mea, acum e prea târziu.

Millie își soarbe zgomotos restul de suc din pahar.

— Păi, ăăă, Will, dacă nu te superi, am câteva lucruri de adăugat.

Lasă paharul gol pe masă și își îndreaptă spatele.

— Concursurile înseamnă mai mult decât rochii și talente. Mai înseamnă și vocație artistică. Sau puterea unei femei de a face spectacol. Și mândrie. Multe dintre câștigătoare continuă să facă lucruri măreațe. Uită-te la domnișoara Hazel, gazda talk-showului nostru de radio, și la doamna doctor Santos. Trebuie să deții pachetul complet.

Și atunci îmi dau seama. Millie chiar crede în lucrurile astea. Pentru ea nu e o glumă. Este pe bune.

— Niciuna dintre noi nu este concurenta perfectă, continuă ea. Cred că toate suntem de acord cu asta. Cheia este să scoatem în evidență punctele noastre forte. Nu vreau să par îngâmfată, dar cred că interviul o să-mi iasă trăsnet. Amanda, când porți pantofii ortopedici, trucurile tale de fotbal sunt fenomenale.

Aproape îmi țin respirația, cât timp aștept să ajungă la mine, în speranța că o să mă lumineze cumva.

— Hannah, nu mi-o lua în nume de rău, dar te-am văzut în costum de baie și, ei bine, arăți super bine!

Colțul buzei lui Hannah tresare și pot să jur că, dacă Millie e în stare să o facă să zâmbească, va fi o minune de la Dumnezeu.

— Deci, așa cum ne-au spus la început, e a optzeci și una aniversare a Miss Teen...

— Stai. Care e punctul *meu* forte? o întreb.

Îmi zâmbește.

— Încrederea în tine, normal.

Mă pierd complet. Cum poate ea să vadă ceva ce eu nu simt? Și care e scopul de a părea încrezătoare dacă eu nu mă simt așa? Nu am crezut niciodată că-mi va păsa de ce văd în oglindă. Dar Bo a distrus asta. Parcă trebuia să-ți fie mai ușor să te placi atunci când și altcineva te place.

Dar nu poate fi adevărat. Oricât de des îmi spun că grăsimea și vergeturile nu contează, de fapt contează. Chiar dacă lui Bo, din cine știe ce motiv, nu îi pasă, mie îmi pasă.

Dar sunt și zile când nu dau doi bani pe ce zice lumea și sunt complet mulțumită de felul în care arăt. Oare cum pot să fiu două persoane în același timp?

— Ai ceva de adăugat, Will? întreabă Millie.

Clipesc o dată. De două ori.

— Nu. Nu, cred că nu.

Hannah iese din separeu.

— Eu am plecat.

Amanda trage din suc până când paiul începe să scârțâie tare.

Mă întorc și o strig pe Hannah.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? Când Millie te-a întrebat prima dată, ai spus că nu vrei să te înscrii, nu-i așa?

Se întoarce spre mine.

— În fiecare zi mi se spune că sunt ciudată. Măcar acum să mă dau în spectacol.

— Ai auzit-o direct din gura calului, murmură Amanda, după ce Hannah se îndepărtează destul de mult.

Millie o lovește pe sub masă.

— Asta n-a fost prea drăguț.

— Ei bine, nici ea nu e drăguță, i-o întoarce Amanda.

TREIZECI ȘI TREI

De data asta îi spun lui Mitch că ne putem întâlni la el acasă. Mă invită să ne uităm la filme și cred că doar am presupus că părinții lui vor fi plecați.

Când se deschide ușa zăresc versiunea feminină a lui Mitch, îmbrăcată într-un tricoul galben cu pisicuțe și gheme de lână. Această femeie care nu poate fi decât mama lui Mitch își aruncă prosopul pe umăr și mă trage într-o îmbrățișare.

— O, Doamne! exclamă ea. Mitch mi-a spus că ești frumoasă, dar nu că ești superbă.

Îmi dă drumul o secundă, apoi mă ciupește de obraji și mă trage înăuntru.

Intrarea în casa lui Mitch e îngustă. Mică și îngrămădită. Dar mama lui nu se mișcă.

— Ia să ne uităm la fața asta.

Își trece degetul mare peste obrajii mei, de parcă mi-ar șterge lacrimile.

— Mamă!

Face un pas înapoi și îl văd pe Mitch acolo, în holul îngust, cu obrajii purpurii.

— Bună!

— Bună, Will, Mitch își drege glasul. Ăăă, mamă, ne ducem sus.

Mama lui dă din cap.

— Să lăsați ușa deschisă.

— Mamă, suntem bine!

Mitch îmi face semn cu mâna să îl urmez sus.

— Pentru Duhul Sfânt! strigă ea în urma noastră.

De capul patului lui Mitch sunt prinse decorațiunile primite la balurile bobocilor din clasele a noua și a zecea. Decorațiunile sunt ceva atât de specific sudist, încât le iubești și le urăști în același timp. Cele mai frumoase sunt făcute acasă, din crizanteme uriașe artificiale prinse pe un suport de carton, cu șuvoaie de panglici care atârnă din ele. Din moment ce sunt pentru bal, sunt făcute în culorile școlii și de obicei împodobite cu litere lucioase, care alcătuiesc numele tău și al prietenului tău sau mascota școlii. Inițial, fetele și le prindeau de bluze, dar ca toate lucrurile în Texas, au devenit din ce în ce mai mari. Acum, decorațiunile au ajuns să fie așa de grele, încât trebuie să le porți în jurul gâtului. Și băieții, mai ales jucătorii de fotbal ca Mitch, poartă versiuni mai mici de decorațiuni în jurul brațelor. Este destul de ridicol, dar în stilul lui Dolly.

Pe pereții camerei lui sunt câteva postere cu jocuri video, dar unul îmi atrage atenția în mod deosebit. Pieptul unei fete acoperă cea mai mare parte a posterului. Ține în mâini o mitralieră și are un grup de zombi în spatele ei. Lipită peste hainele ei este o rochie până la genunchi, croită dintr-o pungă din hârtie de cumpărături. Arăt spre poster.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Ăăă, maică-mea. Este jocul meu preferat sau cel puțin era, înainte să apară continuarea, iar ea mereu a detestat posterul ăla.

Ridică rochia din pungi de hârtie și dezvăluie un tricou cu decolteu adânc, completat cu o pereche de pantaloni de un verde măsliniu, atât de scurți încât ar putea să fie lenjerie intimă.

— Nu a fost prea încântată că am o fată pe jumătate dezbrăcată în camera mea. Chiar dacă e în 2D. Ăsta e compromisul ei. De fiecare dată când o dau jos face altă rochie.

— De ce nu dai posterul jos?

Se așază pe marginea patului.

— Nu știu. Îmi place jocul. Nu prea îmi pasă de fata dezbrăcată.

— Bine.

Își mișcă mâna, de parcă ar încerca să șteargă ce a spus.

— Nu că nu mi-ar plăcea fetele dezbrăcate. Adică nu caut fete dezbrăcate. Eu... inspiră adânc, vreau să spun că îmi place jocul pentru că tipa e super dură. Nu pentru că îi pot vedea fesele.

Șoptește ultimele cuvinte.

— E în regulă, îi șoptesc înapoi.

Trag scaunul de birou și mă așez, pentru că e prea ciudat să stau pe patul unui băiat.

— Ai vrea să stăm aici și să ne uităm la un film sau ceva? Sau am putea să și ieșim. M-am gândit să stăm mai retrași.

— Un film sună bine.

— OK. Super. Putem să ne uităm aici, pe laptopul meu. Sau în living.

— Aici e bine. Sau în living.

— Putem să stăm amândoi pe pat sau eu aș putea să mă așez pe jos și tu ai putea să stai...

Mă așez lângă el pe pat.

— Calmează-te.

Sunt atât de obișnuită ca eu să fiu cea neîndemânatică, cea care trebuie să tragă adânc aer în piept. Este revigorant să nu mai simt că aș putea cădea de pe o stâncă în orice moment.

— Așa e foarte bine. Doar n-o să rămân însărcinată dacă mă așez pe patul tău.

— Asta să i-o spui maică-mii.

Râd.

— Ei bine, măcar am lăsat ușa deschisă pentru Duhul Sfânt.

Stinge lumina și aduce laptopul, pe care îl pune pe un munte de perne în fața noastră.

— Dacă vrei, au făcut un film după jocul ăla video sau am putea închiria ceva online.

— Aș cam vrea să văd despre ce e vorba în filmul ăsta cu zombi.

Ne lăsăm pe spate, învăluiți de lumina laptopului. Filmul este exact așa cum reiese din poster, numai că personajul principal nu poartă o rochie din hârtie. Îmi pot da seama că Mitch a văzut filmul ăsta de sute de ori. Buzele i se mișcă odată cu cele ale actorilor atunci când rostesc replicile lui preferate. Râde cu câteva secunde înainte de fiecare glumă și se strâmbă înainte de fiecare scenă înspăimântătoare și, ținând cont de faptul că nu prea mi-au plăcut niciodată filmele de groază, apreciez avertismentul.

Aproape pierd finalul, pentru că ochii mei, în loc să fie concentrați la film, sunt ațintiți asupra mâinii lui Mitch, care se apropie de a mea.

Ar trebui să-mi trag mâna.

Degetul lui mic îl atinge pe al meu.

Apoi laptopul explodează.

Bine, de fapt spitalul plin cu zombi din film explodează, dar din moment ce nu sunt prea atentă, mă sperie atât de tare încât țip.

— Pentru numele Domnului Iisus, la ce o supui pe fata asta? strigă mama lui Mitch.

— La Moarte finală 3! îi răspunde Mitch.

— Totul e în regulă, doamnă! strig la rândul meu.

Rulează genericul, iar în camera lui se face întuneric beznă.

— Ți-e foame? mă întreabă.

Mor de foame.

— Aș putea mânca ceva.

— Știi standul ăla unde servesc tacos, pe strada Dawson. Am putea merge pe jos până acolo și să stăm puțin înainte să te duci acasă.

Îl urmez pe Mitch în bucătărie, unde mama lui contabilizează chitanțele pe unul din calculatoarele alea vechi, cu rolă de hârtie.

— Vă e foame?

— De fapt, cred că o să facem o plimbare până la Taki's Tacos.

Își scoate ochelarii de citit de la ochi și îi rămân atârnați în jurul gâtului, legănându-se lângă pisicuțe și ghemul lor de lână de pe tricoul ei.

— Păi, de ce ai face asta când am fost de dimineață la cumpărături? Vă fac sendvișuri cu salam. Sau mai avem spaghete cu pui la caserolă.

Se întoarce spre mine.

— Nu vreau să mă laud, dar rețeta mea de cu spaghete cu pui e ceva cu care mă mândresc.

— Vrem să ieșim din casă, mamă. Ce e așa mare lucru?

— E risipă, asta-i tot, își pune din nou ochelarii. Dar e sâmbătă seara. Să fii acasă înainte de ora douăsprezece.

***

Localul de tacos e într-o parcare veche. Iarba crește prin găurile din asfalt, parcă pentru a-ți reaminti să te concentrezi pe tacos și nu pe peisaj. Lângă stand este un loc de joacă ruginit, care arată de parcă a fost luat dintr-un parc din centrul orașului și aruncat aici. Stăm pe o bancă la marginea cercului de lumină pe care o răspândește standul, ca să ne ferim cât de mult putem de țânțari.

După ce mâncăm, ne plimbăm prin locul de joacă. Mă așez pe un leagăn și Mitch face la fel. Lanțurile trosnesc sub greutatea lui.

— Bune tacos, remarc eu.

Încuviințează din cap.

— Ți-a plăcut filmul?

— A fost... sângeros. Dar mi-a plăcut.

— Deci chiar te-ai înscris la Miss Teen Blue Bonnet?

— Da. Da, am făcut-o. Sunt cam terminată. Am nevoie de o idee pentru proba de talent și nu mi-a venit nimic în minte.

Mă duc cu leagănul în spate și las avântul să mă împingă în față, în timp ce îmi mișc picioarele.

— Ca să nu mai vorbim despre fetele acelea care s-au înscris doar pentru că au aflat că am făcut-o eu. De parcă eu ar trebui să le ghidez sau ceva de genul ăsta. Dar nici măcar nu știu ce fac. Și mă simt responsabilă pentru ele, știi?

Mitch stă în spatele meu și mă împinge ușor de fiecare dată când mă duc înapoi.

— Poate dacă vei reuși să găsești o cale de a-ți rezolva problemele, atunci le vei putea ajuta și pe ele.

Mă împinge de câteva ori, în timp ce mă gândesc la ce a spus.

— Hei, Mitch?

— Da?

— Ești foarte bun la fotbal, nu-i așa?

— Așa spune lumea.

— Pun pariu că o să primești o bursă pentru asta.

Pentru prima dată, Mitch nu răspunde.

— Ce e? îl întreb. Nu crezi că vei primi?

— Nu știu. Bănuiesc că voi primi.

Nu mă mai împinge și se așază din nou în leagănul de lângă mine, cu privirea în direcția opusă.

— Nu-mi prea place să fac lucrurile care se presupune că ar trebui să-mi placă. Sunt bun la fotbal. Dar tot sezonul pare ceva peste care trebuie să trec.

E un lucru greu de înțeles pentru mine. Ideea de a fi bun la ceva și totuși să nu-ți placă.

— Să fii băiat într-un oraș ca ăsta îi face pe oameni să se aștepte la anumite lucruri de la tine. Se presupune că trebuie să joci fotbal, să vânezi și să pescuiești. Când am crescut nu am avut mulți prieteni, dar l-am avut pe Patrick. Mergeam la vânătoare în week-end-uri cu tații noștri.

— Vânezi? îl întreb.

Nu ar trebui să fiu surprinsă. Mulți oameni vânează aici. E dezgustător, dar nici eu nu sunt vegetariană, așa că nu sunt în măsură să îi critic pe ceilalți.

— Păi, într-un fel. Am vânat de când eram mic. Mergeam cu tata și mă lăsa să beau jumătate de bere în timp ce așteptam să apară animalul de sezon. Dar când trebuia să tragem, mereu ratam. Pentru un timp, am dat vina pe faptul că sunt un țintaș prost. Tata se supăra foarte tare pe mine pentru că ratam ținta. Dar ratam la mustață. Apoi și-a dat seama că o făceam intenționat.

Simt cum mi se înmoaie inima pentru el. Cred că lucrurile despre care nu vrem să vorbim sunt cele pe care oamenii vor să le audă.

— Eram în clasa a șaptea și tata era destul de pornit pe mine. Patrick și tatăl lui erau acolo. Era sezonul căprioarelor. Am nimerit una, vocea i se pierde. A fost un accident. Era un cerb mare și mândru. Tata m-a bătut pe spate. Îmi aduc aminte că am simțit că mă înec.

— Îmi pare rău.

Cuvintele par în zadar. Ca atunci când oamenii spuneau că le pare rău pentru Lucy.

Se ridică și îmi trage leagănul înapoi de lanțuri. Îl simt expirând puternic, aproape de gâtul meu.

— Știu că băieții nu ar trebui să plângă, dar am plâns mult în noaptea aia. Și bănuiesc că atunci am decis că doar pentru că ești bun la ceva nu înseamnă că trebuie să o și faci. Doar pentru că ceva e ușor nu înseamnă că e și corect.

Dă drumul leagănului și îmi ridic picioarele spre stele.

***

Noaptea visez că sunt în jocul video al lui Mitch, purtând pantaloni minusculi și un tricou tăiat fâșii. Corpul meu nu e o versiune ireală, modificată în Photoshop. Coapsele mele sunt

pline de celulită și burta mi se lasă peste elasticul pantalonilor. Buclele blonde sunt prinse într-un coc înalt, ca în stilul de permanent vechi al lui Dolly. Ca și fata din jocul lui Mitch, am arme, muniții, și cuțite prinse la spate și de coapse, completate de o bazooka pe umăr. Sunt foarte dură. O dură grasă.

Alerg printr-un centru civic abandonat. Ușa glisantă se lovește de grămezi de moloz când intru în clădire. Vin încet la început, dar apoi se multiplică. Regine ale frumuseții zombi. Peste tot.

Aștept până sunt aproape, mult prea aproape, înainte să trag cu bazooka. Dispar. Particule din ele zboară în toate părțile. Mă feresc. Sunt moarte. Adică, moarte de-a binelea de data asta.

Dar mai e una rămasă. O zombi căruntă, îmbrăcată elegant, cu o rochie roșie zdrențuită. Coroana ei e îndoită și ruptă, iar panglica e prea ștearsă ca să poată fi citită. Vine spre mine, cu un picior târâș, care zgârie pardoseala de marmură.

Îmi încarc bazooka.

TREIZECI ȘI PATRU

Sunt câteva lucruri, cum ar fi proba costumului de baie, la care nu m-am gândit înainte să mă înscriu la concurs. Dar numărul pentru care nu m-am pregătit absolut deloc este cel de dans în grup.

Eu, Millie, Amanda și Hannah stăm în linie lângă peretele din spate al singurului studio de dans din orașul Clover, Dance Locomotive. Știu că pare complicat, dar nu poate fi mai mult decât o coregrafie care presupune mersul în cercuri.

Mama stă în fața sălii într-o fustă de dans, un tricou elastic care e întins puțin cam mult și o pereche de pantofi negri de dans. E flancată de doamna Clawson, în costumul ei vaporos turcoaz, care foșnește de fiecare dată când respiră, și de Mallory Buckley, în pantaloni de yoga albi și o bustieră roz perlat. O prind de câteva ori pe mama uitându-se cu o urmă de dispreț la Mallory, iar asta îmi dă o satisfacție bolnavă.

Toată lunea e tonifiată, bronzată, oxigenată și îmbrăcată în costum asortat de antrenament. În timp ce eu port aceeași pantaloni de pijama în care am dormit azi-noapte. Amanda e în șortul de fotbal și Millie în trening. Ele par ceva mai pregătite, dar Hannah ne întrece pe toate, în blugi și tricou negru.

— Să ne încălzim, fetelor!

Mama se așază în fața noastră, cu spatele la oglindă. Toată lumea stă în poziția preferată. Inclusiv doamna Clawson, care

face mișcări de moară de vânt din picioare. Fața ei se înroșește în timp ce își numără respirațiile cu fiecare rotație. În mod miraculos, permanentul ei nu se mișcă niciun milimetru.

Mama stă cu călcâiele lipite și cu picioare îndoite în poziția fluture.

— Tema de anul acesta este „Texas: nu-i așa că e măreață?"

— Da, murmură Hannah, pentru că gramatica nu se pune la socoteală.

Amanda râde și Millie o lovește peste gambă cu micuțul ei picior încălțat în tenișii Keds.

Mă întind să-mi ating degetele de la picioare, dar stomacul și sânii se interpun între mine și coapsele mele.

— La sfârșitul repetiției, fiecare dintre voi va primi un obiectiv turistic al statului Texas în jurul căruia va trebui să vă confecționați ținuta de deschidere. Toată lumea trebuie să poarte o fustă de blugi, cămașă în carouri și cizme de cowboy. În afară de asta, sunteți libere să creați orice pentru a vă pune și mai mult în evidență tematica aleasă.

De exemplu, dacă vă este dată floarea regiunii noastre, Blue Bonnet, puteți purta o coroniță care să arate ca și cum ar fi făcută din aceste flori. Aceasta este o oportunitate pentru ca juriul să vă surprindă stilul și să vadă cât de bine vă descurcați cu sarcina dată. Profitați, domnișoarelor!

Ellen stă pe rândul din față cu Callie, care, evident, concurează și ea. Poartă costume asortate pentru sport, cu sigla Sweet 16 pe șolduri. Nu am vorbit cu ea de două săptămâni. Ultima dată când nu am vorbit cu Ellen timp de două săptămâni a fost când părinții ei au închiriat o rulotă și au mers în vacanță pe coasta de Vest. I-am scris câte o scrisoare în fiecare zi cât timp a fost plecată și i le-am lăsat în cutia poștală. Am luat-o razna fără ea și, când s-a întors, mamele noastre ne-au lăsat să petrecem două nopți împreună.

Asta e mult mai rău. Pentru că El e chiar aici. E în celălalt capăt al sălii și dacă aș striga-o nu ar răspunde. Am fost cât pe ce să îmi cer iertare de câteva ori, dar acum e prea târziu. Și o parte din mine încă crede, ba nu, știe, că am dreptate.

Ne ridicăm în picioare ca să învățăm pașii.

Millie se ridică pe vârfuri, apoi se apropie de mine și spune:

— Ar trebui să vorbești cu ea.

— La cine te referi?

Își ridică mânecile bluzei de trening.

— La Ellen.

— Pași de aerobic! strigă mama, peste muzica instrumentală. Cinci la stânga. Cinci la dreapta. Bekah! Vino aici să le arăți fetelor tehnica ta.

Bekah se înroșește, dar o ascultă pe mama. Mă enervează doar să o privesc și nu am niciun motiv să o fac. E bună la tot. E și frumoasă. Și e modestă.

Îmi petrec următoarea oră împiedicându-mă în propriile picioare, încercând să țin pasul cu piruetele și pașii de aerobic interminabili, în timp ce fluturăm din mâini una la alta. O prind pe mama uitându-se la mine în oglindă, când mă împiedic de pantoful special al Amandei și cad în fund pe podeaua din lemn. La urma urmei, mama a avut dreptate când a chemat-o pe Bekah în față, pentru că ea știe ce naiba face.

La sfârșitul repetiției, transpir în locuri unde nu am știut vreodată că se poate transpira.

Millie are o expresie nebună pe față și un cerc mare de transpirație în jurul gâtului.

— A fost super tare! exclamă ea. Ce reper ai primit?

Ridic biletul pe care l-am tras din bol.

— Cadillac Ranch[1].

[1] Expoziție de artă și sculptură din Amarillo, Texas, SUA.

Un loc pe care l-am văzut doar în poze. Primul lucru pe care trebuie să îl înțelegi despre Texas este că e al naibii de mare. Știu o mulțime de oameni care nu au ieșit niciodată din stat. Am auzit că, în funcție de locul din care pornești, e posibil să conduci o zi întreagă și să nu ieși din Texas.

— Tu ce ai tras?

Rânjește.

— Depozitele de la Fort Worth.

Numai Millie poate să transforme o piață cu depozite într-o cunună demnă de un concurs de frumusețe. Dacă optimismul ei ar fi contagios, aș paria pe mine însămi că voi câștiga chestia asta.

TREIZECI ȘI CINCI

Am auzit că la școlile mai mari balurile nu mai sunt la modă. Cred că asta se întâmplă din cauză că sunt prea mulți elevi. Dar, din nefericire pentru mine, balurile încă sunt la mare căutare în liceul din Clover. Și, în afară de balul bobocilor, cea mai tare distracție din oraș este Petrecerea lui Sadie Hawkins. Pentru că o fată nu poate pur și simplu să invite un băiat în oraș, ca și cum ar fi un lucru normal, fetele trebuie să facă lucruri impresionante pentru a se asigura că invitația lor la Sadie Hawkins este cea mai elaborată.

Apoi, în urmă cu trei ani, Macy Palmer a reinventat roata când l-a invitat pe prietenul ei, Simon, la dans, angajându-i pe cei de la Twelve Days of Chrismas. Nu glumesc. În fiecare dimineață, băiatul ăsta venea la școală și era întâmpinat de orice, de la trei găini la doisprezece toboșari care cântau de zor. Și tipul era deja iubitul ei! Nu e ca și cum ar fi suspectat că ea va invita pe altcineva. (Trebuie specificat că au absolvit amândoi în același timp. Ea era însărcinată în patru luni, iar el era pe picior de plecare, mulțumită unei burse pentru golf.)

După asta, nu a mai fost acceptabil să inviți un băiat la Sadie Hawkins cu un platou de prăjituri sau purtând un tricou cu numărul lui pe spate. Acum nu trebuie doar să ne găsim curajul de a invita un băiat, trebuie să o și facem cu stil.

În clasa a noua nu a fost așa de rău pentru că Ellen nu începuse încă să iasă cu Tim. Anul trecut m-am prefăcut bolnavă. Dar anul ăsta, cu tot ce se petrece în jurul meu, nu am observat bannerele și semnele care anunțau vânzarea de bilete.

După cinci ore de mers printre sute de oameni care au făcut invitații cât mai spectaculoase la Sadie Hawkins, inclusiv o piramidă de majorete în timpul pauzei de prânz, mai am o oră de suportat. Mă așez în banca mea, lângă Amanda.

Își ridică privirea din telefon.

— Deci, ai invitat pe cineva?

— Nu. Tu?

Clatină din cap.

— Nu. M-am gândit să las apele să se liniștească și să văd cine va rămâne mâine fără parteneră. Nu m-aș deranja, dar oricum o să trebuiască să rugăm un băiat să ne însoțească la concurs. De ce să nu împușcăm doi iepuri dintr-o singură lovitură?

Îmi las capul în mâini și gem. Am uitat de însoțitori. Banca mea se mișcă de parcă ar fi lovit-o cineva. Îmi întorc capul și-l văd pe Bo, mergând spre banca lui din spatele clasei.

În sinea mea ador să îl văd așa, în hainele pe care și le alege din dulap în fiecare dimineață. Mă întreb dacă o face intenționat. Sau dacă e unul dintre oamenii care se îmbracă pe întuneric pentru că diminețile sunt groaznice. Sau poate se trezește super devreme și merge la alergat sau mănâncă ouă sau alte alimente pe care le consumă oamenii matinali.

Sau poate nu mai e problema ta, îmi spun.

— Millie l-a invitat pe Malik. De la ziar, mă informează Amanda. E destul de drăguț, dacă nu te deranjează sprâncenele alea unite. Sau dacă ți se pare sexy să ai o singură sprânceană.

Mă întorc din nou spre ea, recunoscătoare pentru distragerea atenției, dar din păcate foarte conștientă de modul în care stau. Poate dacă aș sta dreaptă, spatele meu gras ar dispărea.

— Cum a făcut-o?

Râde.

— I-a cântat. La ukulele[1].

Mi-e așa rușine pentru ea, încât încep să mă strâmb. Probabil că toți au râs de ea în hohote.

— Și ce s-a întâmplat? șoptesc.

— Păi a acceptat, îmi răspunde, de parcă tipul ar fi avut vreun motiv să o refuze.

— Stai. Vorbești serios?

— O s-o însoțească și la concurs. A fost drăguț. Și a sărutat-o pe obraz. Asta înseamnă mai multă acțiune decât am văzut eu vreodată.

Clasa zumzăie în continuare, iar eu mă întreb cât de nemernică sunt pentru că m-am așteptat ca Millie să fie umilită. Dacă m-ar fi întrebat pe mine înainte, i-aș fi spus că ideea e foarte drăguță, dar aș fi făcut tot ce mi-ar fi stat cu putință pentru a o împiedica să își ducă planul la bun sfârșit. Și nu e vorba despre faptul că nu cred că merită să meargă la dans sau să aibă un însoțitor. Dar nu vreau să fie bătaia de joc a nimănui. Nu doresc asta nimănui. Și, totuși, Millie a trecut prin asta. A fost bătaia de joc a tuturor.

Dar uite că face exact ceea ce vrea, fără să îi pese de părerea celor din jurul ei.

Aproape mă doare să știu că se expune așa, fără nicio urmă de teamă. E de parcă văd un vechi prieten de care m-am distanțat și îmi aduc aminte de toate experiențele prin care am trecut împreună.

Ora se termină și sunt împinsă pe ușă în șuvoiul de elevi. Îl aud pe Bo vorbind cu Jose Herrera despre algebră și apoi despre o petrecere.

---

[1] Chitară havaiană mică.

În hol, un zid de fete ne oprește. Stau cu mâinile unite, ca un joc de Red Rover.

— Scuze pentru întârziere, spune una dintre ele.

— Va dura doar un minut, adaugă alta.

Bekah Cotter stă în spatele rândului de fete, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurți de blugi, șlapi aurii și un tricou larg alb, legat la spate. Pe tricou scrie cu litere lipite, *Mergi cu mine la Sadie Hawkins...* Învârte un baston între degete și așteaptă ca mulțimea să se liniștească.

În spatele meu, Amanda se ridică pe vârfuri.

— Doar mă uit la pantalonii ăia și mi se face pielea de găină.

Bekah respiră adânc și fără să anunțe aruncă bastonul în aer, peste umăr și îl prinde prin spate, făcând mișcarea atât de rapid, încât abia o pot urmări. E uimitor și totuși nu e nici pe departe la fel de bună ca la meciurile de fotbal. Talentul ei pentru concurs o să fie nemaipomenit.

Aruncă din nou bastonul în aer și face un fel de piruetă nebunească, apoi se oprește cu spatele la noi și îl prinde când e pe punctul de a se lovi de podea. Cu fundul în aer, e clar pe cine invită la dans. Pe fiecare buzunar al blugilor ei, cu vopsea strălucitoare, sunt literele *B* și *O*.

Băieții de la istorie universală în împing în fața mulțimii. Zâmbește și abia îl pot privi în timp ce Bekah îl ia de mână. Bo se uită într-o parte și știu că mă vede. Dar nu zăbovește nicio secundă pentru a se gândi la răspuns. Încuviințează din cap. Și sunt Bekah și Bo. Bo și Bekah.

O împing pe Amanda din drum și trec prin fiuxul de elevi care se îndreaptă spre parcare. Cu ochii în pământ, urmăresc marea de pantofi, până ajung în dreptul toaletei. Mă las în genunchi și caut ceva în rucsac. Telefonul? O grenadă?

La fundul rucsacului e un marker permanent. Îi scot capacul, mă uit în oglindă și, ca o persoană întreagă la cap ce sunt, încep să-mi scriu pe față.

***

Nu mi-am conceput un plan în sine care să mă ajute să parcurg distanța dintre punctele A și B, în timp ce m-am mâzgălit pe față. După ce m-am privit în oglindă, mi-am dat seama că nu mai pot da înapoi. Chiar dacă aș vrea. Cred că i se spune marker permanent dintr-un anumit motiv.

Merg spre parcare cât de repede pot, cu părul pe față ca vărul Itt, și mă bazez pe ce pot vedea printre șuvițele de păr, rugându-mă la Iisus Hristos să nu dea vreo mașină peste mine.

Și acolo e. În drum spre mașină.

— Mitch, îl strig. Mitch!

Asta e o idee proastă. Cred că pot să afirm cu certitudine că toate ideile mele sunt proaste.

Se întoarce.

— Will? fruntea i se încruntă de îngrijorare. S-a întâmplat ceva? Ești în regulă?

Când sunt la câțiva pași distanță de el, îmi dau părul pe spate și îl las să-mi vadă fața.

Îngrijorarea i se transformă în confuzie.

— snikwaH eidaS al enim uc igreM?

— Fir-ar! exclam. Am scris în oglindă.

Se uită în jos, încercând să-și ascundă zâmbetul de mine, în timp ce își răsucește degetul de la picior pe trotuar.

— Deci vrei? îl întreb. Să mergi cu mine la Sadie Hawkins?

— Nu știu.

Obrajii i se umflă. E ca un băiat ușurat că nu am uitat de ziua lui de naștere. Sunt o persoană îngrozitoare.

— O să te îmbraci în rochie?

— Vii?

Își bagă mâinile în buzunar.

— Da, merg cu tine.

Se întinde și îmi freacă fruntea cu degetul mare.

— E permanent, nu-i așa?

— Pentru totdeauna, îi răspund.

Ochii i se luminează.

Ar fi trebuit să adaug *ca prieteni.*

Mergi cu mine la Sadie Hawkins în calitate de prieten?

Dar acum e prea târziu. Și nu îi voi distruge această experiență, deși tare mi-e teamă că nu am distrus-o decât pentru mine.

TREIZECI ȘI ȘASE

E vineri sera, stau tolănită pe canapea și urmăresc un talk show de după-amiază, pe care l-am înregistrat, despre niște veri de gradul al doilea care spun că sunt telepatici.

Mama e în bucătărie, calcă o față de masă pentru masa juriului.

Prezentatorul emisiunii le dă verilor un fel de test, punându-le întrebări la care ei ar trebui să le poată răspunde folosindu-se de „harul" lor. Primul văr răspunde pe jumătate și dă vina pe schimbarea de fus orar, pricinuită de zborul dintre Louisiana și New York.

Când începe publicitatea, mama se așază pe fotoliu și își desface șorțul și-l trage peste cap.

— Phui, spune. Lasă aia deoparte un pic.

Ia telecomanda și oprește sonorul.

— Stai, îi spun. Pune pauză. Nu vreau să văd ce se întâmplă mai departe.

Bâjbâie cu telecomanda aproape un minut, după care renunță și mi-o dă:

— Hai să stăm de vorbă un minut.

Sigur e vorba despre concurs și despre faptul că nu îl iau în serios. Sau vrea să îmi spună că ea e de părere că sigur o să mă fac de râs cumva.

— De când s-a dus Lucy, nu am mai primit pensia ei de handicap.

Nu mă aşteptam *deloc* la asta.

— Şi asigurarea ei de viaţă nu a fost prea consistentă, dar ne-a ajutat să ne menţinem pe linia de plutire în ultime luni.

Mă ridic în şezut. Îmi ia un minut să-mi revină vederea.

— Vindem casa?

— Nu, nu. Nimic de genul ăsta. Mai avem câţiva ani şi terminăm ratele. Cred că mă descurc până atunci. Nu vreau să-ţi faci griji pentru asta.

— OK...

— Dar nu-mi permit să-ţi repar maşina.

Asta este. Inima îmi stă în loc. Ştiu că e stupid să-mi fac griji pentru maşină, când sunt lucruri precum mâncarea şi utilităţile la care ar trebui să mă gândesc. Mai ales că practic nu avem nevoie de acea maşină. Dar chestia aia micuţă şi roşie este libertatea mea în formă fizică. Oraşul Clover pare mai mic şi mai izolat fără Jolene a mea.

— Îmi pare rău, scumpo.

— Cât ar costa?

— În jur de trei mii de dolari.

Încuviinţez din cap. Asta înseamnă cel puţin un an de muncă la Chili Bowl.

— Poate putem începe să strângem într-un borcan? Să punem mărunţişul acolo în fiecare zi.

Mă las pe spate, şi pornesc televizorul. Dacă aş fi o fiică mai bună, i-aş spune că e în regulă şi că înţeleg. Poate că nu sunt fiica pe care şi-o dorea, dar mereu are grijă să nu îmi lipsească nimic.

Verii s-au întors. Audienţa râde înfundat în timp ce ei, evident, greşesc întrebare după întrebare.

Mama îşi pune din nou şorţul.

***

Înainte de culcare stau la biroul din camera mea, cu Riot făcut ghemotoc în poală. E-mailurile mele sunt în mare parte reclame, dar printre ele este unul trimis de pe adresa lui Lucy.

Stomacul mi se întoarce ca un tirbușon. Îl deschid.

Dar e spam. Niște banalități despre rata dobânzilor.

Mă așez din nou pe scaun și oftez. Dacă primesc mesaje publicitare de la mătușa mea moartă, poate că și alții primesc.

Ies din contul meu. Am nevoie de câteva încercări, dar îi nimeresc în cele din urmă parola. *DUMBBLONDE9*. Una dintre melodiile ei preferate ale lui Dolly și numărul ei preferat. Sunt pe punctul de a-i închide contul, dar sunt distrasă de mesajele care s-au adunat și zac acolo de câteva luni. Inboxul ăsta cu mesaje necitite este cea mai clară cale de a ne reaminti că nu suntem decât niște accesorii temporare într-o lume permanentă.

Deschid câteva. Nu e nimic care să-mi atragă atenția până la pagina a cincea. La subiectul mesajului scrie: NOAPTEA DOLLY PARTON.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

Stele de carton și fanioane creponate atârnă de pe rafturi, dar nu sunt suficiente pentru a mă face să ignor mirosul apăsător de transpirație sau să uit că suntem în sala de sport. Muzica intră într-o rezonanță ciudată cu pereții, aducându-ne tuturor aminte că locul ăsta nu a fost construit pentru acustică.

— Asta e super tare! îmi strigă Millie în ureche.

— Mda.

Numai că nu e. Sunt poate cincisprezece oameni care dansează, în timp ce restul s-au împrăștiat pe bănci. În aer plutește un fel de tensiune sexuală pe care nu am mai simțit-o până acum. Poate pentru că elevii scapă nepedepsiți cu o cantitate nebunească de gesturi drăgăstoase, care nu ar fi niciodată tolerată în timpul orelor normale de școală.

Ellen stă cocoțată pe o bancă, cu Callie și prietenul ei. Tim are un braț în jurul umerilor ei și capul atât de lăsat pe spate încât cred că doarme. Iubitul lui Callie este extra atent și își freacă mâna în sus și în jos pe coapsa ei, într-un mod ciudat, care mă face să tremur, în timp ce ea și El vorbesc între ele, împărtășind secrete, sunt sigură.

O văd pe Callie făcând semn spre mine.

— Hei, mă duc până la baie.

Buzele lui Mitch formează o întrebare, dar nu o rostește, în schimb încuviințează din cap.

La baie deschid robinetul la maximum și las apa caldă să-mi curgă pe mâini până când se înroșesc. Urăsc că nu mă pot duce să-i spun lui El cât de tare m-am făcut de râs când l-am invitat pe Mitch la chestia asta. Distanța dintre noi a apărut acum câteva luni. Știu asta. Dar poate ea nu o știe. Poate observi distanța doar atunci când tu ești cel lăsat în urmă. Ar fi trebuit să-mi închid gura asta mare și să nu îi spun nimic despre concurs, dar faptul că Ellen s-a înscris m-a făcut să simt că echipa adversă ar putea câștiga puncte prețioase.

— Pot să-ți dau un sfat?

Mă îndrept de spate, întorcându-mă la realitate.

— Bună, Callie.

Mă privește în reflexia oglinzii.

— Știu că El a fost, să zicem, super drăguță cu tine de când erați mici. Dar să-i spui că nu poate să participe la concurs? A fost o chestie de rahat.

Mă simt goală. De parcă, cumva, în mijlocul furiei, El s-ar fi putut să-i spună toate nesiguranțele și micile mele secrete.

— Callie, ascultă, nu te cunosc, dar nu trebuie să știu prea multe despre tine ca să îmi dau seama că nu te plac. Așa că las-o moale și vezi-ți de treaba ta.

— Cum vrei, își ridică mâinile în aer. Știi, e mai bine fără tine. Cel puțin nu mai ești prin preajmă pentru a o trage în jos.

Se întoarce, apoi se învârte pe călcâie și adaugă:

— Și știi ce? Dacă ai depune puțin efort și ai avea grijă de tine, ai fi surprinsă cât de diferit ar fi totul. Și nici măcar nu o spun într-un mod răutăcios. Sunt sinceră.

Își trage de rochie în față și își rearanjează sânii în sutien.

— Apropo, în ciuda a ceea ce credeți tu și prietenele tale, concursul ăsta nu e un mod de a te distra după ore, unde poți să primești o notă maximă doar pentru participare.

Pleacă. Ceea ce e bine, pentru că sunt cât pe ce să-i trag un pumn în nas.

Ușa se închide în urma ei și ascult cum tocurile i se lovesc de linoleum.

Poate are dreptate. Poate viața mi s-ar aranja dacă aș scăpa de cincizeci de kilograme. Îmi stăpânesc lacrimile care mi se adună în ochi. Poate totul se reduce la mine și la corpul ăsta.

Mitch mă așteaptă respectuos în spatele DJ-ului, care de fapt nu este un DJ, ci managerul echipei de baschet înarmat cu un iPod și boxe.

Îi lovesc cotul cu al meu:

— Hai să dansăm.

Mitch mă urmează pe ringul de dans, unde o găsesc pe Millie cu partenerul ei, Malik. Amanda e și ea cu ei.

Cam încep să o iubesc pe Amanda. E directă, ciudată și exact opusul oricărei persoane pe care o cunosc. E acel gen de fată care se străduiește prea tare să își miște picioarele în ritmul muzicii și nu știe când să se oprească cu glumele. Chiar acum, când își leagănă capul și își balansează membrele, arată aproape ca unul dintre acei oameni care fac cât o trupă întreagă, dar fără instrumente.

Le fac cunoștință cu Mitch, chiar dacă mergem la aceeași școală de când ne știm.

Amanda îmi dă un cot în coaste.

— Nu e rău. Dar nu e domnul *Fund de Piersică*.

— Dar tu? o iau la întrebări. Nu ai invitat pe nimeni?

Se apleacă în față, dar nu își oprește mișcările capului.

— Opțiunile erau limitate, așa că am decis să vin singură.

— Nu ești singură! strigă Millie. Ești cu noi. Nu-i așa, Malik?

Malik o ia pe Millie de mână.

— Da, normal.

Inima îmi explodează. Pentru că, pentru mine, Malik și Millie sunt o combinație între regele și regina balului de absolvire.

Începe următoarea melodie și e acel gen de melodie care îi face pe oameni să-și frece corpurile. Pentru că sunt niște oameni

îngrozitori, Millie, Amanda și Malik ne abandonează și se îndreaptă spre masa de gustări.

Spațiul din jurul nostru se umple cu adolescenți excitați. Mitch îmi vede panica întipărită pe față. Îmi ia mâinile și le pune în jurul gâtului lui. Brațele lui cărnoase abia îmi ating mijlocul, dar îmi sug burta cât de tare pot. Nu mă pot abține. Și în mijlocul atingerilor și al sărutărilor neîndemânatice, începem să dansăm ușor.

— Îmi place să o iau încet, spune Mitch.

Este întruchiparea gentlemanului sudist, în pantaloni kaki șifonați, cămașă de cowboy și cizme maro.

Ușor, corpul mi se relaxează lângă al lui.

Dansăm lent pe melodii vesele și ne mișcăm rapid pe melodii lente, într-un ritm doar al nostru.

Patrick vine spre mine și Mitch, îmbrâncind la modul serios câte fete poate în drumul lui spre noi.

— Hei, băiete, îi spune lui Mitch. Să ai grijă cu tipa asta. E violentă.

Apoi mi se adresează mie:

— Mașinăria de făcut copii încă funcționează. În caz că te întrebi.

Clatin din cap.

— Doamne, păzește-ne pe toți! îi răspund.

Patrick se clatină dintr-o parte în alta pe călcâie.

— Am auzit că ai convins câteva prietene să ți se alăture la concurs. Mai bine te-ai asigura că ele realizează că e un concurs de frumusețe și nu unul pentru animale.

Pleacă înainte să apucăm să-i răspundem.

Mitch face un pas în față, dar îl strâng de braț și îl trag înapoi.

— E de-a dreptul dezgustător, nu-i așa? îl întreb.

— Nu te contrazic.

Pe Bo și pe Bekah nu îi văd decât în timpul unei melodii lente, ca acel gen de cupluri care își fac poze în tricouri albe și blugi și care merg în vacanțe de familie împreună vara.

Și urăsc asta.

Îmi las obrazul pe umărul lui Mitch. Bo se uită în sus, dar de data asta nu-mi feresc privirea. Acolo, pe ringul de dans al sălii de sport, ochii ni se întâlnesc. Și îmi imaginez că noi suntem cei care dansăm aici, singuri. Nu pentru că sala ar fi goală, ci pentru că nimeni altcineva nu contează.

— Am fost la un bal în școala generală, îmi spune Mitch. M-a obligat mama. A trebuit să port costumul pentru duminica de Paște. Eram singurul copil îmbrăcat în costum.

Ochii îmi rămân pe Bo și sunt conștientă de focul care îmi arde în piept.

— Ai avut parteneră? Vocea mea e departe.

— Nimeni nu a avut cu adevărat un partener. Vreau să spun, știi tu, erau unii care își spuneau iubit și iubită, dar asta era tot.

Bekah spune ceva și după un moment care pare de rămas-bun, Bo își mută privirea. Cei doi se pierd în spatele unui val de oameni.

Mă uit la spațiul gol lăsat de Bo.

— Ai dansat cu cineva?

Mitch își mișcă degetul în sus și în jos pe spatele meu și știu că acest mic contact este un salt enorm pentru el.

— Nu. Doar am stat pe un scaun pliant, lângă supraveghetori, toată noaptea. Am stat cu niște prieteni și am imitat aruncările la coș în cealaltă parte a sălii. Dar nu am dansat.

— Ei bine, îmi ridic capul. Acum dansezi.

Zâmbește.

— A meritat așteptarea.

Mai târziu, când mergem spre parcare, cu sunetul muzicii în urma noastră, pantofii mei cu toc minuscul mi se leagănă în mână, iar Mitch îmi întinde brațul. În sala de petrecere regulile nu se aplicau. Aveam voie să îmi sprijin capul de pieptul lui și să-l las să-și țină brațele în jurul meu pentru că dansam și asta faci atunci când dansezi. Dar aici, în afara zonei mele de confort, e diferit. Nu vreau să îl induc în eroare și să îl las să transforme toate astea în ceva ce nu va fi.

Zâmbește. Îmi țin brațul pe după al lui pentru că am distrus deja atât de multe în ultimul timp și nu sunt pregătită să adaug noaptea asta pe listă.

— Tot nu vorbești cu Ellen?

— Nu.

Nu i-am spus exact circumstanțele, ci doar că am avut o ceartă, una serioasă. Nu am vrut să împărtășesc mai mult, iar el nu a insistat.

— Voi două ați fost mereu nedespărțite. Îmi aduc aminte când am studiat *Where the Red Fern Grows* de Wilson Rawls în clasa a șasea și citeam recenzii în fața clasei.

Dau din cap.

— Mereu plângea când ajungeam la partea cu câinele.

Ellen a urât cartea aia. Nu e acel gen de persoană care să citească ceva ce o face să plângă și să creadă că e o carte bună pentru că a emoționat-o. Nu, cărțile sau filmele care o fac să plângă o enervează. Parcă e un fel de trădare.

— Așa că ai terminat de citit recenzia în locul ei.

— A exersat în fața oglinzii de zeci de ori. A fost atât de supărată că a început să plângă!

Ridic capul, după ce îmi dau seama că m-am sprijinit de el în tot acest timp.

Îmi deschide ușa mașinii.

— Cât timp ai să lași situația asta să continue așa?

Pentru o fracțiune de secundă cred că vorbește despre noi doi.

— Are prieteni noi oricum, îi răspund, după ce urcă la volan. Bănuiesc că nu mă compar cu Callie, oricum.

— Ascultă, îmi spune. Evident că nu știu întreaga poveste, dar prieteniile bune sunt durabile. Trebuie să supraviețuiască distanțelor, certurilor și neînțelegerilor.

TREIZECI ȘI OPT

Amanda Lumbard e un șofer îngrozitor, dar din moment ce, în seara asta, Millie nu a putut să folosească camioneta mamei ei, ea este singura dintre noi care are acces la o mașină în care încăpem toate și funcționează în același timp.

— E drăguț din partea mamei tale că ne lasă să împrumutăm camioneta ei, spune Millie.

Amanda ridică din umeri, cu piciorul deasupra pedalei de accelerație.

— A fost de fapt destul de încântată să audă că ies cu prietenii. Chiar dacă e marți seara.

Dau din cap. Nu le-am dat chiar toate detaliile când le-am invitat prin mesaje de grup.

EU: Hei, cred că toate suntem de acord că trebuie să lucrăm la câteva lucruri înainte de concursul ăsta. E un eveniment în legătură cu asta care are loc în Odessa, mâine seară, și cred că am putea să mergem și să învățăm câteva trucuri.

HANNAH: Eu am agenda plină.

EU: O să avem nevoie și de un mijloc de transport. Mașina mea e stricată.

MILLIE: Sunt cu Amanda. Noi mergem. Poate ea să conducă. Abia aștept!

HANNAH: Vin și eu.

Este parțial adevărat este că mă simt responsabilă pentru ele trei și cred că putem găsi acolo ceva sursă de inspirație care să ne ajute. Nu încerc să fac pe liderul, sau ceva de genul ăsta, dar eu am început cu înscrierea, altfel nu am fi ajuns în situația asta.

Întregul adevăr este că aveam nevoie de cineva care să mă ducă până acolo. E oribil din partea mea, știu. Dar i-am plătit benzina Amandei și camioneta mamei sale consumă destul de mult. Așadar, într-un fel, cred că mi-am spălat păcatele.

În timp ce ne îndepărtăm din ce în ce mai mult de oraș, stau în spate cu Hannah, cu o hârtie mototolită în mână, și le ascult pe Amanda și Millie cum se contrazic pe baza unor cărți pe care le citesc.

SEARA DOLLY PARTON!

Veniți să vedeți cele mai bune imitatoare ale preferatei voastre, Dolly Parton, concurând pentru gloria de a fi cea mai bună mică damă din Texas! Câștigătoarea primește dreptul de a se făli cu asta și *rujuri Avon pentru un an întreg, din partea prietenei noastre, Kiwi Lavender!*

Ne vedem la Taverna Palmer și Fourth, Odessa, Texas.

Ușile se deschid la ora 20:00! Spectacolul începe la 21:00!

***

Când ajungem în parcare, Millie se întoarce spre mine.

— Ești sigură că am ajuns unde trebuie?

Verific intersecția și arăt spre semnul roz bombon, care luminează intermitent cuvântul „Taverna". Recunosc locul din poza pe care mi-a dat-o doamna Dryver.

— Aici este.

— Ce fel de concurs de frumusețe se desfășoară într-un bar? Ăsta e un bar, nu-i așa?

Îmi dreg vocea.

— Cred că ar fi mai bine să fim deschise la minte. Și nu am spus neapărat că e un concurs de frumusețe.

Hannah râde.

— Ar trebuie să fie tare.

Coborâm din mașină.

Amanda stă în lumina intermitentă de sub semn.

— Camioneta mamei e în siguranță aici, da?

Niciuna dintre noi nu răspunde.

E o coadă scurtă la ușă, cu un grup de tipi gay în fața noastră. Sau presupun că sunt gay. Asta va suna foarte ciudat din partea mea, ca locuitor al unui orășel, dar nu am văzut niciodată o persoană gay. Ei bine, vreau să spun, cineva care să recunoască faptul că e gay. Sunt oameni gay în orașul Clover, sunt sigură, dar cei de care am auzit sunt tratați ca legende urbane sau povești moralizatoare. Lucy a avut mulți prieteni gay online pentru că, așa cum spunea ea, Dolly Parton e ocrotitoarea persoanelor gay.

Sunt momente în viață când simt că știu totul și nu am lăsat nicio piatră necercetată. Dar lucrurile de genul ăsta îmi aduc aminte de cât de mică e de fapt lumea mea.

— Hei, cred că tipii ăia erau gay, șoptește Amanda, după ce intrăm pe ușa.

Hannah își dă ochii peste cap.

— Vai, Einstein!

Amanda nu se lasă intimidată.

— Cum reușesc să își facă sprâncenele așa perfecte?

Bărbatul care stă la ușă este un om mare, voinic, cu burtă, dar tot ce poartă e o pereche de blugi și o vestă din piele.

Mi-e greu să mi-o imaginez pe Lucy în locul ăsta, dar apoi, când îmi amintesc de fardul albastru pe care îl purta la ochi în poza aceea, nu îmi mai pare atât de imposibil.

— Buletinele, mârâie el.

— Ăăă, pentru ce? întreabă Millie.

— Trebuie să aveți peste optsprezece ani, ne informează.

Stomacul mi se strânge.

— Nu scria asta în e-mail.

— Păi, asta spun eu, ne zice.

Hannah se strecoară printre Millie și Amanda.

— Ascultă, am venit aici tocmai din orașul Clover. Știi măcar unde se află?

Mormăie.

— Corect, continuă ea. Normal că nu știi, pentru că e un orășel trist de care nu a auzit nimeni. Am condus două ore ca să ieșim din rahatul ăla de oraș și nu ne poți spune că am făcut-o degeaba.

Își linge buzele. Aproape cred că l-a convins. Adică, să ne vezi. Millie e îmbrăcată într-un costum de poliester și Amanda e într-o pereche de pantaloni de sport, cred că s-ar putea să fie chiar cei pe care i-a purtat ieri. Nu arătăm ca acel gen de fete care să dea pe gât toată băutura din locul ăsta. Ei bine, poate Hannah ar putea.

— Nu, spune. Îmi pare rău, copilelor. Nu se poate.

— Dar uită-te la e-mailul ăsta, îi spun, de parcă ar schimba cu ceva situația.

Ia hârtia din mâna mea și se uită în partea de sus a paginii, apoi spune:

— Asta nu e adresa ta de e-mail.

Înghit.

— E a mătușii mele. Lucy.

Cu grijă, îndoaie hârtia și mi-o dă înapoi. Scoate brățări de un portocaliu fosforescent din buzunarul vestei și ni le lipește de mâini.

Rămân cu gura căscată.

— Dacă vreuna dintre voi se uită măcar la bar, zburați.

Mă ține de încheietură, cât timp celelalte intră.

— Lucy a fost un om bun.

Dau din cap și îi mulțumesc în gând lui Lucy pentru stropul de magie din seara asta.

Înăuntru, în lateralul scenei, descoperim o masă mică, foarte departe de bar. Chelnerul vine, se uită la brățările noastre și ne aduce patru sticle cu apă.

Millie își trage scaunul mai aproape și își trece mâna prin păr.

— Sunt o mulțime de bărbați aici, nu vi se pare?

Hannah se uită în jur pentru un moment și expresia i se schimbă.

— Ia dă-mi e-mailul ăla.

Mă trag departe de ea.

— Ce? De ce? Nu.

Se întinde spre buzunarul meu și chiar dacă îi împing mâinile, îl scoate. Millie și Amanda sunt în propriile lor lumi, absorbind împrejurimile. Hannah se uită o secundă la e-mail.

— La naiba! spune.

Luminile încep să se stingă.

— Ce?

Clatină din cap.

— Dumnezeule. Habar n-ai, nu-i așa?

Lovește cu mâinile în masă și râde în hohote.

— Millie, continuă ea. Când te întorci acasă, mama ta o să te pună să te speli pe ochi cu săpun.

Gura lui Millie formează un *O*, dar asta e tot ce văd, înainte ca sala să se întunece complet, cu excepția câtorva lumini din jurul barului.

Din boxe răsună o voce joasă, ușuratică.

— Desfrânate, vagabonzi, doamnelor și domnilor, bine ați veni la Noaptea lui Dolly Parton de la Tavernă!

Mulțimea aclamă.

— Prima care ne onorează scena este scumpa domnișoară Candee Disch! Haideți să îi urăm cu toții bun venit!

În mijlocul scenei apare o femeie înaltă cu o perucă blondă uriașă. E îmbrăcată într-o rochie de seară până în pământ, din catifea verde limetă. Machiajul ei este exagerat și are buze cărnoase care atrag atenția. Muzica începe și recunosc melodia după câteva note. „Higher and Higher."

— Dragostea ta m-a ridicat, cântă ea. Mai sus, tot mai suuus.

Apoi ritmul devine mai alert și chiar dacă e dreaptă și subțire, șoldurile ei par magice când ea se scutură, umplând scena cu totul. Sunt complet captivată. Atât de mult, încât nici nu mă gândesc să privesc reacțiile prietenelor mele. Cânt în ritmul melodiei și, doar în momentul în care femeia e pe punctul de a coborî de pe scenă, îmi dau seama că Hannah e absolut isterică.

Ochii mei s-au obișnuit cu întunericul. Millie se întoarce spre mine și văd că expresia ei formează același *O* pe care îl avea când s-au stins luminile.

— Willowdean, începe ea. Corectează-mă dacă greșesc, dar ăla a fost un bărbat. Un bărbat foarte frumos.

Mă uit în jur. Bărbați ținându-se de mână. Fete îmbrățișate.

— E mai mișto decât un reality show, spune Amanda.

Mulțimea aplaudă în timp ce Candee Disch face plecăciuni.

— Să aud aplauze și pentru eterna Britney Swears!

Altă femeie intră din culise, și acum îmi dau seama. Maxilarul proeminent. Umerii lați. Urmele de barbă de sub machiaj, în ciuda faptului că e bărbierit complet.

E un show cu travestiți.

Mă îndrept în scaun.

Simt fluturi în stomac. Pentru prima dată, din noaptea în care am stat în remorca lui Bo și am privit ploaia de meteoriți, simt că viața nu trece pe lângă mine, ci o trăiesc.

— Sunt aproape impresionată, spune Hannah.

Privim cum regine travestite de toate mărimile, formele și culorile dau totul și lasă tot ce au pe scenă, în acest mic bar murdar

din vestul Texasului. Poartă sclipici, costume elaborate, cu tocuri incredibile și peruci nebunești. Fiecare dintre ele are propriul tipar de frumusețe. Vedem chiar și un duet cu o femeie travestită în Kenny Rogers, pentru a interpreta „Islands in the Stream".

Totuși, favorita mea este o regină asiatică pe nume Lee Wei. Poartă o rochie scurtă albastru-deschis, cu paiete atât de mari încât de fiecare dată când se mișcă pare o umbră rapidă. Când reflectoarele sunt pe ea și începe melodia, după o singură notă întregul bar i se alătură:

— „Jolene".

E un pic clișeic, știu, dar dacă ar trebui să ascult o melodie pentru restul vieții mele, aș alege „Jolene". Toată lumea o iubește, dar mie îmi place să cred că ai nevoie de o anumită durere în suflet pentru a putea afirma că ți se potrivește. Vreau să spun, Dolly Parton, ACEA Dolly Parton, îi cântă unei Jolene misterioase, pe care o crede mai frumoasă și mai vrednică decât ea, și o imploră să nu îi ia bărbatul. Te prinde și toată lumea știe versurile, dar pentru mine e o reamintire a faptului că oricum ai fi, va exista mereu cineva mai frumos, mai deștept sau mai slab. Perfecțiunea nu e nimic altceva decât o fantomă pe care o căutăm cu toții. Dacă aș avea vreun strop de voce, ăsta ar fi cântecul pe care l-aș interpreta la concursul de frumusețe.

La sfârșitul melodie îmi șterg lacrimile care nu știam că îmi curg.

La sfârșitul serii plecăm toate cu o expresie de minunare pe fețe, de parcă am fi petrecut ultimele câteva ore stând mult prea aproape de televizor.

În timp ce mergem spre camionetă, ne strigă cineva de la ușa din sate.

— Hei! Copii!

Mă întorc. E muntele de om de mai devreme.

— Voi mergeți la mașină, le spun lui Millie, Hannei și Amandei. Vin și eu imediat.

Uriașul se așază pe un taburet, ținând ușa deschisă cu spatele.

— Mă cheamă Dale, îmi spune. Te-ai distrat în seara asta?

Dau din cap că da.

— Pot să spun cu mâna pe inimă că asta a fost o experiență importantă în viața mea.

— Pare o descriere potrivită pentru aproape toate spectacolele cu travestiți.

Arăt spre camionetă.

— Și prietenele mele s-au distrat.

— Lee! strigă în spatele lui, în timp ce își stinge țigara sub talpa pantofului. Iubito!

Lee Wei, regina care a cântat „Jolene" apare pe ușa din spate. E mai scundă și cumva mai plinuță fără tocuri. Se uită de la mine la bodyguard și zâmbește, deși e evident că nu are habar cine sunt.

— Îți aduci aminte de Lucy, întreabă Dale. Obișnuia să vină pe aici cu Suze Dryver.

Mama lui El. O, Dumnezeule! Mi-aș dori ca El să fi fost aici în seara asta. Este singurul lucru care ar fi făcut întreaga experiență și mai minunată.

Lee își ține mâna la piept.

— Oh, scumpa de Lucy! Normal că îmi aduc aminte.

Vocea ei e mai profundă decât am crezut.

— Ea e nepoata ei, spune Dale.

Dau din cap.

— Willowdean.

Fără ezitare, Lee îmi întinde mâna.

— Îmi pare rău, îmi spune. Lucy era o adevărată comoară. Avea o inimă bună și mare. Ne-a părut rău când s-a dus.

— Mulț-mulțumesc, îi răspund, și nici nu știu de ce adaug, mă simt pierdută fără ea. De parcă, era o busolă pe care nu știam că o am.

Dă din cap și Dale strânge din buze.

— Trimite un e-mail pe adresa clubului dacă ai vreodată nevoie de ceva, îmi spune.

Lee face un pas în față și mă sărută pe frunte.

— E foarte greu să pierzi pe cineva, îmi zice ea. Dar poate că Lucy nu trebuia să fie busola ta pentru totdeauna. Poate că a fost acolo pentru tine suficient timp cât să poți învăța cum să poți să fii propria ta busolă și să îți găsești propriul drum. Îmi face cu ochiul. Universul e foarte straniu.

Îi las pe Dale și Lee la ușa de lângă scenă și mă urc în spatele camionetei.

— Ce voiau? întreabă Amanda.

— Doar mi-au spus să nu ne întoarcem până nu împlinim optsprezece ani.

— Ai ruj pe frunte, spune Hannah.

— Știu.

Vreau să îl las acolo pentru tot restul vieții, ca pe o binecuvântare. Ultimul îndemn de care aveam nevoie pentru a fi propriul meu model în viață.

TREIZECI ȘI NOUĂ

O săptămână se transformă în două, iar eu îmi dau seama că eu și Mitch am început să petrecem împreună pauzele de prânz și aproape fiecare moment care nu este dedicat muncii sau concursului. Aproape că i-am spus până și despre spectacolul cu travestiți de la Taverna, dar e de parcă încerci să povestești partea ta preferată dintr-un film cuiva care nu l-a văzut. Nu vei reuși niciodată să o faci să sune la fel de frumos pe cât e în realitate.

Ne obișnuim amândoi cu o rutină ușurică, în care eu mă duc la el să-l urmăresc cum joacă jocuri video, ba chiar am luat și eu joystickul de câteva ori. Rămân la cină într-o seară, dar mă simt cam ca și cum aș încălca proprietatea altcuiva.

Din câte îmi dau seama, Mitch și mama lui iau cina împreună de fiecare dată, în fiecare seară, în timp ce tatăl lui își ia mâncarea pe o tavă și o mănâncă pe fotoliu în fața televizorului. L-am văzut venind de la serviciu, luând o bere și așteptând în living să i se aducă mâncarea.

Noi trei mâncăm la masa din bucătărie, într-o liniște totală, iar tacâmurile zgârie farfuriile. Vreau să-l întreb pe Mitch despre asta, dar pare un secret pe care nu trebuie să îl aflu.

Câteva zile mai târziu, stăm la prânz, la școală, și discutăm despre ce vrem să facem după absolvire.

— Nu știu dacă o pot părăsi pe mama, recunoaște el. Adică, tata nu o lovește sau altceva de genul ăsta. Dar nu vorbesc. Deloc.

Și câteodată sper ca eu să fiu problema, ca să fie mai bine dacă plec.

— De ce nu divorțează?

Toată viața am avut o familie monoparentală și Lucy a fost de o mie de ori mai bună decât vreun tată veșnic obosit. Tatăl meu adevărat a fost un tip care era în trecere prin oraș. A rămas prin preajmă o perioadă, dar nu suficient pentru a fi mai mult decât încă un tip oarecare. Acum e în Ohio sau Idaho. De acolo de unde vin cartofii.

Zâmbește cu o mină tragică.

— Mama nu crede în divorț. Se supără foarte tare de fiecare dată când aduc vorba.

Când sunt pe punctul de a-i răspunde, Tim trece pe lângă noi.

— Așteaptă o secundă, îi spun, când deja mă ridic să alerg după el.

— Tim! mă uit în jur după vreun semn că Ellen ar fi prin preajmă, în timp ce îl urmez la coada de la cantină.

Trec pe lângă trei boboci și mă înghesui în spatele lui Tim.

— Haide, Tim. Vorbește cu mine.

Se întinde după o tavă, la fel fac și eu.

— Și noi doi suntem prieteni, știi, îi aduc aminte.

Ia una dintre farfuriile de spaghete cu brânză de sub lampa de căldură.

— Știu asta, Will.

Mă uit din nou peste umăr și o caut cu privirea pe El, chiar dacă nu am văzut-o la al doilea curs.

— E bolnavă azi, îmi explică el.

Doamna de la cantină încearcă să-mi ofere o porție de pui prăjit, dar o refuz.

— Trebuie să o faci să stea de vorbă cu mine.

Clatină din cap.

— Când a reușit cineva să o oblige pe Ellen să facă ceva?

Are dreptate.

— Haide, Tim. Fă ceva. Pot să mă întâlnesc cu voi în parcare într-o zi sau îi poți spune că vrei să te întâlnești cu ea în sala de sport și mă duc eu în locul tău.

— Nu vreau să o păcălesc să vorbească cu tine. Nu vreau să fiu prins la mijloc.

Tim plătește pentru mâncare, în timp ce doamna de la cantină se uită urât la tava mea goală. Iau o porție de jeleu și îi dau câțiva dolari fără să aștept restul.

— Nu-mi poți spune că nu se simte îngrozitor fără mine.

— Ascultă, o să încerc, dar nu-mi dau seama cum o să reușești să faci ceva.

Dau din cap ca o nebună și mă prefac că nu am auzit a doua jumătate.

— Mulțumesc! Mulțumesc mult!

— Chiar o urăsc pe Callie aia, mai adaugă.

Pieptul mi se umple de ușurare. Nu există legătură mai puternică decât atunci când există un dușman comun.

Mă grăbesc să mă întorc la masă, unde l-am lăsat pe Mitch.

— Îmi pare foarte rău, îi spun.

El e netulburat.

— Nu poți să spui nu poftei de jeleu.

Iau o lingură. Aș fi putut măcar să îl aleg pe cel roșu.

— Hei, spune Mitch. Nu vreau să te forțez, dar mama vrea să-ți facă un accesoriu pentru balul bobocilor și voiam să mă asigur că nu o să ți se pară ciudat sau ceva de genul ăsta.

Zâmbesc.

— Nu, nu o să mi se pară ciudat sau ceva de genul ăsta.

***

Clopoțelul de deasupra ușii de la Chili Bowl sună atât de rar, încât mă sperii atunci când îl aud.

Ron, fostul meu șef, intră în local. Datorită amenajării în stilul unei cabine de lemn și notelor de maro, el, cu tricoul lui în carouri roșii și albe și pantaloni albi, seamănă cu o acadea în mijlocul unui depozit de cherestea.

— Ron, șoptesc, înconjurând tejgheaua. Ce faci aici?

— Poate vreau niște chili, îmi răspunde, puțin prea tare.

Îmi încrucișez brațele la piept și îi dau cea mai bună privire a mea care spune *termină cu prostiile.*

— Bine, vocea îi coboară cu câteva tonuri. Ascultă, suntem disperați și avem nevoie mare de mână de lucru. Lydia lucrează șaizeci de ore pe săptămână ca să acopere vechile tale ture pentru că toată lumea pe care o angajăm pleacă atunci când găsește ceva mai bun. Și ea amenință să își dea demisia și nu îmi permit s-o las să plece.

Clatin din cap înainte să termine.

— Ascultă-mă, ridică o mână. Te-ai grăbit foarte tare să pleci. Poate sunt bătrân, dar nu sunt prost. Nu știu ce s-a întâmplat, dar orice ar fi fost, îți promit că băieții o să se comporte ireproșabil. I-am luat la întrebări pe amândoi, Marcus și Bo, după ce ai plecat, dar nu am scos nimic de la ei.

Clatină din cap, și îi sesizez ridurile fine în jurul gurii și ochilor săi.

— Dă-ne încă o șansă. Te implor, Will.

Deschid gura să spun nu, dar nu-mi iese nimic. Ron a fost mereu drăguț cu mine și cred că îi datorez ca măcar să pretind că mă voi gândi la propunerea lui.

— O să te anunț la sfârșitul săptămânii. Trebuie să mă gândesc serios la asta.

Își ridică ambele mâini.

— Corect. Corect.

Își scoate portofelul din buzunarul de la spate.

— O să iau o porție de chili.

***

Mai vin doar câțiva clienți până la sfârșitul serii, ceea ce îmi lasă mult timp de gândire. Prima dată o iau logic. *Nu câștigi nici pe departe la fel de mult cât câștigai la Harpy's și mașina ta e blocată în service. Cel puțin la Harpy's e suficient de aglomerat pentru a face timpul să treacă mai repede.*

Apoi îmi aduc aminte cât de singură am fost în ultimele luni. Millie, Hannah, Amanda și Mitch sunt cu toții foarte de treabă, chiar grozavi. Dar nu o înlocuiesc pe Ellen. Gândul de a mă întoarce la Harpy's îmi dă aceeași senzație ca mâncarea care îmi ridică moralul. Și nu doar din cauza lui Bo. Mi-e dor și de Marcus și Ron.

Bo a fost motivul pentru care mi-am dat demisia. Motivul pentru care nu am suportat să mai lucrez acolo. Dar acum furia pe care m-am antrenat să o păstrez pare falsă. Ca o rămășiță a ceea ce am crezut că este. E destul de clar că și el a trecut peste tot ce a fost. Nu sunt sigură, dar am auzit zvonuri despre el și Bekah. Și dacă nu mă gândesc la cum e să-l sărut, atunci îmi pot spune că sunt drăguți împreună. Că se potrivesc. Și poate arsura din piept, care nu poate fi decât gelozie, va dispărea.

Înainte să plec de la serviciu curăț totul și umplu din nou barul deja plin de condimente. O să mă mai gândesc, îmi spun. *Nu m-am decis.* Îi spun noapte bună lui Alejandro și mă urc în mașina mamei.

Înainte să o iau la stânga și să ies din parcarea Chili Bowl, piciorul meu apasă pe accelerație și aproape zbor dincolo de șosea, direct în față la Harpy's. Am depășit linia din nisip.

Ușile sălii de mese sunt închise, dar bat în ele oricum.

Marcus deschide și mă lasă să intru.

— Uau. Hei! Ce se întâmplă, Will? Miroși a ceapă.

Bo mă privește din spatele tejghelei, cu ochii mari și maxilarul încordat.

Nu pot să-mi feresc privirea.

— Ron e în birou? îl întreb pe Marcus.

Dacă Marcus și-ar ridica privirea în loc să se joace cu inelul uriaș de chei, ar vedea tot ce s-a întâmplat între mine și Bo pentru că în acest moment este atât de evident! Atât de pe față! Atât de public! E chiar acolo, la vedere, ca o operație pe cord deschis.

— Da, așa cred.

În sfârșit, închide ușa în urma mea.

— Dar tot nu mi-ai spus. Ce faci aici?

Nu-i răspund. Fluturii din stomac mă poartă prin vestiar, apoi în biroul lui Ron. Bat la ușa întredeschisă.

Lydia stă pe o ladă, în fața biroului său. Se întoarce când mă aude.

— Oh, Slavă Domnului! Casiera risipitoare s-a întors!

Se ridică și își ia pachetul de țigări de pe birou.

— Vă las să vorbiți.

Și când se întoarce cu spatele spre el îmi zâmbește scurt, apoi închide ușa.

Fără să mă obosesc să iau loc, mă întorc spre Ron.

— Vreau o mărire de salariu. Și o să am nevoie de câteva zile libere pentru... o chestie de care mă ocup acum.

Fără să ezite, Ron spune:

— Pot să-ți dau o mărire de șaptezeci și cinci de cenți pe oră. Și putem să vorbim despre program. Ne vom descurca.

— Bine, nu mă așteptam să fie atât de ușor. Ei bine, atunci așa rămâne.

— Te întorci?

Dau din cap că da.

— Mă întorc.

— Porția aia de chili a fost foarte rea. Am încercat să o mănânc, dar Lydia se prefăcea că vomită de fiecare dată când trecea pe lângă birou. Cred că glumea, dar totuși.

— E destul de dezgustător.

Chicotește.

— Mă bucur să te am înapoi.

Se ridică și mă conduce prin bucătărie până la ieșire. Trecem pe lângă Bo și ochii lui ne urmăresc până la ușă.

— E în regulă dacă începi de luni?

— O să fiu aici.

Îmi întinde mâna și i-o strâng.

Mă duc la mașină, cu privirea lui Bo pe urmele mele. Sentimentul pe care mi-l provoacă seamănă cu un val de lavă în pieptul meu, val care se întinde ca un răsărit.

PATRUZECI

I-am dat lui Alejandro cererea mea de demisie, iar privirea lui parca spunea, *Cum de ți-a luat atât de mult?* Mi-a promis că voi fi mereu bine primită la Chili Bowl, în cazul în care vreau să revin și m-a rugat să îi dau lui Ellen numărul lui de telefon. Am pus bucata de hârtie în buzunar și am jurat să uit de ea. Eram plină de emoții când i-am spus lui Mitch că mă întorc la Harpy's, dar el a ridicat din umeri și a continuat să se joace pe calculator. Apoi, mi-am dat seama că nu are niciun motiv de supărare. Pentru prima dată, faptul că nu i-am spus despre mine și Bo mi s-a părut a fi o minciună.

Prima mea seară înapoi la Harpy's e liniștită. Marcus mă bombardează cu întrebări interminabile, cum ar fi, „Cine e cel care gătește chili-ul?" sau „E adevărat că nu spălați oalele?"

Bo rămâne în bucătărie, dar jucăm din ochi un joc de „Prinde-mă dacă poți" peste mesele încălzite. Când Bo e în pauză, Marcus se apleacă și spune:

— A fost la un pas de a fi concediat la câteva săptămâni după ce ai plecat.

— Poftim?

Din ce am înțeles de la Ron, nu-și permite să concedieze pe nimeni, așa că nu pot să îmi imaginez ce ar fi putut să facă Bo atât de grav încât să fie concediat.

— Ron l-a pus pe Bo în față în timp ce el lucra în bucătărie, ceea ce a fost o idee proastă de la început, apoi au venit puștii ăia de la vechea lui școală, iar Bo a refuzat să îi servească. Le-a spus verde-n față că nu sunt bine veniți aici. Tipii au făcut scandal. Chiar și părinții lor s-au plâns și practic singurul mod în care Bo și-a putut păstra jobul a fost ca Ron să-l țină în bucătărie.

— Uau!

— Tipul e nebun. Simt că are doar două opțiuni: ori va omorî pe cineva, ori va deveni star de cinema. Nu e cale de mijloc pentru omul ăsta.

Îmi place asta la Bo. Ori ești de partea lui, ori împotriva lui.

Marcus începe să pălăvrăgească despre diferitele școli, de care prietena lui, Tiffanie, e interesată și cum el se va duce la orice facultate de stat aproape de orice școală alege ea. Nu prea face pauze pentru a-mi pune întrebări sau pentru a-mi da timp să-i pun eu vreo întrebare, dar pare să-i placă să aibă pe cineva care să-l asculte, fără să-i facă morală despre cum nu ar trebui să-și planifice viața în jurul unei fete. Nu știu. Poate că Tiffanie și Marcus vor merge la facultate și vor absolvi și se vor căsători și vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Dar eu nu vreau să rămân acea cârcotașă cu care a lucrat la un fast-food și care i-a plantat în minte o sămânță de îndoială.

După curățenie, îmi iau geanta din dulap și găsesc acolo o acadea roșie. Încerc să nu zâmbesc în timp ce o strecor în geantă.

Bo nu spune nimic. Nici măcar nu mă privește. Dar în timp ce mergem cu toții spre ușă, o desfac și o pun în gură.

Are aromă de cireșe.

***

Când ajung acasă de la serviciu, o găsesc pe mama în genunchi, cu Lacey Sanders cocoțată pe un scaun, îmbrăcată într-o

rochie de seară, și pe Bekah Cotter pe canapeaua mea, butonându-și telefonul.

— Bună, Gogoșică, spune mama, printre acele de siguranță pe care le ține între dinți. Lacey, scumpo, cum ți se pare lungimea asta? Nu poți să-ți pui tocuri mai înalte decât astea, auzi?

Lacey mestecă gumă și face un balon.

— Am înțeles.

Multe lucruri se întâmplă în sezonul concursului, dar mama să modifice rochii în mijlocul camerei noastre de zi nu e unul dintre ele. Mai este și faptul că Bekah stă aici, la mine în casă. Și uite așa, creierul meu intră în stare de alertă maximă, ca într-unul dintre jocurile video ale lui Mitch. Litere roșii luminează deasupra capului lui Bekah. ȚINTĂ! ȚINTĂ!

Mă simt ciudat să urc în camera mea cât timp ele sunt aici, așa că mă așez pe canapea și plescăi ușor din limbă, până când Riot iese din ascunzătoarea lui.

Bekah ridică capul din telefon și se întoarce spre mine.

— Oh, bună! Lucrezi la Harpy's. Probabil că îl știi pe Bo.

Nici măcar nu se simte amenințată de mine, și de ce ar fi?

Lacey se rotește și văd teroarea pe fața mamei.

— Lacey, dragă, trebuie să stai nemișcată.

— Îmi pare rău, doamnă D.

Face încă un balon din glumă. Mă uit la uniforma mea.

— Ei bine, am lucrat pe timpul verii și am început din nou astăzi. De ce?

Tonul meu e tăios, dar Bekah nu pare să își dea seama.

— E un ciudat, spune Lacey.

— E partenerul meu, spune Bekah. Pentru concurs. De fapt, încă nu l-am întrebat dacă vrea. Dar o să fie. Cred.

— Hei, spune Lacey. O fi el tăcut, *al naibii de tăcut*, accentuează ea, dar cel puțin arată bine în costum. Poate te va lasă să îi răsucești bastonul?

Aş putea să vărs. Pe pantofii ei.

— Fetelor! se strâmbă mama.

Bekah rânjeşte.

— Am fost la Sadie Hawkins împreună, îi explică mamei.

În ciuda protestelor lui, îl îndes pe Riot sub braţ şi mă ridic pentru a urca în dormitor.

— Drăguţă rochie, Lacey.

Stau pe pat, încă în uniformă şi compun mesaje pentru Ellen pe care nu i le voi trimite niciodată. Verific dacă am vreunul de la Tim pe care să nu îl fi văzut din greşeală. De fiecare dată când îl văd la şcoală, mă uit după vreun fel de privire complice, dar cel mai semnificativ lucru pe care l-a făcut a fost o înclinare a capului.

După o vreme, mama bate la uşă şi intră fără să aştepte permisiunea mea.

— Fac câteva modificări anul ăsta pentru nişte bani în plus.

Îşi scoate elasticul din păr şi îşi masează pielea capului.

— Ai fi putut să-mi spui.

Bekah Cotter. Pe canapeaua mea. Nu sunt în siguranţa nici măcar în propria mea casă. Dar apoi văd cearcănele adânci din jurul ochilor mamei.

— Îmi pare rău, îi spun.

Dă din cap.

— Ai ratat-o pe Ellen. A fost aici cu mama ei.

— A fost aici?

Ochii mi se umplu imediat de lacrimi care vor să se reverse.

— Doar ca să-şi potrivească tivul. O ştii pe fata asta. Poate să-şi cumpere o rochie de seară direct de pe umeraş şi să-i vină perfect.

— Da.

Nici măcar nu ştiu ce costum va avea la concurs. Sau care va fi proba ei de talent. Sau dacă a început pregătirea pentru numărul de deschidere.

— Apropo, ce se întâmplă cu voi două?

— Cu mine și El? ridic din umeri. Doar o diferență de opinii, bănuiesc.

— O să-i dați de cap. Eu și Lucy făceam mereu așa.

Intră mai mult în cameră și se oprește la marginea patului. Încerc să-mi aduc aminte când am văzut-o ultima dată aici, dar nu-mi vine nimic în minte și este ca una dintre acele amintiri pe care le crezi reale, dar nu e. Doar ai vrea să fie.

— Te-ai gândit la ținutele pentru concurs?

— Ăăă, nu. Nu chiar, zic mușcându-mi pielea din jurul degetului mic. Mamă, ți-e dor de ea?

— De cine?

Mă omoară faptul că nu s-a prins imediat.

— De Lucy.

— Luce, zice ea, și se aude ca un oftat. Da. Bineînțeles. Tot timpul.

Rămânem amândouă tăcute pentru un moment.

— În anul în care am câștigat a stat toată noaptea trează ca să îmi coasă paietele pe rochie. Am cumpărat-o dintr-un amanet. I-am spus că nimeni nu va observa câteva paiete lipsă, dar nici nu a vrut să audă, *Diferența între a pierde și a câștiga se află în detalii*, mi-a spus.

Am atât de multe amintiri cu ele certându-se, încât uit uneori că, mai presus de toate, s-au iubit una pe alta.

Se ridică.

— Rochiile de la Cindy's sunt destul de scumpe și va trebui să dea comandă de una pentru tine, dar poate putem încropi ceva împreună.

Vreau să apreciez asta, că vrea să lase puțin la o parte calitatea de Miss Blue Bonnet ca să fie mama mea. Dar nu pare suficient.

— Uneori, îi spun, nu cred că îmi poate fi mai dor de Lucy decât îmi este deja, dar atunci intervine ceva, cum ar fi goana

după o rochie, care îmi aduce aminte de toate lucrurile pe care nu le mai poate vedea.

Pentru prima dată după foarte mult timp, mama nu spune nimic. Nu mi-am dat niciodată seama cât de multe lipseau din relația noastră până când Lucy nu a mai fost aici să umple toate acele goluri. Acum am rămas doar noi două, bâjbâind în întuneric.

PATRUZECI ȘI UNU

E balul bobocilor, ceea ce înseamnă că școală nu se prea face. Orarul e plin de întruniri pregătitoare, concursuri și tururi ale absolvenților. Când mă așez pentru a doua oră lângă Mitch, văd un accesoriu imens cu panglici albastre, galbene și albe, întins pe banca mea. Panglici lungi strălucitoare, dintr-un mănunchi de crizanteme artificiale și lipite de ele sunt doi ursuleți mici de pluș. Unul în echipament de fotbal și celălalt într-o rochie roz și cu o diademă pe cap. Panglicile sunt la fel ca mâncarea. Cele mai bune sunt cele făcute în casă.

— Oh, trag aer în piept de uimire.

— Nu-ți place? mă întreabă Mitch.

El poartă o versiune mai mică a panglicii mele în jurul brațului. Are părul pieptănat cu grijă și tricoul băgat în pantaloni.

— Mama poate să exagereze și, ei bine, nu prea pot să...

Mă prăbușesc în scaun.

— Nu, nu e vorba de asta, îl liniștesc. Îmi place la nebunie! Nimeni nu mi-a mai dat un astfel de accesoriu până acum. Mulțumesc. Serios.

— Dar?

Oftez.

— Trebuie să lucrez în seara asta.

Zâmbește, dar restul feței lui se umple de dezamăgire.

— Presupun că nu poți să te învoiești, nu-i așa?

— Mi-aș dori să pot... chiar aș vrea. Dar abia m-am întors și o să trebuiască să îmi iau liber și pentru concurs.

Mă strânge de mână.

— E în regulă. Cel puțin mâine e Halloweenul.

Pentru un moment, atenția îmi e distrasă de Ellen și Callie, care intră în clasă, râzând de costumele pe care le-au plănuit pentru mâine seară. Uram să mă costumez cu ea. Încerca mereu să găsească niște costume pereche pentru noi, oricât de mult se străduia, nu prea îi ieșea niciodată. Nici măcar nu se uită în direcția mea.

Sunt multe lucruri pe care nu pot să mi le amintesc. Cum ar fi tabelul periodic al elementelor. Ziua de naștere a mamei. Sau cifrul dulapului de la serviciu.

Dar dacă există ceva ce nu pot uita, sunt cuvintele pe care ni le-am aruncat.

Poate am crescut și nu ne mai potrivim una cu alta. Ne ținem pe loc una pe alta. Pierd o mulțime de lucruri din cauza ta.

Urăsc asta. Detest că i se pare că îi este mult mai bine fără mine. De parcă aș fi o fată tristă și grasă care se ține după ea.

Știu că ar trebui să-mi cer scuze.

Dar poate că și ea ar trebui să își ceară.

Port accesoriul toată ziua. E atât de mare, încât trebuie să-l port în jurul gâtului. Hannah și Amanda râd de mine. Millie crede că e adorabil. Dar la sfârșitul zilei mă doare gâtul și umerii îmi sunt aplecați din cauza greutății.

***

De Halloween, Ron ne cere să purtăm costume pentru că asociația de părinți și profesori a școlii generale ține o petrecere de tipul „ne dați ori nu ne dați" în parcarea noastră. Așa cum i-am spus lui Mitch la cea mai stânjenitoare primă întâlnire din toate timpurile, Halloweenul nu e pe gustul meu. În afară de petrecerile de la școală, mama nu m-a dus niciodată nicăieri de Halloween. Ei bine, de fapt m-a dus la „petrecerile sfinților" de la biserică,

care sunt un fel de copii ale petrecerilor de Halloween. Dar ne puteam costuma doar în personaje biblice. Dacă ești băiat, nu e așa mare problemă, dar, dacă ești fată, tot ce ai e Eva (cine vrea să-și pună bikini din frunze?), Ester, Fecioara Maria sau o prostituată. În plus, tot arsenalul meu de costume constă în Betty, jumătate din setul Betty și Wilma din Familia Flintstone, pe care eu și El le-am purtat acum câțiva ani.

Ron e îmbrăcat în întregime ca Zorro, cu o sabie de plastic prinsă la șold.

— Ei bine, mi-am dat seama că niciunul dintre voi nu va veni costumat.

Pune o cutie de carton pe tejghea.

— Am împrumutat niște pălării și mărunțișuri de la departamentul de teatru al bisericii.

Marcus scoate niște coarne de drăcușor din cutie și le inspectează.

— Ce sunt astea, rămășițele Casei de Groază de anul trecut?

Ron ia coarnele de drac din mâna lui și le pune la loc în cutie.

— Hai să ne concentrăm pe lucrurile mai puțin controversate. Și bomboanele sunt doar pentru copii. Nu pentru adolescenți.

Iese la mașina de popcorn de pe alee, unde o să înmâneze gratis pungi de popcorn.

Bo alege pălăria de conductor de tren, cu dungi albe și albastre, apoi se apleacă peste umărul meu și ia o acadea din bolul cu bomboane. În ciuda cerinței lui Ron, Marcus ia coarnele de drăcușor, iar eu aleg bentița cu paiete și cu o pană mare albă.

În afară de masa copiilor e destul de liniște. Sunt suficient de plictisită pentru a face curat în frigiderul angajaților. Când termin, îi găsesc pe Callie și prietenul ei, Bryce, stând în fața tejghelei. Bryce e îmbrăcat în blugi și un tricou cu decolteu ca tunica lui Peter Pan, în timp ce Callie ar trebui să fie un fel de versiune denaturată a lui Wendy Darling, într-o cămașă de noapte albastră sexy.

— Ce faci aici? Fiecare cuvânt îmi iese ca acidul.

— Uau, spune Callie. Temperamentul cuiva a atins cote maxime.

Clopoțelul de deasupra ușii sună și situația trece de la rea la și mai rea. Ellen e îmbrăcată ca Tinkerbell și, chiar în afară de faptul că e una dintre cele mai înalte fete pe care le cunosc, e perfectă. Tim e îmbrăcat ca Hook. Spre deosebire de Bryce, e dedicat costumului său.

Urăsc asta. Urăsc costumele lor menite să se potrivească. Și urăsc modul în care Ellen arată de parcă o necinstesc prin simplul fapt că respirăm același aer.

Ochii lui Tim se măresc pentru o secundă, în timp ce Ellen privește în podea. Încerc să nu mă sufoc. El a făcut asta. El a făcut să se întâmple asta. Aș fi preferat să nu îi fi adus pe Callie și Bryce, dar asta e șansa mea. Trebuie să profit de ea.

Ellen ridică privirea.

— Nu știam că mai lucrezi aici.

Asta e tot ce are de spus. După săptămânile astea de liniște, nu găsește nicio replică mai bună.

— M-am întors.

În ciuda audienței, momentul pare strict personal.

— Bună, Tim!

Înclină capul în direcția mea și nu face niciun alt gest pentru a mă băga în seamă. Vreau să îi spun că e un trădător, dar e evident de partea cui e.

— Să mergem, spune El.

— Asta e tot? nu am vorbit de săptămâni întregi și asta e tot ce zici?

Pot să simt privirile lui Marcus și Bo ațintite asupra noastră.

Callie se întoarce spre Ellen.

— Nu îi ești datoare cu nimic.

Ochii lui El nu se clintesc.

— Mă descurc destul de bine fără tine, așa că, da, cred că asta e.

Ies toți patru și, în același timp, Tim ridică din umeri în direcția mea.

Marcus și Bo știu că e mai bine să nu mă întrebe ce s-a întâmplat.

***

Marcus își petrece pauza în parcare, trecând de la o mașină la alta cu o pungă de hârtie de la Harpy's.

— Îmi place pana, spune Bo din bucătărie, arătând spre părul meu.

Am uitat că port chestia asta. Nu m-am putut gândi decât la Ellen. Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. O parte din mine spera că vom rupe tăcerea cumva și că totul va fi bine. Dar nu e. Îmi duc mâna la pană și îi las vârful să îmi gâdile degetele.

— Da. Mersi.

— Mă bucur că te-ai întors.

Dau din cap. Și eu mă bucur. Această colibă unsuroasă pare o doză de normalitate. La fel și el. Mi-aș dori să nu fie adevărat. Dar este.

Își scoate pălăria de conductor și și-o rearanjează pe cap.

— Și îmi pare rău că ai simțit că trebuie să pleci.

— E în regulă.

Aranjez și rearanjez pungile pentru pachet înainte să întreb:

— Ți-e dor de Holy Cross?

Zâmbește.

— De fapt mi-e dor de uniformă.

— Poftim? De ce?

— Nu știu. E destul de bine să nu trebuiască să te gândești la haine dimineața, îmi explică trecându-și degetul mare peste buza de jos. Cred că nu sunt tocmai un tip matinal.

Să-l aud vorbind atât de mult după două luni de liniște e ca o furtună după secetă.

— Și fratele meu o detestă, își mușcă pielea din jurul degetului mare. Dar e vina mea că a trebuit să plecăm de la HC.

Sunt pe punctul de a-l întreba de ce, când intră Marcus.

— Mamele astea nu glumesc cu bomboanele.

Obrajii mi se încălzesc, de parcă am fost prinși sărutându-ne.

La sfârșitul serii ieșim cu toții și ei doi râd de costumul de Zorro al lui Ron. Bo încă poartă pălăria de conductor și nu mă pot uita la el fără să zâmbesc ca o idioată.

Afară, Mitch e rezemat de mașina mea.

E oribil că gândesc așa, dar îmi displace că e aici. Sunt unul dintre acei oameni cărora nu le place să li se atingă mâncarea. Am nevoie ca Mitch să stea în partea lui de farfurie.

— Hei, le spun lui Marcus și lui BO. Ne vedem mai târziu.

Mă întorc spre Mitch. Poate că e fizic imposibil, dar simt ochii lui Bo pe spatele meu ca pe o greutate.

— Ăăă, bună? Frumos costum.

Mitch e îmbrăcat ca Indiana Jones, în pantaloni kaki, o jachetă militară și o pălărie cu borul mare.

— E duminică seara, explică el. E Halloween.

Râd.

— Ceea ce înseamnă că vreau să mă duc acasă.

Clatină din cap.

— Nu, nu. N-o să se întâmple așa ceva. O să-ți arăt de ce Halloweenul e atât de grozav. Să mergem. Urcă.

— Nu am costum.

Ridică din umeri.

— Ești costumată într-o angajată la fast-food. Sau într-o asistentă medicală.

Sentimentele mele pentru el trec de la rece la cald și înapoi. Nu-l vreau aici. Ba îl vreau aici. Mă sufocă, dar în același timp nu e suficient de aproape de mine. Simt cum mi se așterne un zâmbet pe buze.

— Bine. Dovedește-mi că greșesc.

PATRUZECI ȘI DOI

În mașină, îi trimit mesaj mamei să-i spun că ajung mai târziu, dar găsesc alt mesaj pe care nu-l citisem.

BO: mă bucur că te-ai întors.

Îmi muşc buzele, până le fac să dispară, şi îmi las telefonul să cadă în suportul pentru pahare.

Mitch mă duce la Stonebridge, cel mai scump cartier din oraşul Clover. De fapt, nu cred că e atât de scump după standarde normale, dar e construit în ultimii zece ani şi e împrejmuit. Porțile sunt mereu deschise, dar nu contează.

După ce parcăm pe o strada la întâmplare, îmi aruncă o față de pernă.

— Stai. Nu putem să mergem *cu ne dați ori nu ne dați* la ora asta.

— Nu e așa târziu.

— E trecut de miezul nopții.

— Ei bine, mergem, îmi zice Mitch, cu hotărâre. Am uitat ceva.

Aleargă înapoi la mașină, de unde se întoarce cu un bici maro înfăşurat pe mână.

— Îți bați joc de mine cu chestia aia?

— Ce? Îmi face costumul mai autentic.

Mergem pe mijlocul străzii pentru o vreme şi căutăm case care încă mai au luminile aprinse.

Asfaltul e drept şi turnat dintr-o bucată, nici nu se compară cu acela peticit, de pe strada pe care am crescut eu. Toate casele

sunt imense și mătăhăloase, dar între ele nu vezi decât fâșii moi de gazon verde.

Când a început construcția acestui loc, obișnuiam să vin aici cu mama și Lucy o dată la câteva săptămâni. Priveam cum e construită fiecare casă și cum sunt adăugate străzile, una după alta. Îmi aduc aminte că mă minunam la noile semne ale străzilor, ca la un teritoriu neexplorat, abia descoperit, în care noi eram printre primii vizitatori. Nu înțelegeam cât de mic e orașul Clover, dar, pentru mine, aici locuiau oamenii la modă. Vedete de film, muzicieni, modele. Și pe vremea aia mama încă era la modă pentru mine. Credeam că într-o zi și noi trei ne vom muta într-o casă pompoasă.

Prima casă la care ne oprim e din cărămidă roșie cu un geam exterior imens și un candelabru aprins vizibil din stradă. Mitch sună la ușă, iar eu stau pe jumătate ascunsă în spatele lui. E târziu și oricine ar deschide nu va fi încântat să se trezească în toiul nopții cu doi adolescenți la ușă.

Niciun răspuns. Mitch sună din nou.

Încep să mă îndepărtez pe trotuar.

— Nu răspunde nimeni. Hai să mergem.

— Stai! mă oprește Mitch.

Ușa se întredeschide și dă la iveală o femeie în halat de baie, cu apă curgându-i pe gât și părul acoperit cu un prosop. E prea bătrână pentru a-mi fi mamă, dar prea tânără pentru a-mi fi bunică.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Mitch întinde fața de pernă fără să ezite.

— Ne dați ori nu ne dați?

Femeia arată de parcă s-ar fi trezit într-un alt fus orar.

— Oh!

Se uită la încheietura mâinii să verifice ora, bănuiesc, dar nu e niciun ceas acolo.

— Sigur.

Închide ușa aproape complet, după care, câteva momente mai târziu, se întoarce cu un bol plin cu bomboane. Fără să ezite, răstoarnă jumătate de castron în sacul lui Mitch.

El mă împinge în față și oricât de prostesc m-aș simți, deschid și eu fața de pernă.

Femeia îmi pune restul de bomboane. Sigur se gândește că dacă doi elevi de liceu au curajul să bată la uși după dulciuri la o ora atât de târzie, în cel mai drăguț cartier din oraș, le meritām.

Doamna în halat de baie își mângâie stomacul.

— Oricum nu ar fi trebuit să le păstrez în casă.

Mitch își ridică pălăria.

— *Gracias, señorita*[1].

Înaintăm pe trotuar și mă lovește în umăr.

— Vezi? îmi spune. A fost amuzant.

Majoritatea caselor pe care le vizităm au reacții asemănătoare cu ale doamnei în halat de baie, nu răspund sau opresc luminile când ne văd afară.

La o casă răspunde un bătrân în boxeri. Fața îi e brăzdată de riduri atât de adânci, încât arată de parcă s-ar topi.

— Marș de aici, ai naibii huligani! strigă el.

— Ne dați ori nu ne dați? întreabă Mitch, peste lătratul unui câine ce se aude din spatele bătrânului.

— Oh, o să vă dau eu. Bărbatul deschide complet ușa pentru a da la iveală o pușcă de vânătoare. O să vă cotonogesc.

Mitch mă prinde de mână.

— Fugi, fugi, fugi!

Alergăm pe stradă și cotim rapid, cu ecoul râsului înspăimântător al bărbatului în urma noastră.

Când suntem la o distanță destul de mare, mă opresc cu mâinile sprijinite pe genunchi. Amândoi răsuflăm cu greu.

[1] Mulțumesc, domnișoară (în limba spaniolă în text).

— Nemernicul ăla nebun, iau o gură mare de aer. Ar fi putut să ne omoare.

— Nu, mă liniștește el. Voia doar să ne sperie.

Mă ridic și îmi las mușchii spatelui să se întindă.

— Misiune îndeplinită.

Îmi cântăresc sacul cu bomboane, mult mai greu decât mă așteptam vreodată să fie.

— Cred că e momentul să ne oprim.

Mitch ridică un deget și se strâmbă puțin.

— Încă una. Te rog.

În lumina lunii arată diferit. Aproape misterios. Și poate drăguț. Îmi scapă un hohot de râs.

— O casă, atât, îi spun. Alege înțelept.

Se hotărăște asupra unei case albe cu o potecă lungă care duce într-o fundătură.

Mitch sună la ușă și după câteva minute, o femeie extenuată, îmbrăcată în trening și cu o pălărie de vrăjitoare pe cap răspunde la ușă.

— Oh, scumpilor, începe ea, înainte ca Mitch să apuce să zică „ne dați ori nu ne dați". Le-am terminat de ceva timp.

— Indiana Jones! strigă un puști în costum de pirat, la câțiva pași în urma ei.

E un costum făcut în casă. Din acelea confecționate cu mare atenție la detalii.

— E așa de mișto!

Mitch se umflă în piept.

— E în regulă, îi spun doamnei. Doar ne prosteam. Ar trebui să mergem acasă.

Ne urează noapte bună.

Suntem la jumătatea drumului când îl auzim pe copil țipând.

— Hei! Hei! Așteptați!

Puștiul pirat aleargă spre noi cu un dovleac de plastic atârnat de mână. Se oprește brusc în fața noastră și ne dă fiecăruia câte o bomboană.

— Îmi place costumul tău, îi spune lui Mitch.

— Mulțumesc, amice. Și costumul tău de pirat e super mișto.

Mitch nu vorbește cu el de parcă e un copilaș. Pentru că pentru Mitch nu este. Pentru Mitch toată lumea este cineva.

Copilul fuge înapoi în casă, unde îl așteaptă mama lui în prag.

Stăm pe bordură cu bomboanele la picioare. E prima noapte din an în care se simte că toamna se apropie și fiecare adiere de vânt îmi îngheață oasele sudiste.

— Ți-am spus că Halloweenul e grozav! îmi spune.

Mă întind pe un petec de gazon al bogătașilor (adevăratul gazon texan e sfărâmicios și maroniu) dintre drum și trotuar.

— A fost în regulă.

— Când m-a văzut, puștiul l-a văzut pe Indiana Jones. Nu a văzut un tip care a pierdut partidă după partidă la jocul de azi-noapte. Sau un tip care se joacă toată ziua pe calculator. Pentru el eram altcineva.

Se așază lângă mine.

— Dar nu simți că te ascunzi de tine însuți? mă întorc spre el; gazonul mă gâdilă pe obraz. Înțeleg că vrei să fugi de tine. Dar nu e cumva mai trist să te prefaci că ești altcineva?

— Nu știu. Cred că e bine să fii cine vrei să fii până simți că ești oricine încerci să devii. Uneori, jumătate din lucru e deja făcut dacă reușești să te prefaci că poți să îl faci.

Se întoarce pe o parte și își sprijină capul în cot.

— Ca atunci când am vorbit cu tine pentru prima dată. Eram îngrozit de tine. Încă mai sunt. Dar cu cât mă prefăceam mai mult că nu sunt, cu atât o făceai mai puțin. Se oprește. Cu atât mă înspăimântai mai puțin, asta vreau să spun.

Înțeleg ce vrea să spună deoarece cred că ăsta este același joc pe care l-am jucat și eu toată viața mea. Nu știu când, dar acum mult timp am decis cine vreau să fiu. Și de atunci am început să mă comport ca ea, oricine ar fi ea. Dar cred că prefăcătoria se destramă și nu știu dacă îmi place persoana care se ivește de dedesubt. Mi-aș dori să existe un fel de cuvinte magice, care să unească prăpastia dintre cine sunt și cine îmi doresc să fiu. Pentru că zicala „prefă-te până reușești" nu funcționează în cazul meu.

— Ce e? mă întreabă.

Clatin din cap și îmi acopăr gura cu mâinile.

— Te înspăimânt?

Gândul că poate fi adevărat mă face să mă simt prost, dar e și destul de drăguț. Să nu mai fiu eu cea care se sperie mereu de toată lumea.

Mitch îmi trage mâinile în jos, departe de față. Palmele lui sunt transpirate și îmi dau seama cât de aproape este. Îi pot vedea porii de pe nas.

— Eu cred că lucrurile bune au mereu ceva înspăimântător în ele, concluzionează el.

Buzele lui le mângâie pe ale mele. Stau cât de nemișcată pot, în timp ce își trece brațul în jurul taliei mele. Nu ne sărutăm franțuzește, doar cu gurile deschise. Pot să-i simt frica și exaltarea în mișcările tremurânde.

Dar nu sunt înspăimântată. Deloc. Și atunci știu că momentul ăsta e o minciună. Știu ce ar trebui să simt și nu e acolo.

PATRUZECI ȘI TREI

A doua zi, casa noastră arată de parcă cineva ar fi aruncat o bombă înăuntru. Începe când mama se întoarce de la biserică și decide să probeze rochia ei pentru concursul de frumusețe.

— Gogoșică? strigă din dormitor. Iubito, mi s-a blocat fermoarul.

Urc agale scările. Mama a intrat în vechea ei rochie pentru concurs în fiecare an, de când a fost încoronată. Inclusiv în anul în care m-a născut pe mine. Din câte mi-a spus Lucy, casa se transformase în teren de distracții Jazzercise și a fost la limită, dar a reușit.

Am văzut rochia asta: corsaj cu paiete de un verde spumă de mare și fustă de șifon. Am văzut-o de atât de multe ori, încât nici măcar nu mi se mai pare frumoasă.

Din moment ce casa e așa de veche, nu există la etaj un dormitor matrimonial, cu baie proprie. Avem o singură baie comună, la capătul holului. E ciudat să mă gândesc că dormitorul mamei și al lui Lucy sunt aceleași în care au trăit toată viața lor. Mi le imaginez adolescente, trântindu-și ușile una în fața celeilalte sau furișându-se dintr-o cameră în alta. Am auzit o mulțime de lucruri despre viața lor împreună înainte de a mă naște eu, dar uneori mă întreb care sunt lucrurile pe care nu mi le-au spus. Mi-ar plăcea să umplu acele goluri.

Mă duc la capătul culoarului și apuc mânerul de sticlă, apoi deschid ușa dormitorului.

Oh, la naiba!

Din prag pot să văd că nu fermoarul e problema. Ci distanța de vreo cinci centimetri dintre bucățile de material de pe spatele mamei.

Broboane de sudoare îi curg pe frunte, în timp ce îmi face semn să vin mai aproape.

Mă tot prefac că trag de fermoare un minut sau două, după care îi spun:

— Ăăă, mamă? Nu cred că fermoarul e problema.

Se întoarce și se uită în oglindă peste umăr.

— Fir-ar să fie! țipă ea.

OK, cred că mama a înjurat de două ori în toată viața ei. Și doar o dată îmi pot aduce eu aminte.

— Desfă-l.

Fermoarul se desface cu ușurință.

Se așază pe marginea patului, ținând de partea din față a rochiei.

— Bine, deci va trebui să trec la slăbit și să adaug niște ore de bicicletă și pilates.

Pronunță pilates ca „pee-lates", accentul i se simte din ce în ce mai mult și mai pronunțat, iar cu fiecare cuvânt i se simte tot mai mult îngrijorarea.

— Cred că e un curs la Marylou's la care pot să mă duc mâine seară.

— Dar trebuie să mă duc la serviciu, îi amintesc. Am nevoie de mașină.

Se uită în sus la mine, cu sprâncenele ridicate, de parcă am fi într-o criză și eu nu înțeleg gravitatea situației.

— Ei bine, scumpo, va trebui să ne descurcăm. Continuă să iei mașina la școală și eu o iau după-amiaza. Cele mai multe fete de vârsta ta nici măcar nu au mașini. Ne descurcăm cu ce avem. Nu ne plângem.

Nu mă obosesc să mă cert cu ea în privința asta.

***

Stau în vestiar și ciugulesc din mărul pe care mi l-a dat mama când m-a adus la serviciu. Jur, când am coborât în parcare și-a ținut respirația, de parcă ar putea să mai depună câteva calorii dacă inspiră prea adânc lângă atât de multă grăsime procesată.

Ieri mă așteptam la vreo veste de la Mitch. Un telefon sau ceva de genul ăsta, ca urmare a ceea ce s-a întâmplat între noi în noaptea de Halloween, pentru a ne asigura că totul e în regulă. Sau măcar un apel de la relații cu clienții care să-mi evalueze satisfacția. Dar nimic.

M-am trezit ieri dimineață și a trebuit să mă conving că m-a sărutat cu adevărat. Nu a fost un sărut rău. Pur și simplu a lipsit sentimentul că inima îmi iese din piept pe care îl aveam cu Bo.

Azi, totuși, s-a comportat normal. Fără să aducă vorba despre *Sărut*. Începusem să cred că poate chiar a fost o altă persoană în seara aia, că a fost magia de Halloween. Dar vinovăția și regretul pe care le simt sunt mult prea reale.

Apoi, la sfârșitul zilei, când mergeam spre parcare, mi-a strâns ferm mâna într-a lui. A fost greu să nu simt că am sărit peste câteva etape undeva pe drum. Nu voiam să intru într-o altă relație care se bazează pe acțiune și nu pe definiție. Înainte să plec mi-a dat o carte mică, cu copertă cartonată, intitulată *Magia tinereții și tinerețea inimii*.

— Țin minte că mi-ai spus că ai nevoie de o idee pentru proba de talent. Pentru concurs.

Îndes cartea în rucsac și îi mulțumesc.

— E un mesaj înăuntru, îmi spune. Dar citește-l mai târziu.

***

Cineva bate la ușa vestiarului, chiar dacă e deschisă.

— Bună, spune Bo.

Zâmbesc involuntar.

— Bună.

— Voiam să mă asigur că ai ajuns în regulă acasă acum câteva seri.

Își frământă degetele, apoi își bagă mâinile în buzunare.

— A fost ciudat să te las cu tipul ăla, dar l-am recunoscut de la bal, își drege vocea. Cred că sunteți destul de apropiați, nu-i așa?

Obrajii îmi ard.

— Oh, așa este. Da, era Mitch.

Tușește în pumn.

— Super.

Râd scurt.

— Super.

Se răsucește pe călcâie și se întoarce în bucătărie.

Expir ușor printre buzele strânse. Cred că a fost cel mai monoton dialog din toate timpurile. Și simt că iau foc.

După ce închidem, primul lucru pe care îl observ afară este lipsa mașinii mamei. O sun înainte să se închidă ușile.

— Da? vocea ei e grea de somn.

La naiba!

— Mamă?

— Oh, Gogoșică! o aud cum își ia cheile și trântește ușa glisantă în urma ei.

— Sunt pe drum, iubito!

Închide telefonul.

Marcus și Bo mă privesc.

— Băieți, mergeți liniștiți înainte, le spun.

Marcus arată cu capul spre locul unde Tiffanie îl așteaptă în mașina ei.

— Vrei să te ducem noi?

— Mulțumesc, dar e pe drum.

Marcus și Bo se uită unul la altul.

— O să aștept cu tine, spune Bo.

Marcus dă din cap spre Bo în semn de mulțumire și pleacă.

— Pot să aștept înăuntru, îi spun. Ron mai stă puțin aici.

— E în regulă, își caută cheile în buzunar. Hai să așteptăm în mașina mea.

Îmi observă ezitarea pe chip.

— Doar stăm, mă asigură. O să ridic chiar și cotiera.

Odată așezați, Bo se ține de cuvânt și ridică cotiera între noi.

Stăm în liniște pentru o vreme și ascultăm zgomotul de pe șoseaua din spatele nostru. Mirosul lui mă izbește: aromă de cireșe și after-shave. Cred că am încetat să mai fiu atentă la el pe timpul verii, dar a trecut ceva timp de când am fost în camioneta lui. Nu prea înțeleg cum ceva te poate face să te simți atât de comod și în același timp atât de străin. Ca un déjà vu.

Mă întind și schimb câteva posturi de radio. Bo nu comentează că preiau comanda.

— Acum, de câte ori aud vreo melodie de-a lui Dolly Parton mă gândesc la tine.

Stomacul mi se strânge și râd nervos.

— Ei bine, din fericire pentru tine nu o mai dau atât de des la radio.

Vocea îmi sună mai abraziv decât am vrut. Dar mă bucur că am rămas în amintirile lui. Cu excepția faptului că eu nu mă pot gândi la Dolly fără să le văd pe El și pe Lucy. Și asta nu pare corect.

— De ce Dolly? mă întreabă. Nu prea înțeleg. E așa de... falsă.

— Sânii ei sunt falși, da. Evident.

Desenez modele cu degetul pe cotieră și îmi caut cuvintele potrivite.

— E acel gen de persoană care arată de parcă nu a avut niciodată o zi proastă. O consider ca un fel de guru al meu. Și cred că muzica ei e bună. Dar *ea* e cea care o face bună. Cu părul ei

umflat și sânii ei falși. Nu am văzut pe nimeni care să-și trăiască viața pe care și-a ales-o așa cum face ea.

Mă studiază, dar nu spune nimic.

— E de parcă pentru ea în fiecare zi e Halloween, zic în timp ce în minte îmi apare costumul lui Mitch. Dar pentru Dolly, nu e vorba despre deghizare sau despre a te face să crezi că este ceva ce nu e. E viața ei. Și este exact așa cum a decis ea să fie.

Mă opresc, înainte să devin prea siropoasă.

— Ha!

Își încrucișează brațele la piept și se lasă mai mult în scaun.

— Mereu m-am gândit la ea ca la un fel de personaj de desene animate. Dar poate că nu e.

Lumina de la Harpy's de deasupra noastră se stinge și lăsăm radioul să vorbească în locul nostru.

— Nu mai ai mașină? mă întreabă, după o vreme. Ce s-a întâmplat?

Îmi sprijin capul pe tetieră.

— Nu a mai pornit. Cam acum două luni, cred.

Așa de puțin să fie? Mi se pare că a trecut o eternitate de când s-a întâmplat totul și m-am înscris la concurs. Și de când am pierdut-o pe Ellen.

— De atunci e în service. Nu îmi permit să o repar.

— Te înțeleg, îmi răspunde. Banii ar trebui să facă lucrurile mai ușoare, dar e mereu pe dos. Mi-aș dori să trăim într-un sistem bazat pe troc.

Cuvintele lui mă zguduie. Bo a învățat la o școală particulară în ultimii ani și asta înseamnă foarte mulți bani cheltuiți.

— Ce e? mă întreabă.

Clatin din cap.

— Nu. Haide. Spune-mi.

După un lung moment îi spun:

— Ei bine, mă gândeam că ai învățat la Holy Cross. Înțeleg că vrei să fii drăguț, dar nu cred că e corect să îmi zici că știi cum e să fii falit.

— Uau! exclamă el. E o presupunere cam îndrăzneață.

Din spatele nostru, lumină de faruri se reflectă pe remorca mașinii.

— Mă rog. Tu ai vrut să-ți spun. Noapte bună! Salut-o pe Bekah din partea mea.

Cobor din camionetă și trântesc ușa în urma mea.

Bo coboară geamul.

— Doar ca să știi, strigă în urma mea. Nu toți cei care merg la școli particulare sunt bogați. Cu atât mai puțin băieții săraci care știu să joace baschet.

Bo ridică geamul înainte să apuc să-i răspund ceva.

Obrajii îmi ard de jenă. Dar cel mai mult sunt derutată. De ce nu mi-a spus că a fost bursier?

Mama iese din mașină și aleargă spre portiera din partea lui Bo. Mă uit de pe cealaltă parte a camionetei cum îi bate cu un deget în geam. Folosește vocea ei ascuțită, pe care o păstrează numai pentru comunicarea cu „bărbații". Bo îi răspunde ceva și toată fața mamei se luminează. Îi atinge brațul și își strânge cealaltă mână la piept.

— Să fii binecuvântat, Bo! o aud spunând.

Se îndreaptă spre mașina ei și eu o urmez.

— Ăăă, mamă?

Urcăm în mașină și spune:

— Îmi pare atât de rău, Will! Pee-latesul ăsta m-a dat gata și am adormit imediat ce am ajuns acasă.

— E în regulă, mormăi, în timp ce întoarce pe stradă. Dar ce a fost toată discuția aia de mai devreme?

— Colegul tău drăguț. Bo? Parcă așa a spus că îl cheamă, râde ea, și continuă cu jumătate de gură. Băiatul ăla are așa un maxilar, încât cred că ar putea să taie sticlă cu el.

— Mamă!

— I-am spus că ne descurcăm cum putem, împărțim mașina și că apreciez faptul că a rămas cu tine să mă aștepte.

Virează, dar nu destul de brusc pentru ca semnalizatoarele să se oprească din clipit.

— Dar apoi a zis că lucrați pe aceeași tură și că te poate aduce el acasă de acum, în fiecare seară.

— Mamă! Și tu i-ai spus că nu e nevoie, nu-i așa?

Mă cuprinde panica. Clic. Clic. Clic. Semnalizatoarele sunt încă pornite.

— Păi, de ce aș face una ca asta? A fost foarte drăguț să se ofere. Nu pot să stau în calea unei fapte bune.

Oftez. Adânc și dramatic.

— Willowdean, îmi spune. Gata cu oftatul. Bucură-te de binecuvântările pe care le primești, continuă, parcând pe aleea noastră. În special de cele care artă bine.

— Te urăsc, îi spun, când cobor.

— Ei bine, ești o mică ticăloasă, strigă în urma mea. Și ai putea să-ți aranjezi părul înainte de următoarea tură! Cine are părul bine coafat e cu un cap deasupra celorlalți.

PATRUZECI ȘI PATRU

Soneria sună, începe ora de istorie universală și abia apuc să intru pe ușă, că doamna Rubio o și închide în urma mea.

Mă opresc. Chiar acolo, în locul de lângă mine, în care de obicei stă Amanda, acum stă Bo. Creierul parcă mi se scurge prin urechi. Din spatele clasei, Amanda ridică din umeri și murmură, *domnul Fund de Piersică nu a vrut să se mute*. Dau din mână pentru a-i spune că e în regulă. Dar chiar nu e pentru că nu înțeleg ce naiba se întâmplă!

Nu e obligatoriu să ne păstrăm aceleași locuri la ora de istorie universală, dar nimeni nu s-a mutat din prima zi, așa că e o înțelegere tacită. Cunoscând-o pe Amanda, a avut loc o confruntare când l-a văzut așezat pe locul ei, dar cineva trebuia să piardă. Și acela nu a fost Bo.

Când mă așez, zâmbește cumva cu jumătate de gură și spune:

— Willowdean.

Și asta e tot. E singurul cuvânt pe care mi-l spune toată ora.

Când sună clopoțelul, mă reped pe ușă cât de repede pot.

Mă întâlnesc cu Mitch în parcare și fața i se luminează, deoarece are impresia că rânjetul idiot de pe fața mea e pentru el. *Nu*, vreau să-i spun. *Nu-mi zâmbi așa de dulce. Nu merit.*

Ziua următoare, Bo e din nou în scaunul Amandei. Privesc cu colțul ochiului când își trece buricele degetelor peste bărbie. Vreau să-l ating. Pare inevitabil. El e un pol negativ, iar eu sunt un pol pozitiv și tot ce stă în calea noastră e o chestiune din timp.

Ca și ieri, îmi spune numele la începutul orei, dar de data asta adaugă:

— Ne vedem diseară.

***

Am un roi de albine în stomac, în timp ce îl aud pe Bo fluierând în bucătărie. Bo mereu fluieră când crede că nu îl aude nimeni. Dar de obicei nu fredonează o anumită melodie, doar un amestec de sunete. Dar în seara asta buzele i se apropie și fluieră „Jolene" de Dolly Parton. Lucru care îmi transformă genunchii în gelatină.

Ron iese din birou și îngână melodia alături de el, în timp ce înlocuiește rola de hârtie din casa de marcat. Cu câteva minute înainte de închidere, Marcus se răstește:

— Dar alt cântec nu știți?

Fluieratul se oprește pentru un moment, cât timp Bo întoarce un burger. Burgerul aterizează sfârâind pe grătar, iar el începe să fluiere din nou.

Marcus ne privește curios când, la sfârșitul serii, ne îndreptăm amândoi spre camioneta lui Bo.

Mă urc în mașină exact când îi sună telefonul. Răspunde și îl privesc ascultând un moment. Vena de pe gât i se umflă și clatină din cap. Spune ceva printre dinți și închide înainte să se urce la volan.

— Cine era?

Își mușcă buza de jos pentru un moment.

— Fratele meu.

— Oh!

— Are nevoie să merg să îl iau după ce te duc pe tine.

Se uită fix la câmpul din spatele localului.

— Nu prea ne înțelegem.

Nu am frați, dar știu cum e să dai nas în nas cu cineva pe care îl vezi în fiecare dimineață și în fiecare seară.

— Îl invidiez uneori, continuă el. Nu a suferit atât de mult ca mine când a murit mama. Nu știu cât de adevărat e, dar uneori cred că eu am resimțit cea mai mare parte din șoc.

Dau din cap. Am cunoscut-o pe Lucy într-un fel în care mama nu a știut-o niciodată și nu pot să nu simt că îmi e mai greu din cauza asta.

— Îmi pare rău, îi spun, în timp ce ne punem centurile.

E ca un cartof fierbinte pe care îl țin de câteva zile în mână.

— Pentru ce ți-am spus despre faptul că ai învățat la o școală particulară.

Strânge de volan și își întinde gâtul când dă cu spatele.

— E în regulă.

Stăm în tăcere la semafor până se face verde.

— Ce s-a întâmplat? Ai avut bursă, bănuiesc.

— Da.

Ador modul în care conduce, cu o mână pe partea de jos a volanului și își folosește palma pentru a-l învârti când virează, de parcă ar conduce o mașină din jocurile video sau ceva de genul ăsta.

— Fă la stânga pe strada Rowlett, îi spun.

— Eram în clasa a opta când unul din părinții de la Holy Cross m-a văzut jucând. Nu vreau să spun că eram foarte bun, dar cred că eram. Dar nu știam asta pentru că nimeni nu dă nici doi bani pe baschet în orașul ăsta.

— Cu excepția celor de la Holy Cross, îl completez.

Holy Cross e prea mică pentru o echipă de fotbal, dar echipa lor de baschet mereu câștigă competiția din district și uneori chiar pe cea statală.

— Da, așa că mai mulți tați s-au adunat și au vorbit cu tata să mă lase să merg acolo. Dar nu ne permiteam. Nu după tot necazul care s-a întâmplat cu mama. Elevii de liceu nu pot primi burse pentru sport. Cel puțin nu potrivit asociației sportive în care concurează școala. Au înființat o bursă academică pentru

mine. Și pentru fratele meu. Tata a spus că nu mă lasă să mă duc dacă nu vine și el.

— Dar ai spus că a trebuit să plecați din vina ta, corect? îi indic aleea mea, care e cu câteva case mai jos. Am ajuns, aici pe stânga.

— M-am accidentat la genunchi la sfârșitul sezonului, anul trecut. Nu aveam asigurare atunci, așa că nu prea știu cum s-au achitat toate facturile medicale. Mai mulți tați bogați au pus mână de la mână, presupun. Dar nu aveam să mai joc prea curând.

Mașina se oprește în fața casei mele. Mi-aș dori ca drumul până acasă să fie de trei ori mai lung.

— Dar aveai o bursă academică? Nu aveau cum să ți-o retragă.

Își încrucișează brațele la piept.

— După accidentare m-am luat la bătaie cu un coleg de echipă. Collin, tipul care s-a tot perindat pe la Harpy's vara asta.

— Din ce cauză?

Clatină din cap.

— Din aceeași cauză din care se ceartă toți băieții. O fată.

Aerul din camionetă devine brusc mai dens și îl pot simți până în măduva oaselor.

— Fata care era cu el?

— Amber. Am fost împreună timp de doi ani. Dar m-am purtat urât cu ea, oricum.

Vreau să-l întreb de ce crede asta, dar încă nu știu dacă vreau să aflu răspunsul.

— I-am rupt clavicula lui Collin. El mi-a spart nasul. Când am mers să ne înscriem pentru anul următor, mi-au spus că au rămas fără fonduri. Donatorul și-a retras bursa. Și acum fratele meu mai mic mă urăște.

— Îi lipsește școala?

Zâmbește.

— Da, puștiul ăsta era ca un rege acolo. Se întâlnea cu aceeași fată din clasa a șaptea. Cine face așa ceva?

Clatină din cap, încă zâmbind. Văd ce nu spune cu voce tare: își iubește fratele mai mult decât ar trebui și probabil ar juca cu genunchiul făcut praf dacă asta l-ar face fericit.

— E în clasa a noua acum. Schimbarea școlii l-a afectat mai mult decât pe mine. Pentru că are cincisprezece ani și totul e de rahat la cincisprezece ani, iar iubita lui s-a despărțit de el. A spus că nu vrea o relație la distanță.

— Relație la distanță?

— Da, locul ăla e cam la o distanță de zece minute de mers pe jos de casa noastră.

— Uau!

Stau cu mâna deasupra mânerului portierei.

— Lasă-mă să te conduc la ușă, îmi spune.

— Nu, e în regulă.

El insistă.

— Serios.

— De fapt, folosim ușa din spate.

— De ce?

— Cea din față e blocată. E așa de mult timp.

— De ce nu o reparați? mă întreabă.

— Nu știu. E unul dintre lucrurile acelea pe care nu apuci niciodată să le faci. Și acum suntem atât de obișnuite cu asta, încât nu prea mai contează.

Buzele i se strâng, de parcă ar avea ceva de spus, dar rămâne tăcut.

Ies din mașină și țin portiera deschisă o secundă, în timp ce un gând mi se formează în minte.

— De ce ai stat lângă mine în ultimele două zile? La ora de istorie universală. Poți să vorbești cu mine la serviciu.

Face din nou acel gest, cel în care își trece degetele peste bărbie.

— Cred că prefer să vorbesc cu tine peste tot.

În spatele gardului, în curtea mea din spate, zâmbesc.

***

Îmi golesc conținutul rucsacului pe pat, în speranța că îmi voi termina măcar o parte din temele pentru acasă înainte să adorm. Prinsă între două caiete, cu coperta îndoită, este cartea despre cum să faci magie pe care mi-a dat-o Mitch. O strâng la piept și mă las pe podea. De câteva zile am uitat complet de proba de talent, ba chiar și de concursul de frumusețe. Revenirea lui Bo în lumea mea, până și în cel mai minuscul mod posibil, îmi transformă creierul în vid, într-un loc în care nimic altceva nu poate exista pentru că sunt consumată în întregime.

Dar nu vreau asta. Nu pot să vreau asta.

Căutând printre pagini, găsesc câteva trucuri, dar niciunul nu îmi atrage atenția. Dintre file cade un bilet și îl desfac.

Will, când eram mic, am trecut printr-o fază în care voiam să fiu magician și purtam pelerine și jobene peste tot. Cred că ți-ar prinde bine și ție puțină magie. - Mitch

Pun biletul la loc, printre paginile cărții și oftez. E ridicol. Eu să fac trucuri magice. Dar ce altceva aș putea să fac? Nu am un talent personal ca Bekah sau măcar un lucru pe care să îl fi făcut destul de mult timp, încât să îmi fie ușor să îl fac din nou.

Mă sprijin de pat cu cartea în poală și încep să exersez pașii iluziei cu monede. Pare o resemnare. O oportunitate ratată. Dar nu cred că e greșit.

Încerc să canalizez scânteia de energie care m-a făcut să mă înscriu la concurs. Dar acel strop de magie nu mai este de găsit.

PATRUZECI ȘI CINCI

A doua zi, când o iau pe mama de la serviciu, are o husă de rochie pe braț. Își ridică mâna când urcă în mașină.

— Înainte să spui ceva, ascultă-mă.

— Bine.

Dar nu îmi pot ascunde teama din voce.

— Debbie și cu mine am vizitat câteva magazine ieftine în pauza de masă și știam că încă nu ți-ai luat o rochie. Și, ei bine, rochia ta trebuie să fie aprobată în câteva săptămâni, așa că nu mai ai mult timp. Poate că nu îți dai seama, dar nu poți cumpăra prima rochie pe care o vezi. Nu așa funcționează treaba asta.

Știu că am nevoie de o rochie și știu că trag de timp. Dar nu există o rețetă pentru dezastru mai clară decât atunci când îmi cumpăra mama haine. Am mai trecut prin asta. Am mai făcut-o. Și încă mai avem cicatrice.

— E cam simplă, dar asta nu înseamnă că nu îi putem da o notă personală cu propriile noastre idei. Ca și cum ar fi făcută la comandă.

Îmi promit că măcar o voi proba. O să las la o parte ideile preconcepute.

Mama mă îmbracă în camera ei, ca să mă pot vedea în oglinda mare. Ușa se închide în urma ei și realizez cât de ciudat e că nu rămâne cu mine. Umblă tot timpul prin casă mai mult sau mai puțin îmbrăcată, căutând câte o șosetă rătăcită sau călcându-și

uniforma de asistentă. Nu e ca și cum m-ar fi învățat ce e aia modestie. Dar a venit un moment, cam pe când aveam unsprezece sau doisprezece ani, când mama nu a mai intrat cu mine în cabina de probă și nu s-a mai spălat pe dinți în timp ce eu făceam duș. Cred că încerca să îmi ofere nevoia de intimitate de care credea că am nevoie. Dar gândul care nu îmi dă pace e acela că nu vrea să își amintească de corpul pe care îl am.

Chiar dacă e adevărat sau nu, tot mă doare.

Trebuie să recunosc: rochia nu e oribilă. Este roșie, acea nuanță perfectă de roșu pe care o au lacurile de unghii și mașinile de lux, cu un decolteu adânc și bretele care îmi cad intenționat pe umeri. Umerii mei nu formează unghiuri drepte la capete, așa cum am văzut la actrițe sau modele. În schimb, sunt lăsați și aduși în față, dar tot îmi place rochia.

Până când îi închei fermoarul.

Se încheie.

Dar asta nu înseamnă că îmi vine.

Iisuse! Faptul că sunt în stare să îmi trag fermoarul peste șolduri e o dovadă de inerție sau doar puterea voinței. Materialul se întinde la cusături și amenință să se rupă numai dacă mă întorc să mă uit spre un scaun. Și partea de sus e imensă. Îmi pot băga și brațele înăuntru (în cazul în care mi se face frig sau ceva de genul ăsta).

— Gata, îi strig mamei. Intră!

Mama stă în spatele meu și pot vedea ambele noastre reflexii în oglindă. O urmăresc cum își plimbă privirea peste mine și buzele i se lasă în jos la colțuri, când vede materialul întins la maxim peste șoldurile mele.

Ochii ni se întâlnesc și își revine. Gura i se destinde într-un zâmbet.

— Sigur o putem lărgi câțiva centimetri, îmi spune. Și să o mai strâmtăm în partea de sus.

Vocea ei e prea ascuțită și zâmbetul prea larg, dar nu-mi pasă. Pot ignora lucrurile astea. Pentru că face un efort să mă accepte așa cum sunt.

— Ce părere ai?

Trage materialul din partea de sus în spate și îl strânge în pumn.

Aproape că îmi pot imagina cum ar arăta și... îmi place ce văd.

— E bună. Nu o s-o port decât douăzeci de minute, nu-i așa? O putem aranja.

***

Stau pe rândul al treilea în sala de spectacole a școlii. Millie stă lângă mine și citește un roman de dragoste, iar lângă ea e Amanda, al cărei picior se lovește de podea de fiecare dată când bate darabana cu degetele pe coapsă.

Astăzi e ziua în care talentele noastre pentru concurs sunt aprobate. Tot ce am e un truc magic pe care l-am învățat din cartea lui Mitch. Conform regulamentului talentul trebuie să fie prezentat într-un mod simplu, așa că sper să fie suficient.

— Nu crezi că e politicos să rămâi să vezi probele de talente ale tuturor? întreabă Millie.

Hannah se așază în scaunul de lângă mine, dar nu se obosește să răspundă.

Răbdarea pe care Millie i-o acordă lui Hannah dispare încet, iar asta îmi provoacă o bucurie ciudată. Mi-ar plăcea să o văd pe micuța și vesela Millie pierzându-și controlul cu morocănoasa de Hannah.

Odată ce s-a așezat toată lumea, mama își ține discursul pompos și ne informează că vestimentația pentru numărul de talent trebuie aprobată odată cu restul garderobei.

— Surprizele, spune mama, sunt pentru public.

Prima e Bekah Cotter care, *ta-da!*, își învârte bastonul ca o ființă supranaturală. De data asta, însă, numele lui Bo nu este lipit de fundul ei. Nu e corect cât de tare o detest. Mi-a adresat probabil douăzeci de cuvinte, dar gândul că Bo, în costum, o va însoți la concurs mă transformă în acea versiune a mea care îmi face ochii să ardă.

Sunt cinci fete la rând care cântă melodii din musicalurile Mizerabilii și Chicago. Numărul lui Karen Alvarez din Chicago este considerat prea sexy și i se dă o săptămână să aleagă altă melodie. Coboară de pe scenă, ținându-și caietul cu versuri la piept. Îmi dau seama că se simte umilită, dar miroase a scandal și îmi cam place.

— Amanda Lumbard? strigă Mallory Buckley.

Millie o bate pe spate pe Amanda, când aceasta se apleacă și ia o geantă. Odată urcată pe scenă, observ că nu e încălțată cu pantofii ortopedici Frankenstein. Adică, or avea ei talpa mai groasă pe o parte, dar par mai atletici.

— Cred că nu e ceva foarte tradițional, dar la asta mă pricep.

Vocea îi tremură puțin. Se apleacă și deschide geanta de sport, de unde scoate o minge de fotbal. Fără vreo altă introducere, începe să joace mingea înainte și înapoi de pe un genunchi pe altul. E destul de uimitor. Lovește mingea cu capul de câteva ori și chiar o dă peste cap, dar mingea nu atinge nici măcar o dată podeaua.

Uite că face un lucru la care eu nici măcar nu pot visa cu cele două picioare de aceeași lungime ale mele. După încă câteva trucuri își pune mingea sub braț, își ia geanta și coboară de pe scenă.

Millie și cu mine aplaudăm ca nebunele, iar restul sălii e liniștită în timp ce comitetul ia o decizie.

Le ia de două ori mai mult decât la oricine altcineva, dar mama spune în cele din urmă pe o voce neimpresionată:

— Ei bine, nu e ceva neobișnuit, dar merge.

— Deci trec mai departe? întreabă Amanda.

Mama dă din cap că da.

Amanda zâmbește entuziasmată, în timp ce se așază la locul ei.

Urmează un monolog din *Mult zgomot pentru nimic*, care e de fapt destul de bun, dar din care juraţii nu vor înțelege nimic.

— Willowdean Dickson?

Mă întind spre rucsacul meu și parcurg drumul spre scenă.

Când eram mică, îmi aduc aminte cum eram pe scenă la serbările școlare. Din cauza luminilor puternice nu am putut niciodată să văd publicul și asta a făcut totul suportabil pentru mine. Dar astăzi, sala de spectacole e luminată și reflectoarele sunt stinse.

— Pot începe acum? întreb.

Încerc să nu număr fetele care stau în public pentru că dacă mă apuc, s-ar putea să nu mă mai opresc.

Doamna Clawson, care stă lângă mama, dă din cap.

Țin o sticlă de plastic goală și scot o monedă de douăzeci și cinci de cenți din buzunar.

— Voi face un truc magic.

Fața mamei nu se mișcă.

— Plănuiesc să fac și alte trucuri, dar acesta este doar un exemplu.

Aștept să-mi spună cineva că e în regulă sau că nu ar trebui să-mi fac griji, dar în jurul meu e liniște.

Deci, pe scurt, așa ar trebui să funcționeze trucul ăsta: iau o sticlă goală de apă, pe care am tăiat-o și i-am făcut o deschizătură. O să țin sticla de apă pentru ca nimeni să nu vadă tăietura. După ce o scutur puțin și bat în ea, ca să le arăt că e normală, iau o monedă și o împing prin gaură. Hocus-pocus!

— Țin în mâinile mele o sticlă de apă perfect normală, cea din care am băut azi-dimineață, când mi-am luat vitaminele.

Dacă îmi pot face vocea să sune ca a unui magician, poate nu își va da nimeni seama ce imitator prost sunt. Lovesc sticla de apă peste tot.

— O sticlă complet normală de apă.

Ridic moneda. Din rândul din față, mama mijește ochii. Deschid capacul pentru a demonstra că nu o pot băga pe acolo. În sală nu se aude niciun zgomot. Oare din cauza asta magicienii spun mereu glume? Sau pun muzică plină de dramatism. Arăt din nou moneda înainte să o pun între degete, așa cum spune în carte și să o împing prin tăietura pe care am făcut-o în sticlă.

— Voilà! spun, ceea ca ar putea fi drăguț, cu excepția faptului că a fost prea devreme.

Scutur sticla de apă, dar în afară de picăturile rămase de dimineață, e goală. Nu am verificat dacă am împins moneda prin partea corectă.

— Pe podea, strigă Callie, din rândul al treilea, unde stă lângă Ellen.

Ellen. Își mușcă buza.

Ea, în public. Talentul meu, inexistent. Sala complet luminată. Îmi pierd timpul cu concursul ăsta. Nu cred că asta și-a imaginat Lucy când a păstrat formularul ăla vechi în camera ei. Și e numai vina mea. Lacrimile stau să-mi cadă din colțurile ochilor, dar mă forțez să nu le dau drumul.

Mă uit în jos și acolo, la picioarele mele, e moneda. Repede, mă aplec și o ridic, apoi o bag pe cealaltă parte a sticlei.

Cel mai prost truc din istorie.

Singurele aplauze vin de la Millie. Normal.

— Încă învăț, explic eu.

Stau la marginea scenei, în timp ce membrii juriului, inclusiv mama, vorbesc între ei. În cele din urmă, mama spune:

— Aprobat.

Dar pe fața ei se citește totul. E dezamăgită. Neimpresionată.

Mă strecor pe lângă Hannah și Millie ca să ajung la scaunul meu.

— Slab număr, șoptește Hannah.

— Oh, de parcă tu ai pregătit ceva mai bun, îi arunc.

— Hannah Perez, strigă mama.

Hannah păşeşte apăsat pe scenă, în cizmele ei milităreşti prea mari.

Apoi, mulţumită puştiului din cabina de sunet, cântecul ei începe. E o piesă pe care îmi aduc aminte că am ascultat-o la pick-upul lui Lucy. *„Send in the Clowns"*. E acel gen de melodie care îţi pătrunde în oase şi te întristează dintr-un motiv pe care nu îl poţi identifica.

Vocea Hannei nici măcar nu e aşa bună, dar chiar cântă. Adică, de parcă ea l-a compus. Melodia creşte în intensitate, la fel face şi vocea ei. Nu o mai văd pe Hannah, cu faţa ei morocănoasă obişnuită, şi dinţii ei imenşi, şi hainele ei negre decolorate. Tot ce pot vedea e fata asta care interpretează o melodie înduioşătoare, pe care ea o înţelege chiar şi atunci când noi restul nu o facem.

Muzica se opreşte şi se face linişte pentru un moment, înainte ca fiecare persoană din sală să aplaude.

Când se opresc aplauzele, mama spune:

— Hannah, a fost încântător.

Şi o spune într-un fel care transmite: *Aşa se face, Gogoşică!*

Hannah încuviinţează din cap şi coboară câteva scări o dată. Nu spune mulţumesc. Doar îşi ridică rucsacul de la picioarele ei şi pleacă.

Rămân la toate numerele. Callie cântă melodia de la *Titanic* în limbajul semnelor, ceea ce, trebuie să recunosc, e surprinzător. Millie cântă *„Somewhere Over the Rainbow"* la xilofon, care nu e foarte impresionant, dar i se potriveşte. Şi Ellen dansează step pe muzică folclorică germană. A făcut parte dintr-o trupă de step până în clasa a şaptea şi acum se pricepe la fel de puţin la asta ca şi atunci.

Mă face să zâmbesc şi mă vede, dar nu mă bagă în seamă. Când termină, aplaud atât de tare, încât chiar şi mama se întoarce.

Merg acasă cu mama, iar când ajungem la stopul dinaintea casei noastre ea reduce volumul radioului și spune:

— Aprobarea talentului e singura favoare pe care o primești din partea mea, expiră adânc, printre dinți. Înțeleg că nu iei concursul ăsta în serios, dar poți măcar să te prefaci că o faci.

Are dreptate. Nu e corect față de ea sau Amanda sau Millie sau Hannah. Când ajung acasă, primul lucru pe care îl fac e să mă așez cu în fața calculatorului cu Riot în poala mea și să scriu un e-mail. Subiectul mesajului este: SOS.

PATRUZECI ȘI ȘASE

La lumina zilei, Taverna nu pare mai mult decât o încăpere cu vopseaua cojită și podelele lipicioase.

Lână mine, Hannah se balansează înainte și înapoi pe tocuri de opt centimetri.

— Nu o să port așa ceva la concurs.

Lee Wei ne-a aliniat pe toate pe scenă, cu tocuri înalte, în timp ce Dale, gardianul proprietar, stă la bar și savurează o bere Tall Boy. E-mailul pe care i l-am trimis e cel mai sincer lucru pe care l-am făcut în ultimul timp. I-am spus că am găsit formularul vechi printre lucrurile lui Lucy și i-am povestit despre Millie, Amanda și Hannah. *Sunt prea implicată*, i-am mărturisit. *Și nu mă voi face doar pe mine de râs, le voi trage și pe fetele astea după mine. Avem nevoie de ajutor. Acel tip de ajutor pe care nu-l găsești în Clover City.*

Pentru că adevărul este că habar nu avem ce facem. Nu știm să mergem sau să pozăm sau să ne prezentăm. Nu vreau să mă duc acolo și să fiu prima grasă care cade în fund și bâjbâie să facă un truc magic. Nu sunt naivă. Știu că nu voi câștiga. Nici nu vreau să câștig. Dar vreau să mă urc pe scena aia și să demonstrez că nu există niciun motiv pentru care să nu pot face asta.

De cealaltă parte a mea, Millie e surprinzător de tăcută, cu genunchii lipiți.

— Ești în regulă? îi șoptesc.

Se concentrează la lumina de deasupra ei.

— Încerc să mă concentrez să nu cad.

— Îndoiți-vă genunchii! strigă Lee.

Hannah arată cu degetul spre Amanda.

— Nu înțeleg de ce ea nu trebuie să poarte aceste aparate de tortură ghimpate.

Amanda zâmbește inocent.

— Hannah, spune Millie. Știi că...

Lee ne întrerupe pe un ton care nu permite contrazicere.

— Pentru că viața nu e un râu și nu ne scurgem cu toții în aceeași direcție.

Hannah își dă ochii peste cap.

— Și, scumpo, adaugă Lee. Atitudinea ta are nevoie de o ajustare.

I-am rugat pe Lee și Dale să-și sacrifice după-amiaza de vineri și iată-ne aici, gemând.

— Haideți, fetelor!

— Hai să terminăm mai repede cu asta, spune Hannah.

Lee își drege vocea.

— Primul lucru pe care trebuie să-l stăpâniți este mersul. Mersul vă înnobilează. Pentru că, domnișoarelor, nimic din ce vă iese pe gură nu contează la fel de mult ca prima impresie. Totul ține de cum se mișcă valurile mării, spuse unduindu-și șoldurile de la dreapta la stânga.

O văd pe Millie cu colțul ochiului cum își roade în permanență unghiile.

Lee ne spune să luăm loc, în timp ce ea ne arată exact ce vrea să zică, și suspinăm toate când posterioarele noastre ating scaunele. Ea merge țanțoș pe scenă și tocurile ei scot un sunet distinct cu fiecare pas.

— Vedeți cum merg, cu un picior în fața celuilalt. Să vă prefaceți că sunteți la un test de alcoolemie.

— Sunt la liceu, grohăie Dale.

— Atunci ar trebui să știe exact despre ce vorbesc, nu-i așa, fetelor?

Singura dintre noi care dă din cap e Hannah.

— Așa că prefaceți-vă că mergeți pe o linie galbenă. Și fără pașii ăia mici. Pasul vostru ar trebui să fie la fel de mare ca antebrațul vostru, cel puțin.

Mai face un tur. Felul în care merge în capotul de mătase și tocurile înalte, infinite, îl transformă dintr-un tip dolofan îmbrăcat ca o femeie într-o amazoană strălucitoare. Poate că asta îmi doresc să văd, dar totuși mi-e greu.

— Nu vă puteți pune toată greutatea pe toc. Nu e drept să faceți săracele toculețe să vă susțină toată greutatea. Distribuiți-o pe întreaga talpă. Acum, una din voi va încerca.

Ridic mâna. Pot face asta. Chiar pot să fac asta.

Dale fluieră.

Urc scările cu grijă.

Lee îmi întinde mâna și mă conduce pe scenă.

— Pune-i fetei niște muzică, Dale.

Inspir adânc. Nu recunosc melodia, dar este suficient pentru a mă face să ignor felul în care degetele de la picioare îmi stau strivite în pantofi și cum gleznele par că mi-au luat foc. Primii pași sunt lungi, cum a spus Lee, dar rari și șovăitori. Are dreptate că trebuie să pășim pe toată talpa, de la degete la călcâi, cu un picior în fața celuilalt. Îți face șoldurile să se legene, fapt care îți pune întregul corp în mișcare, ca o bicicletă în pantă. Dacă ai pornit, nu te mai poți opri. Când mă întorc la capătul scenei, Dale fluieră din nou. Merg apăsat și conștientă de faptul că dacă această sală ar fi plină, toate privirile ar fi la mine.

Lee mă aplaudă și își înfășoară brațele în jurul taliei mele. Capul ei e lipit de sânii mei și pentru o fracțiune de secundă îmi aduc aminte că ea e un el. Îmi doresc ca fiecare zi din viața mea

să fie la fel de absurdă. Vreau ca Lucy să vadă asta, să vadă că am unit punctele din viața ei fragmentată și iată-mă.

O privesc pe Hannah mergând pe scenă și nu cade o dată, ci de două ori. La jumătatea drumului înapoi, își scoate tocurile și le aruncă în publicul care lipsește. Și în tot timpul ăsta râde, ceea ce nu pot spune că am avut ocazia să o văd făcând prea des.

Mersul lui Millie e măsurat și precaut. Lee îi aduce aminte iar și iar să își țină privirea în față și nu la picioare. De câteva ori își ridică mâinile pentru echilibru, dar reușește. Și Amanda se simte atât de comod în pantofii proprii, încât abia mai are nevoie de instrucțiuni.

Înainte să plecăm acasă, stăm toate patru la bar, în timp ce Dale face cocktailuri fără alcool pentru noi și nu chiar atât de fără alcool pentru Lee.

Lee ne povestește despre machiajul de scenă și despre ce fel de haine fac impresie, până când ajunge să-și sprijine capul pe bar de la atâtea cocktailuri.

— Mi-aș fi dorit să cunosc fete ca voi în liceu.

— De ce? întreabă Hannah. Îți place când lumea râde de tine?

Lee clatină din cap.

— Nu. Nu, mi-aș dori să fi avut prieteni care să încerce să facă lucruri pe care se presupune că nu ar trebui să le facă. Îmi era atât de frică de mine la vârsta aia! Îmi era teamă că lucrurile măreațe pe care le visam atunci vor rămâne doar la stadiul de dorințe.

Dale vine pe o parte a barului.

— Mai bine te duc acasă înainte să deschid în seara asta.

Lee se ridică.

— Cu timpul, a fost mai bine, ne spune. Uitați-vă la mine. Îmi trăiesc visul. Sunt îndrăgostită. Sunt fericită. Dar am așteptat să mi se întâmple asta. Iar voi faceți să se întâmple acum. Luptați pentru asta.

Sorbim din băuturi pentru un moment. Nu spun nimic, dar cuvintele ei mă îmbărbătează. E ca și cum aș reîncepe să folosesc un mușchi pe care am uitat că îl am.

— Mulțumim pentru ajutorul pe care ni l-ați oferit astăzi, spune Amanda. Chiar dacă eu nu pot purta tocuri.

Cu ajutorul lui Dale, Lee se ridică de la bar.

— Copila mea, nu ai nevoie de tocuri. Ești bătăioasă și fără ele.

Vine spre noi și ne sărută pe fiecare obraz. Millie se întinde să o îmbrățișeze, iar Lee nu se trage înapoi. În timp ce Dale o urcă în mașină, ne strângem lucrurile și ne urcăm în camioneta mamei Amandei.

Drumul spre casă e liniștit. Nici măcar Hannah nu are ceva de spus. Millie ne pune să ne oprim la magazin pentru a cumpăra o felicitare în semn de mulțumire. O semnăm toate, și Millie promite că o va duce la poștă.

E ceva schimbat la noi. Pot să o simt. Nu e vorba de mers. Sau de trucurile de machiaj. Nu e ceva ce poți eticheta sau imortaliza într-o poză, dar o simt așa cum simți o zi de naștere: nu e ceva ce poți vedea, dar ceva ce intuiești.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

— Gogoșică! Ai un musafir!

Mă grăbesc pe scări. Bo s-a oferit să mă ia, dar i-am spus în mod clar să-mi trimită un mesaj când ajunge în fața clasei. Bănuiesc că nu e genul care să asculte ordine.

Seara trecută, când m-am dus la culcare, mi-a vibrat telefonul. Ar fi trebuit să știu, dar pentru o secundă am crezut că e Ellen.

BO: hei, vrei să învățăm pentru testul la istorie universală în weekendul ăsta?

I-am răspuns că da, fără să mă gândesc măcar dacă ar trebui.

Acum Bo stă în bucătărie, lângă mama, care încă își bea cafeaua. Face un spectacol din a se întoarce cu spatele la el și a-și ridica sprâncenele spre mine.

— Mă duc la Bo să învăț, mamă.

Obrajii îi sunt atât de roșii încât ai putea crede că e beată.

— Să fiți cuminți.

Bo deschide ușa și așteaptă să ies eu prima.

— Nu uita să vorbești cu tatăl tău, dragule! îi strigă lui Bo, cu o voce cântată.

Trecem de colțul dinspre alee.

— Despre ce era vorba? îl întreb.

— Ah, da, zice, arătând spre casa mea. Vorbeam despre ușa din față. Tata e lăcătuș. Dar repară și uși.

Mergem în liniște pentru o vreme.

— Mama e complet dusă. Îmi pare rău.

— Semănați.

Încerc să înghit, dar am gura uscată. Nimeni nu a mai spus vreodată asta despre mine și mama. A fost mereu Lucy. *Semeni cu mătușa ta.* Nu mi-e rușine cu asta, dar îmi place ideea că arăt ca fiica mamei mele.

— La modul bun, explică el.

***

Ținând cont de faptul că Bo mi-a spus că a avut bursă, mi-am imaginat că nu locuiește într-un cartier nou, dar nu m-am așteptat la asta. Casa lui, cu o peluză bine îngrijită, e pe o stradă cu acoperișuri lăsate, vopsea ciobită și grădini netunse.

Bo parchează pe aleea plină de gropi.

— Aici stau.

Îl urmez pe alee până la ușa din față care are un semn pictat manual care spune: *Dacă nu vindeți prăjituri, nu insistați, vă rog.*

Este cald în casa lui Bo, dar nu atât încât să devină inconfortabil. Are un etaj și este considerabil mai mică decât a mea. Mobila e veche de cel puțin două decenii, dar se potrivește. Mă întreb cum o fi pentru mama lui vitregă să locuiască în casa pe care a decorat-o mama lui biologică.

Locul miroase puternic a tămâie, fapt care nu se potrivește deloc cu restul. Mă întreb dacă lui Bo i s-a părut că în casa mea miroase a ceva.

Nu știu unde mă așteptam să locuiască Bo, dar nu aici.

— Dă-mi voie să te prezint mamei mele vitrege.

Îl urmez la mică distanță de ușa din față, în locul unde arde tămâia, în bucătărie. Mama vitregă a lui Bo înjură mașina de făcut gheață din frigider. O baltă mică de apă cu mici bucăți de gheață plutitoare i se strânge la picioare. Nu e la fel de aranjată ca atunci când am văzut-o la mall, dar e totuși frumoasă într-un

mod în care mama nu e. Într-un mod nearanjat. Fără manichiură și machiaj și fixativ.

— Loraine, spune Bo, ea e Willowdean.

Se întoarce cu un cuțit mare de friptură în mână.

— Oh! râde și își lasă mâna să cadă pe lângă corp. Fata cu două nume. Îmi aduc aminte de tine.

Bo dă din cap.

Zâmbește și mă îmbrățișează cu o mână. Nu cu cea în care are cuțitul.

El tușește.

— E totul în regulă cu aparatul de gheață?

Își ridică din nou cuțitul de parcă vrea să înjunghie ceva.

— Oh, doar a înghețat înăuntru. Încerc să sparg din gheață ca să nu trebuiască să se ocupe tatăl tău de asta. A fost chemat la lucru în timpul micului dejun.

— Vom învăța în camera mea, spune Bo.

Ochii lui Loraine se plimbă de la unul la altul. Mă aștept să spună ceva de genul: *Poate ar trebui să învățați aici* sau *Lasă ușa deschisă*. În schimb spune:

— Să-mi spuneți dacă aveți nevoie de ceva.

Camera lui nu e murdară, doar locuită. Sunt urme de-ale lui la toate vârstele. Postere ale unor trupe de care sunt surprinsă că a auzit măcar, o minge de baschet cu câteva semnături pe biroul lui, un castron cu acadele roșii de toate felurile, unul din acele hamace de colț, plin cu animale de pluș și un tricou înrămat de la San Antonio Spurs.

Închide ușa în urma noastră și cred că tot aerul respirabil din lume e sigilat în camera asta.

Stăm pe podea, pe perne, cu cărțile și caietele de notițe deschise în fața noastră. La început vorbim despre ce ar putea să ne dea la examen, dar tot ce pot gândi e: BO-BO-BO-CAMERA-

LUI-BO-EL-DOARME-AICI-BO-BO-BO-AICI-SE-DEZBRACĂ.

Deasupra capului lui Bo, prins de ușă, e un inel imens de chei.

— Care-i treaba cu inelul de chei? îl întreb.

Se uită peste umăr.

— Oh. E de la tata.

Se întoarce și se sprijină de pat. Fac la fel.

— Am început să le colecționez când eram mic. Tata mă convingea să îl ajut să-și curețe camioneta, spunându-mi că pot păstra orice cheie de rezervă pe care o găsesc. În mare parte sunt stricate sau sunt chei vechi de care oamenii nu mai aveau nevoie.

Mâinile noastre sunt întinse pe covor, cu degetele la mai puțin de doi centimetri distanță.

— Încă îl ajuți?

Clatină din cap.

— Lucrurile s-au schimbat când am început să merg la Holy Cross. Eram mereu ocupat cu baschetul. Și cu prietenii, bănuiesc. Nu știu. Viața a început să pară prea importantă pentru cheile lui prostești. Știi, când începi să ai planurile astea mari de viitor și toată munca pe care o fac părinții tăi începe să pară fără sens? Și cred că mi-a fost și rușine cu el. Mă obișnuisem să-i văd pe tații de la Holy Cross, în tricourile lor polo și pantaloni kaki, apoi am început să îl rog pe tata să nu mai vină să mă ia cu duba.

Clatină din cap.

— Am fost un nesimțit. Încă sunt uneori.

— Cred că să-ți fie rușine cu părinții tăi în copilărie e la fel de normal precum creșterea în înălțime.

Zâmbește.

— Adoram să îl urmăresc cum desfăcea lacăte. Doar cum stătea și asculta lacătul, de parcă era melodia lui preferată. Și apoi se deschidea.

— Nu știu dacă contează, dar nu cred că ești un nesimțit. Nu în cea mai mare parte a timpului.

— Nu cu tata, spune. Cu fosta mea prietenă. Amber. M-am purtat oribil cu ea. Își dorea atât de mult să fie alături de mine! A fost la toate meciurile mele. Chiar și la cele din deplasare. Și tot ce am făcut să-i mulțumesc a fost să o duc în săli de cinema întunecate, să ne facem de cap sau să ne ducem în camera tatălui ei pentru filme și să ne uităm la baschet. Credeam că mă folosește pentru a obține un fel de statut, așa că am crezut că nu contează. Dar nu îi ofeream nimic din ce nu ar fi putut primi de la altcineva.

Gura mi se acrește. Scenariul ăsta pare prea familiar. Și nu e ceva ce vreau să-mi amintesc.

— Cu ce se ocupă Loraine?

Întregul corp i se îmbujorează și își acoperă fața cu mâinile, astfel încât abia îl pot vedea.

— Organizează petreceri romantice.

— Stai, încerc din greu să nu râd. Îmi pare rău. Ce ai spus?

Își lasă capul pe spate și îl sprijină de pat.

— Petreceri romantice.

— Adică, din alea cu jucării sexuale?

Fața i se înroșește și mai tare.

— Mama lucrează la un azil de bătrâni, îi spun, încercând să-l salvez, chiar dacă obrajii lui îmbujorați sunt cei mai adorabili din lume.

Se întoarce cu fața spre mine și culoarea îi dispare.

— Credeam că e doamna cu concursul de frumusețe.

— Este. Este doamna cu concursul de frumusețe care șterge fundurile bătrânilor în timpul zilei.

— Uau, spune. Nu m-aș fi gândit.

Oftez.

— O viață plină de fast.

— Deci chiar te-ai înscris la concursul de frumusețe?

— Da, încuviințez din cap.

Toată lumea pare să aibă ceva de spus despre faptul că m-am înscris și sunt sigură că Bo nu se deosebește cu nimic.

— Ei bine, mereu am crezut că sunt prostești, dar aceeași părere am avut-o și despre Dolly Parton.

Zâmbesc.

— Răspuns corect.

— Dar mătușa ta? mă întreabă. Cea care a murit.

Înghit în sec.

— Ea nu a lucrat. Avea pensie de handicap.

— Oh, deci era de așteptat? Adică, asta nu înseamnă că e mai ușor. Am vrut să spun că...

— Nu, vocea mea e o șoaptă, dar mă aude. Nu ne așteptam.

Așteaptă să continui.

— Era obeză. Nu ca mine. Avea peste două sute de kilograme. A avut un atac de cord. Dar a avut grijă de mine. Mi-a fost ca un al doilea părinte.

— Mi-aș dori să pot spune ceva mai bun decât „îmi pare rău".

Rămânem tăcuți pentru câteva minute, privind umbrele create de pomii bătuți de vânt prin draperiile de plastic.

— Cred că s-a bucurat când am pierdut bursa.

— De ce să se fi bucurat? îl întreb, știind fără niciun dubiu despre cine este vorba.

Își încrucișează brațele la piept și când o face, mâinile i se ating de ale mele. Fiecare lucru mic, mâini care ni se ating și uși închise, îmi provoacă un fior pe șira spinării.

— Nu vreau să spun cu adevărat fericit. Mai degrabă ușurat.

Își sprijină din nou capul de pat și se uită la micile mingi de baschet care atârnă din tavan. Îmi imaginez că e ciudat să stai într-o cameră dedicată unui sport pe care nu-l mai poți practica.

— Cred că eram pe drumul care mă putea duce departe de aici. Eram bun la baschet. Suficient de bun pentru a fi luat în

vizor de facultățile mici și poate și el a văzut asta. Dar nu trebuia să plec din orașul Clover. Înainte de Holy Cross, trebuia să locuiesc aici și să mor aici, lucrând cu tata.

Fiecare cuvânt îmi e familiar. Adevărul lui e adevărul meu. Acea versiune a viitorului din mintea mea în care stau aici pentru totdeauna. O privesc pe mama lucrând până în ziua în care moare. Și apoi sunt doar eu și casa aia cu ușa din față stricată, plină de materiale pentru concursul de frumusețe și discuri cu Dolly Parton. Bleah, știu. Dar, totuși, e oarecum plăcut să știi cum va arăta viața ta. Nicio surpriză nu a lucrat vreodată în favoarea mea.

— Nu-l învinovățesc, continuă. E sentimentul că pleacă oamenii. E înspăimântător.

— Da, știu ce vrei să spui.

Cred că vorbim amândoi despre un alt fel de pierdere. Unul care nu poate fi reparat cu un bilet de avion.

Se aude o bătaie în ușă.

— Intră.

— Bună, fiule!

Tatăl lui Bo e o versiune mai scundă a lui Bo. Robust și lat în umeri. Mă observă și dă din cap.

— Tată, ea e Willowdean. Mergem la aceeași școală. Și lucrează la Harpy's.

Mă ridic.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Larson.

Îmi face cu mâna.

— Spune-mi Billy, se întoarce spre Bo. Am nevoie de ajutor să schimb cauciucul camionetei, repede.

— Sigur, Bo se ridică și îmi promite că se întoarce.

Stau acolo pentru un moment. În camera lui Bo Larson. Singură. Pe birou, lângă mingea de baschet semnată, sunt trei fotografii înrămate. În prima este el acum câțiva ani. Poartă uniforma de baschet de la Holy Cross și are o minge de baschet sub braț.

Pare mult mai copil cu părul tuns foarte scurt și fără păr pe față, dar linia bicepșilor lui prefigurează ce se va întâmpla în următorii ani. Un Bo pe care îl cunosc astăzi. Următoarea e veche și cam decolorată, de parcă a fost făcută cu telefonul. E tatăl lui Bo, Bo și fratele lui, Sammy. Bo nu pare să aibă mai mult de nouă ani. Cei trei sunt pe o plajă murdară, cu siguranță o plajă din Texas, cu marea în spatele lor. Bo stă lângă tatăl lui, cu brațele încrucișate și picioarele desfăcute larg. Domul Larson îl ține pe Sammy deasupra capului ca pe o halteră. Ultima poză e cea de la nunta părinților lui. Și acum înțeleg cu cine seamănă Bo la înălțime. Doamna Larson e cu cel puțin zece centimetri mai înaltă decât soțul ei. Poartă o rochie galben pal, până la genunchi, cu sandale aurii și părul desfăcut. Poza surprinde o imagine autentică. Capul doamnei Larson e dat pe spate în timp ce râde, iar domnul Larson poartă rânjetul pe care l-am văzut de atâtea ori la Bo.

— Era frumoasă. Și un Scorpion complet.

Mă întorc. Loraine stă în prag, zâmbind liniștit.

— Îmi pare rău, spun, dar fără să știu exact pentru ce. Aștept să se întoarcă Bo.

— Nu ai pentru ce să-ți ceri scuze.

Îmi mușc buza un moment, înainte să o întreb:

— Ai cunoscut-o?

— Am văzut-o de câteva ori, dar, din ce am auzit, merita să o cunoști.

Mă mai uit o dată la poză.

— Vino să bei ceai rece cu mine, îmi spune Loraine.

Cele mai multe femei din sud sunt foarte mândre de ceaiul lor și transmit rețetele din generație în generație. Dar Loraine nu face parte dintre ele. Ea folosește granule pentru ceai instant. Pentru mama, să folosești granule de ceai e aproape la fel de rău ca posibilitatea de a fi lăsat în urmă în momentul Judecății de Apoi.

— Vrei lămâie? mă întreabă.

— Da, ar fi grozav.

Storc două felii de lămâie înainte să sorb o gură. *Delicios*. Ca lasagna congelată. Oriunde ar fi mama, probabil că a leșinat.

Loraine se așază în fața mea, cu un pahar de ceai în mână. E una dintre acele persoane care ar putea avea douăzeci și cinci sau patruzeci și cinci de ani și n-ai putea să-ți dai seama.

— Ce zodie ești, Willowdean?

— Scuze?

— Semnul tău zodiacal? Din astrologie?

— Ei bine, păi, nu știu, potrivit mamei, astrologia e la doi pași de posesia demonică. Nu m-a prea interesat.

Clatină din cap și oftează.

— Nu înțeleg cum poți să treci prin viață fără să-ți știi zodia. Când e ziua ta de naștere?

— Pe douăzeci și unu august.

— Ah, spune. Leu, dar la limită.

Mă aplec.

— Ce înseamnă? Învăț o limbă nouă.

— Tu, draga mea, ești leu.

O spune cu atâta dramatism, dar pentru mine nu are niciun sens. Oftează. Ești regele junglei, baby. Încrederea întruchipată.

Mda, asta e o mare minciună.

Dă din deget la mine.

— Stai, că nu am terminat. Mai e. Ești o zodie de foc. Îți plac lucrurile în stil mare, dar și suferi mult. Dar nu lași întotdeauna să se vadă durerea pentru că e o vulnerabilitate. Tu ești soarele. Mereu prezent. Chiar și când nu te putem vedea.

Crede atât de mult în asta, încât e greu să nu o iei în serios. Și îmi place ideea că sunt ceea ce sunt pentru că așa a fost menit să fie.

— Dar...

Acum urmează partea nasoală.

— ... ai nevoie și de aprobare. Și acest defect e destul de mare încât să te oprească. E important să ne amintim că în ciuda zodiilor noastre, noi ne construim destinul.

E greu să nu observ cât de adevărate sunt cuvintele ei.

— De unde știi toate lucrurile astea?

— Fiecare are religia lui, nu-i așa? ridică din umeri. Chiar dacă religia lui nu e o religie în adevăratul sens al cuvântului.

— Tu ce zodie ești?

Zâmbește.

— Săgetător, dar ce e cu adevărat interesant e relația zodiei lui Bo cu a ta.

M-a acaparat complet. Are întreaga mea atenție. Și o știe.

— Bo e vărsător. La fel ca tatăl lui. Detașat și visător, dar cu o inimă bună.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că dau din cap.

— Potrivit stelelor, voi doi sunteți o pereche pe cinste.

Soarbe din ceai și îmi face cu ochiul.

Știu că pereche poate însemna orice. Prieteni, membri ai unui grup, parteneri. Dar asta nu-mi oprește obrajii din a se încinge precum soarele.

Mă atinge pe genunchi.

— Oh, draga mea, ești bine?

Dau din cap puțin prea repede.

— Poți să îmi spui unde e baia? Fața mea a luat foc.

Sprâncenele ei se unesc de grijă.

— Două uși la stânga de la camera lui Bo.

Mă ridic, mă întorc cu spatele la ea în timp ce stau pe pragul dintre bucătărie și sufragerie.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, îi spun.

Aud ușa garajului deschizându-se.

— Ești mereu binevenită să stăm de vorbă.

La baie îmi dau cu apă pe față de câteva ori. Vreau să mă trezesc în fiecare zi, ca în filmul acela, *Ziua cârtiței*, și să retrăiesc ziua asta iar și iar.

Totuși, aici, singură, mi-e greu să nu mă întreb dacă a adus-o vreodată pe Bekah la el acasă. Sau dacă Amber s-a înțeles cu mama lui vitregă la fel de bine cum cred că mă înțeleg eu.

Bo mă așteaptă în camera lui. Și-a schimbat tricoul și a mutat cărțile și caietele în pat. ÎN. PATUL. LUI.

Dar ușa e deschisă și asta mă face să mă simt puțin ușurată. Pentru că nu înțeleg cum naiba funcționează lumea așa. Cum pot oamenii să facă plinul sau să plătească facturile sau să se lege la șireturi când sunt îndrăgostiți? Sau ar putea să fie îndrăgostiți. Sau sunt îndrăgostiți. Sau între cele două.

Telefonul îmi vibrează în buzunar.

MITCH: ce faci în seara asta? vrei să ieșim la niște tacos? să vedem un film?

Ies din aplicația de mesaje.

— Cine era? întreabă Bo.

— Nimeni, îi răspund. Doar mama.

Învățăm timp de câteva ore, până când vine vremea să aprindă lampa de lângă pat. Suntem amândoi amorțiți de la statul în fund, afundați între perne, printre o mare de hârtii.

Când mă duce acasă, mă simt dependentă de confortul pe care mă face să-l simt când sunt cu el. Toată ziua am fost eu însămi. Nu o fiică sau o nepoată sau o fată grasă. Doar Willowdean. Sentimentul ăsta mă face să-mi fie dor de Ellen. Dar m-am săturat de oamenii care mă fac să mă simt așa. Sunt gata să mă simt și singură așa.

— Îmi place Loraine, îi spun.

— Are un mod de a face oamenii să o placă. Infecțios, spune tata. Am încercat din greu să nu o plac. Dar cu cât încercam mai mult, cu atât voiam și mai mult să o plac. Nu încearcă să fie

mama mea. Nu cum ar încerca altele. E altceva pentru mine. Nu o prietenă, dar nici mamă. Nu știu.

Și asta, chiar acest amestec de cuvinte, exact asta este ceea ce simt eu pentru Lucy. Dar nu există un termen real pentru acest lucru și uneori cred că asta face pierderea ei mult mai dureroasă.

Parchează în fața casei mele.

— Așadar, așa îți petreci de obicei sâmbăta, înveți acasă?

Vreau să știu totul despre fiecare minut din viața lui.

— Da. Dacă nu are tata nevoie de mine.

— Dar duminica?

Suntem liberi în fiecare duminică, așa că asta este singura zi în care Bo reprezintă un mister total pentru mine.

— Merg la biserică. La liturghie. Merg la liturghie.

— Stai, chiar ești catolic?

Desenează cu degetul modele pe volan.

— Nu știu.

— Cum adică nu știi?

Lumina stradală se reflectă în medalionul de argint care i se ivește de sub guler.

— Antrenorul ne punea mereu să mergem la slujbă în timpul sezonului de fotbal și cred că m-am obișnuit.

— Ce obicei sănătos!

Buzele i se ridică într-un zâmbet inegal.

— Îmi place tradiționalismul din asta.

— Merge și familia ta?

Râde.

— Nicio șansă.

Liniștea străzii se strecoară prin crăpăturile mașinii lui.

— Mai bine m-aș duce, șoptesc.

Se apleacă în față, își duce mâinile după urechile mele și mă trage spre el. Buzele ni se ating atât de ușor, încât mă gâdilă. Dar nu e tocmai un sărut.

— Vreau să te sărut. Vreau să te sărut chiar acum.

Cuvintele lui îmi curg pe buze.

— Dar de data asta nu mai vreau să o dau în bară.

Am atât de multe întrebări, dar cred că am obținut destule răspunsuri azi.

Își coboară mâinile, lăsându-și degetele să-mi mângâie obrajii.

— Vino mâine cu mine la slujbă.

Îmi muşc buza.

— OK.

PATRUZECI ȘI OPT

În minutul în care intru, realitatea se prăbușește în jurul meu. Mama lucrează la rochia mea și se uită la un film pe Lifetime cu sonorul dat prea tare.

Vreau mai mult ca orice să o sun pe El și să-i povestesc de-a fir a păr ce s-a întâmplat în ultimele două zile. Lee Wei, Dale, Bo, Loraine. Totul. Mă așez pe un scaun la masa din bucătărie și caut în telefon până găsesc ultimele mesaje pe care ni le-am trimis acum aproape două luni. Apăs pe *scrie*.

EU: Mi-am petrecut ziua acasă la Bo Școală Privată. Mă place mult. Am vorbit despre tot și nimic. Aproape m-a sărutat și a fost cel mai uimitor aproape sărut din viața mea. Încerc să nu mă gândesc la Mitch. I-am ignorat mesajele tot weekendul. Cum poate o zi atât de incredibilă să mă facă să mă simt atât de dezgustătoare? Mi-e dor de Lucy. Și îmi e al naibii de dor de tine. Îmi cer scuze. Îmi cer scuze pentru tot ce am făcut greșit vreodată. O scuză lungă, cât să încapă pe o pătură.

Mă holbez la cuvinte, întrebându-mă ce se va întâmpla dacă apăs pe *trimite*. Apăs pe *șterge*, pentru că teama că nu va răspunde e prea mare pentru a risca.

***

Bo îmi trimite un mesaj când ajunge în fața casei, ceea ce e sincronizare perfectă, pentru că mama intră la duș.

— Mă întorc mai târziu! îi strig.

Dacă întreabă unde mă duc, nu am cum să o aud din cauza apei.

Nici măcar nu încerc să ascund că mă duc undeva cu Bo. E vorba de faptul că mă duc la biserică cu Bo. Mama ar prefera să nu mă duc deloc la biserică decât să mă duc la o biserică catolică. Ceea ce nu are niciun sens din punctul meu de vedere. Catolici, protestanți, creștini, baptiști... Toți cred în același Dumnezeu, părerea mea. Au doar moduri diferite de a o spune. Cred că noi suntem baptiști. Adică mama se duce la biserica Primul Baptist din Clover. Și eu tot acolo mă duc de sărbători.

Bo, în pantaloni kaki călcați și tricou polo negru, mă așteaptă sprijinit de portiera din dreapta. Mă simt îmbrăcată puțin nepotrivit în rochia mea neagră, cea pe care am purtat-o la înmormântarea lui Lucy, dar e singura ținută pentru biserică pe care o am.

Îmi deschide ușa și tot drumul până acolo ne ținem mâinile pe bancheta dintre noi. Nu ni se ating decât degetele mici și simt o scânteie pe punctul de a se transforma în flacără.

Nu am fost niciodată într-o biserică catolică. Îmi imaginez că toate sunt clădiri vechi cu turle, vitralii și acele bănci pentru îngenuncheat pe care le vezi în filme.

Holy Cross e mai nouă, totuși. Tot are rânduri cu bănci și vitralii. E mai liniște decât în biserica mamei. E mult mai pașnică. Nu e niniени plin de zel care să te întâmpine sau profesori bârfitori de duminică.

E drăguț.

De fiecare parte a altarului sunt candele, dar niciuna nu e aprinsă.

— Pentru ce sunt? îl întreb în șoaptă pe Bo, după ce găsim un loc liber în mijlocul bisericii.

— Ar trebui să lași un dolar sau ceva în cutia de colectare și să aprinzi o candelă în memoria cuiva. Și să spui o rugăciune dacă vrei.

Slujba începe, și după câteva anunțuri și ceva cântece de slavă, cutia de colectare trece de la unul la altul. Bo scoate o hârtie de zece dolari mototolită din portofel și o lasă pe farfurie înainte să o dea mai departe. Părintele Mike își ține predica. Cred că mă așteptam să fie în latină sau ceva de genul ăsta, dar nu e, e în engleză. Fiecare cuvânt e măsurat. Totul seamănă cu o ceremonie, ca atunci când am fost cercetaș și am trecut de la Margaretă la Negresă.

După slujbă, îl urmez pe Bo la candele, unde s-au mai adunat câțiva oameni. Pune niște dolari în cutia închisă și îmi dă un chibrit, ca să aprind o candelă de la una mai mare. Aprindem amândoi câte una. Niciunul dintre noi nu spune pentru cine e candela, dar nici nu trebuie.

Îmi imaginez cum ar fi să fac asta în fiecare duminică cu Bo. Chiar dacă nu știu dacă e ceva în care cred, e frumos să fac parte din asta. Cu el.

Ieșim afară spre parcare, unde au loc discuții între enoriași. Bo face cu mâna unor oameni. Arată spre un bărbat cu un blazer bleumarin și pantaloni kaki.

— El e antrenorul meu.

Mi se rupe inima să-l aud vorbind despre acest bărbat la timpul prezent, de parcă încă îi e antrenor.

— Bo! îmi ia un moment să-l recunosc, dar e Collin. Același tip care l-a vizitat pe Bo la Harpy's. Aleargă spre noi.

— Hei, spune, arătând spre mine. Te recunosc.

Simt cum dau înapoi.

Bo întinde brațul și cei doi își strâng cu putere mâinile. Nu mai e nicio urmă din acea tensiune care izvora din Bo ultima dată când s-au văzut.

— Ce mai faci? întreabă Collin.

Bo ridică din umeri.

— Muncă. Şcoală.

Câțiva alți băieți din echipă se apropie. Mă simt ca elefantul din cameră — sau din parcare. Atât la propriu, cât și la figurat.

El dă mâna cu toți.

Îl întreabă de școală și despre genunchi și dacă face vreun fel de terapie pentru a se întoarce pe teren. Umerii mi se lasă puțin și încep să mă simt invizibilă.

Atunci Collin arată spre mine și spune:

— Și cum stă treaba? E prietena ta acum?

Bo se uită la mine și zice:

— Ea e Willowdean, se întoarce din nou spre prietenii lui. Și lucrez la asta.

Apoi mă ia de mână. Mă ține de mână. Chiar acolo, în fața tuturor. Sunt în părți egale extaziată și îngrozită.

Câțiva din prietenii lui fluieră când el le spune *la revedere* și ne îndreptăm spre camioneta lui. Ținându-ne de mână.

Stăm în mașina lui, așteptând în coloană să ieșim din parcare.

— Ce a fost asta?

Își trece degetele peste bărbie.

— Ți-am spus că vreau să o fac corect de data asta. Și nu vreau să te mai țin ascunsă. Nu am vrut niciodată să te simți ca un secret. Eram... nu știu. Uneori ți se întâmplă lucruri bune în cel mai prost moment cu putință. Ești un lucru bun, Willowdean.

— Dar Bekah?

— Ce-i cu ea?

— Nu sunteți împreună?

Pufnește în râs.

— Nicidecum. Am ieșit de câteva ori, face o pauză. Bine. Bănuiesc că am fost oarecum împreună. Dar încercam să merg mai departe. Sau să te fac geloasă. Nu știu. Și nu mă așteptam să treci

așa repede la fotbalistul ăla fără minte, așa că bănuiesc că eu am fost cel gelos.

— Mitch. Numele lui e Mitch. Nu e așa cum spui tu. E prietenul meu.

Tace pentru câteva clipe.

— Și nu e mai mult decât un prieten?

— Nu, îi răspund, de parcă aș fi șocată de idee.

Îi simt privirea ațintită asupra mea.

— Nu știu.

Dumnezeule. Normal că suntem mai mult decât prieteni. Cel puțin, pentru el suntem. Și poate, uneori, și pentru mine.

— Practic, nu suntem. Dar el vrea mai mult.

— Dar tu vrei mai mult? mă întreabă. Cu el?

— Eu... nu știu. De cele mai multe ori, nu. Dar nu prea i-am spus asta, învârt o șuviță de păr pe deget. Dar tu și Bekah? Clatin din cap. Nu va fi niciodată momentul potrivit pentru noi, Bo.

— Încă nu i-am spus lui Bekah că suntem împreună, dacă asta întrebi.

— Și ce ai de gând? Să o lași să aștepte?

— Păi nu e ca și cum am fi împreună.

— Ei bine, nici noi nu am fost, îi spun.

Trăgând de volan, întoarce într-o alee la întâmplare și parchează mașina.

Își desface centura și vine spre mine.

— Vreau mai mult, îmi spune. Cu tine vreau mai mult. Vreau să ne ținem de mână în public. Vreau să te duc acasă de la serviciu și să te sărut de noapte bună. Și să vorbim la telefon atât de mult încât să adormim.

Îmi mușc buza pentru a o opri din tremurat. Sunt atât de multe motive pentru care noi doi suntem o idee proastă! Avem un trecut, cea mai bună dovadă de bună-credință. Dacă mi-aș scutura

bila Magică 8, aproape pot să garantez că mi-ar spune: *Perspectivele nu sunt prea bune.*

Dar Bo e de neclintit.

— Nu m-ai cunoscut anul trecut, Willowdean. Și mă bucur pentru asta. Eram un nemernic. Nu voiam decât să scap din locul ăsta. Am făcut-o de oaie vara asta cu tine. Știu asta. Și nu te mai las să pleci. O să vorbesc cu Bekah și o să fiu sută la sută sincer cu ea. Nu va fi niciun fel de neînțelegere.

— Nu e așa de simplu, Bo. Poate pentru tine este, dar nu și pentru mine.

Își îngustează ochii.

— Eu asta îmi doresc: vreau să fii iubita mea. Vreau să dau un nume relației noastre. Vreau ca toată lumea să știe ce simt pentru tine, Willowdean. Cred că e destul de simplu.

Nu ar trebui, dar mă mișc pentru a-l săruta. Nervii mei zumzăie și acest moment, în care corpul meu pare cuprins în același timp de haos și determinare, e ceea ce îmi lipsește cu Mitch.

Se retrage.

— Vreau răspunsul tău mai întâi.

Îmi feresc privirea, și mă uit oriunde, numai la el nu. Nu știu dacă pot face față privirilor insistente și șoaptelor. Chiar dacă pot trece de repulsia de sine pe care o simt de fiecare dată când mă atinge, când mă atinge cu adevărat, nu cred că voi putea face față oamenilor care vot întreba mereu uimiți, de parcă ar fi un miracol ca transformarea apei în vin, cum am ajuns împreună.

Și acum știu exact cum s-a simțit Lucy când a decis să nu se urce în acel avion spre Dollywood. Toți anii ăștia am crezut că stătea în propriul ei drum, dar acum știu că nu a avut de ales. Când opțiunile sunt limitate la a te simți prost în privat sau mizerabil în public, nu ai de ales. Nu mă pot urca în avion.

Mama are dreptate. Nu voi fi niciodată fericită în acest corp. Nu cu adevărat. Nu o voi spune cu voce tare, dar are dreptate.

Vreau atât de tare să-i dovedesc că greșește, încât aproape spun *da*, dar în schimb îmi mușc pielea din jurul degetului mare și spun:

— Trebuie să mă gândesc.

Pentru că nu suport să-i spun *nu*. Nu încă. Vreau să trăiesc cu posibilitatea a ceea ce ar putea fi. Chiar și pentru câteva zile.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

Am fost cu adevărat mahmură o singură dată. Eu și Ellen am fost într-un separeu la biserica mamei lui Tim, și Tim, ca un prieten bun ce este, ne-a adus răcitoare de vin furate de la tatăl lui. Eu și Ellen le-am turnat în căni cu Sonic și am continuat să le reumplem până când mama lui Ellen ne-a luat în dimineața următoare. Ne-am urcat pe bancheta din spate a mașinii ei și am adormit una peste cealaltă. Ellen și cu mine am dormit întreaga zi și, când ne-am trezit, m-am simțit de parcă am dormit câțiva ani. Totul era prea luminos și tot ce voiam era să înfulec mâncare plină de grăsimi și să mă întorc în pat.

Luni dimineața sunt mahmură după un weekend petrecut cu Bo. Întregul meu corp e adormit și trebuie să mă ridic din pat în etape. Câte un membru pe rând.

Am învățat probabil opt ore împreună pentru testul de la istorie universală, dar abia îmi pot aduce aminte întrebările de recapitulare, cu atât mai puțin răspunsurile. Și prima mea după-amiază de vineri la Tavernă pare o amintire pierdută în trecut.

Când intră Mitch, la a doua oră, îmi studiez notițele, încercând să-mi amintesc ceva din ce am învățat.

Mă simt de parcă creierul meu a decis să șteargă informații pentru a face loc evenimentelor din ultimele două zile.

Când statura lui imensă invadează pragul strâmt, amintirea lui mă lovește ca un bici. Mitch și eu existăm în această zonă

ciudată, gri, dar mă gândesc că e mai gri pentru mine decât pentru el.

— Bună, îmi spune. Ți-am trimis câteva mesaje weekendul ăsta.

— Ah, da. Îmi pare rău. Am fost cu nasul în notițele de la istorie universală. A fost una din chestiile alea, știi, îți vedeam mesajul și îmi spuneam că îți voi răspunde când termin, după care am uitat.

Mă bâlbâi ca o nebună.

Fața îi e relaxată, dar ochii îi sunt tensionați și concentrați.

— Concursul de frumusețe e în cam două săptămâni. Și mă gândeam...

Își șterge cu dosul palmei câteva broboane de sudoare de pe frunte.

— Poate aș putea să fiu eu însoțitorul tău. Am participat la concurs acum câțiva ani și știu că fetele trebuie să fie însoțite de un băiat. Aș putea să împrumut un frac. E prostesc? Probabil că tu ar fi trebuit să mă întrebi, dar ți-ai scris pe față la Sadie Hawkins și... nu știu. Ce zici?

— Eu... eu... da. Ar fi bine. Grozav.

Vreau imediat să-mi retrag cuvintele. Ăsta e un gest mai mult decât prietenos. Totuși, în mod egoist, am nevoie de un însoțitor. Și Bo, practic, nu s-a oferit. În plus, dacă nu pot suporta ideea de a merge pe coridor cu el, cum aș rezista dacă m-ar însoți în fața întregului oraș?

— OK, în regulă. Ar trebui să iau ceva care să se potrivească cu rochia ta? Ca la absolvire sau ceva de genul ăsta?

— Cred că negru e în regulă. Și poți purta un costum. Nu trebuie să închiriezi un frac.

Clatină din cap.

— A fost ideea mamei. E total implicată în asta.

Dumnezeule! Mama lui.

— Grozav.

— Chiar adoră ce faci. Spune că e curajos.

Zâmbesc. Dar nu vreau să fie curajos. Vreau să fie normal.

***

După ore, Millie mă găsește în parcare, ceea ce nu e greu, din moment ce stau prin zonă în speranța că poate o prind pe Ellen singură.

Azi, Millie e o minge de un verde mentolat, inclusiv ghiozdanul ei. Părul ei e prins în coadă cu elastic de păr asortat pentru că Millie probabil e singura persoană din câte cunosc care încă mai folosește elastic de păr.

— Bună, spune. Deci, vineri a fost genial.

— Da, a fost.

Se clatină pe călcâie înainte și înapoi, frământându-și mâinile.

— Eu... familia mea e destul de religioasă. De fapt, foarte religioasă. Și părinții mei. Ei bine, nu ar fi prea încântați dacă ar ști unde am fost. Și cu cine am fost.

Simt cum mi se lasă umerii.

— Bine.

— Spun asta pentru că... mereu am crezut că oamenii ca Lee și Dale fac ceva greșit. Adică trăiesc în păcat.

Urăsc frazele de genul ăsta.

„Vocabular dumnezeiesc", așa îi spune El. Lucruri pe care le înveți la biserică și care îți sunt repetate până când ți se par atât de normale, încât te aștepți ca toată lumea care nu merge la biserică să le înțeleagă.

Millie clatină din cap.

— Nu asta voiam să zic. Ce vreau să spun este că mi-a plăcut de Lee și Dale și m-am distrat în seara aia la Tavernă. Mă tot gândesc la asta și sunt oameni buni. Mi-aș dori ca toată lumea să poată vedea asta, zâmbește ea. Voiam doar să știi.

Ceva ce nu poate fi decât mândrie îmi crește în piept. O strâng pe Millie de umăr.

— Mă bucur.

— Purceluși de concurs! strigă cineva din cealaltă parte a parcării. Guiț! Guiț!

— Mănânci rahat! strig înapoi, după care mă întorc spre Millie. Îmi pare rău.

Își trece o șuviță de păr după ureche și face un pas în spate.

— E o prostie. Nu contează.

Știam că se va întâmpla în cele din urmă. Mai sunt două săptămâni până la concurs și toți ochii sunt deja pe noi. Și în cazul nostru, asta ar putea să nu fie un lucru bun.

Millie trage de bretelele ghiozdanului.

— Mă gândeam să vă invit pe tine, Amanda și Hannah la o petrecere în pijamale. Amanda o să vină, dar nu cred că Hannah o va face dacă nu vii și tu. Deci... vii?

De regulă nu mă duc la petreceri în pijamale, dacă nu luăm în considerare nopțile pe care mi le petrec la El. Nimic din a dormi în tricou și lenjerie pe podeaua lui Millie în timp ce părinții ei ne verifică o dată la câteva ore nu mă atrage. Dar nu sunt în stare să o refuz acum.

— Sigur, oftez. Da, o să vin.

***

În seara următoare, după ce o iau pe mama de la serviciu, ea îmi spune că a făcut câteva modificări la rochia mea și mă întreabă dacă vreau să o probez.

Mă lasă din nou singură în cameră să mă schimb. Partea de sus a rochiei îmi vine perfect. Nici nu-mi pot imagina cât de mult i-a luat să potrivească modelul. Partea de jos e cu totul altă poveste. A spus că îi va da drumul cât de mult poate, dar încă este strâmtă. Mă simt bine în ea. Nu îmi este rușine.

Dar îmi dau seama după încruntarea ei.

— Partea de sus e bună, spune. Adică e perfectă.

Își pune palma pe spatele meu.

— Încearcă să stai mai dreaptă.

O fac.

Scoate un sunet de dezaprobare.

Sunetul dezamăgirii ei se simte precum niște ace înfipte sub unghiile mele.

— Mamă, e în regulă, bine? Îmi place.

— Gogoșică, îmi spune. Se întinde de șoldurile tale ca o cămașă de forță.

Își trece degetele peste cusături.

— Nu pot să o desfac mai mult fără să risc să se rupă.

— Mamă, e în regulă. Trebuie să o port pentru cât, zece minute?

Buzele ei se strâng.

— Ce?

Mă întorc direct cu fața la ea pentru ca reflexia oglinzii să nu ne mai separe.

— Doar spune ce ai de zis, mamă. Orice gândești, spune.

Mă oprește și începe să își adune trusa de cusut de pe noptieră.

— Am crezut... am crezut că vei face un efort să slăbești puțin pentru concurs, se întoarce din nou spre mine. Vreau să spun, îl iei măcar în serios? Pentru că nu e o glumă. Te-am lăsat să te înscrii pentru că am crezut că îl iei în serios.

Cuvintele ei mă lovesc.

— Deci rochia nu-mi vine pentru că te așteptai să slăbesc? îmi ridic mâinile și le cobor pe lângă formele mele. Mamă, asta sunt eu. Ăsta e corpul meu.

Clatină din cap.

— Știam că o să înțelegi greșit. Vezi mereu ce e mai rău în tot ce îți spun. Nu mai pot să continui așa. Nu eu sunt personajul negativ în toată povestea asta.

— Atunci cine e?

Nu spune nimic și cuvintele nespuse atârnă între noi, ca niște țurțuri imenși de gheață pe punctul de a se sparge.

— E prea strâmtă, spune în cele din urmă. Nu o voi aproba pentru concurs. Nu are legătură cu faptul că ești fiica mea. Aș face la fel cu oricine altcineva. Nu e potrivită.

— Mamă, mă simt bine, vocea mea e egală și calmă. Rochia asta mă face să mă simt cum nu credeam că mă pot simți vreodată. Nu am avut niciodată așa ceva. Dar dacă atunci când vezi asta, când mă vezi pe mine, crezi că e păcat, că e o rușine că nu am slăbit puțin, atunci du-te naibii, mamă. Mai încearcă.

Urmează acest moment încremenit în care aștept să plece. Apoi îmi dau seama că eu stau aici, în camera ei. Îmi ridic rochia ca să nu mă împiedic de tiv și o las acolo, în micuța cameră singuratică, unde va trăi până la sfârșitul zilelor, cu banderola ei, și coroana ei, și rochia ei ca spuma mării.

CINCIZECI

Vineri seara, după serviciu, Bo mă duce cu mașina așa cum a făcut-o în ultimele două săptămâni, dar de data asta nu ne îndreptăm spre casa mea.

Ne oprim în fața casei lui Millie. Ron ne-a lăsat să plecăm puțin mai devreme, ca să pot ajunge la ea înainte de miezul nopții.

Îmi pun geanta cu schimburi în poală și mă pregătesc mental pentru *socializare*.

În ultimul timp, concursul de frumusețe m-a pus pe gânduri. Cred că la început m-am înscris pentru că eram foarte sigură că am ceva de demonstrat. Nu știu dacă mie, mamei sau tuturor, dar pe zi ce trece simt că nu mai am nimic de spus.

— Vă adunați toate ca să exersați chestii pentru concurs?

Clatin din cap.

— Nu chiar. Mai mult ca să punem țara la cale. Trebuie să ne susținem una pe alta.

Sprâncenele i se unesc de confuzie.

— Deci voi patru v-ați înscris împreună?

Dau din cap că da.

— Sunt total de acord cu ideea că oricine își dorește trebuie să poată să se înscrie la așa ceva, dar de ce trebuie să faceți așa un mare lucru din asta?

Mă întorc spre el, cu zâmbetul pe buze.

— E la fel cum tu continui să te duci la liturghie, chiar dacă nu mai înveți la Holy Cross. E ceva ce echipa face împreună, corect? Dar doar pentru că nu mai faci parte din echipă, nu înseamnă că trebuie să încetezi să te mai duci. Și doar pentru că nu arăți ca o regina a frumuseții nu înseamnă că nu ar trebui să participi.

— Bănuiesc că ar suna prea siropos dacă ți-aș spune că în opinia mea ești de zece ori mai sexy și mai deșteaptă decât orice regină a frumuseții.

Obrajii îmi ard.

— Da. Prea siropos.

— Nu știam că oamenii încă mai țin petreceri în pijamale, se miră el.

— Păi, se pare că da. Eu și El dormeam mereu una la alta, dar nu am numit-o niciodată o petrecere în pijamale.

În ultimele zile i-am spus lui Bo totul despre mine și El, inclusiv faptul că acum nu prea mai vorbim. El pare să creadă că o să trecem peste asta, dar eu nu pot să-mi insuflu aceeași viziune.

Deschid portiera.

El se întinde după mâna mea.

— Willowdean? Te-ai mai gândit la ce am vorbit? Știi că nu am glumit, nu-i așa?

Îmi e imposibil să spun da. Să-i spun că vreau să fiu iubita lui.

— Am nevoie de puțin mai mult timp.

Încuviințează din cap.

— Bine. Timp.

Amanda stă la ușă, cu gura atât de căscată, încât i se unește cu pieptul. Millie își lungește gâtul din spatele Amandei.

— Dum-ne-ze-u-le! exclamă Amanda. Ăla era domnul *Fund de Piersică*.

Îi fac semn să tacă și le bag pe amândouă în casă. Primul lucru pe care îl observ la casa lui Millie este că totul se asortează, de la florile artificiale, până la varul de pe pereți și la pernele decorative. Millie e ca un ghemotoc de vată de culoarea lavandei,

în treningul ei asortat cu șosetele și cu bentița de pe cap. De parcă a căutat online ținute pentru petrecerile în pijamale și a găsit varianta asta pe coperta unei cărți despre clubul dădacelor sau ceva de genul ăsta.

Amanda e în pantaloni scurți și tricou, dar e desculță. E pentru prima dată când o văd fără pantofii cu platformă și nu vreau să fiu nesimțită și să mă holbez, așa că îmi mențin privirea pe fața ei, ceea ce oricum pare destul de evident.

— OK, dar acum, pe bune, spune ea. Te-a adus. Aici. Ai stat cu el în mașină. Povestește-ne tot.

Millie ne conduce prin hol și pe lângă sufragerie, unde părinții ei urmăresc un fel de serial de toată jena cu britanici care vorbesc în șoaptă despre lucruri scandaloase, cum ar fi cine le va servi lordului și soției sale supă rece de mazăre.

— Așteptați până auziți de fiascoul cu rochia mea pentru concurs. Sper că voi ați avut mai mult noroc, le spun.

Millie clatină din cap și mă trage de mână până la ușa dormitorului ei, pe care o recunosc pentru că are pe ea o inimă din lemn cu numele ei pictat cu litere cursive.

Amanda își acoperă gura, pentru a-și ascunde râsul.

— Ce e? întreb.

Ochii lui Millie îi întâlnesc pe ai mei și descopăr în ei o disperare pe care nu am mai văzut-o niciodată. Deschide ușa camerei și într-un sac de dormit de culoarea lavandei, îmbrăcată complet în negru, stă Hannah. Nici măcar nu se uită spre noi.

Millie îmi ia geanta și o așază la capătul patului ei.

— Bine, ia loc.

Mă supun. Mă așez chiar acolo pe podea.

Millie se așază într-un tron ciudat de răchită împletită din colțul camerei. Pare ceva ce ai putea găsi într-un azil, dar în mod bizar, i se potrivește. Mi-aș dori să-i fac o poză pe scaunul ăsta imens, cu costumația asortată, buclele spiralate și cu nasul strâmb.

— Nu poți vorbi despre concurs de față cu părinții mei.

— De ce? o întreb.

— Pentru că habar nu au că participă, explică Hannah.

Cu un zâmbet încântat pe buze, Amanda se așază pe podea, în fața lui Millie.

— Dar cum rămâne cu acordul părinților tăi din formular?

E mai mult o întrebare retorică pentru că știu răspunsul. Nu mi-o pot imagina pe Millie capabilă de o asemenea înșelăciune.

Își umezește buzele.

— Am falsificat semnătura mamei.

Hannah se ridică în fund, căutând prin telefon, cu buzele strânse, dar zâmbind.

Fața rotundă a lui Millie se lungește puțin. Obrajii i se colorează într-o nuanță de roz chiar mai închisă decât de obicei.

— I-am întrebat. Când am aflat că tu vrei să te înscrii.

Dau din cap odată cu ea, încurajând-o să-mi spună mai multe.

— Și mama s-a gândit câteva zile la asta. Dar răspunsul a fost nu. Au spus că nu pot să aibă asta pe conștiință. Că se vor face glume pe seama mea și că nu pare un mod creștinesc de a-mi petrece timpul.

Hannah pufnește.

Îmi dau ochii peste cap. Fapt care nu contează, pentru că ea nu-și ridică privirea din telefon.

— Dar ce o să faci? Concursul e weekendul viitor. O să apari în ziar. Și atunci o să afle toată lumea.

Sigur că am fost șicanate de câteva ori, dar când ziarul pleacă la tipar, nu mai poți da înapoi. Oamenii ca Patrick Thomas vor avea material suficient cât să își bată joc de noi pentru tot restul vieții.

— Păi... nu știu.

Își mușcă pielea din jurul degetului mare și ochii ei îmi cercetează fața, căutând un fel de răspuns. Orice i-ar putea spune că totul va fi bine.

Înțeleg acum. Înțeleg care este miza pentru ea și cât de mult își dorește să scape din micuța colivie delicată pe care părinții ei au construit-o pentru ea.

— O să fie bine, îi spun. Totul o să fie în regulă.

— Eu cred că e tare, spune Amanda. Nu aș fi crezut niciodată că ești în stare de așa ceva.

— Oh, eu cred că e în stare de mai multe, murmură Hannah.

Asta e. M-am săturat de atitudinea ei.

— Ce naiba e-n neregulă cu tine? i-o trântesc. De ce ai venit aici? Nu poți să urăști tot ce te înconjoară și la tine de acasă!

— Will, spune Millie.

— E adevărat, continui eu. Millie te-a invitat aici, în casa ei, iar tu, de când ai venit, nu faci decât să stai cu nasul în telefon și să debitezi numai chestii negative.

În cele din urmă, Hannah se uită în sus. Se citește amuzamentul pe fața ei.

— Oh, de parcă tu ai da două parale pe astea două. Ai venit aici doar ca să te simți mai bine în pielea ta. Asta e un fel de adunătură de oameni triști și cretini.

Simt cum îmi freamătă nările.

— E adevărat, adaugă ea. Ăsta este singurul motiv pentru care mai stai pe lângă aceste ciudățenii. Te-ai purtat ca o nemernică cu prietena ta cea mai bună și acum nu ne ai decât pe noi.

— Terminați, spune Millie, încercând să calmeze spiritele. Hai să vorbim despre întrebările de la interviu. Am găsit unele de acum câțiva ani pe care le putem exersa.

— Nu îmi vorbi de parcă ai ști întreaga poveste, îi spun lui Hannah. Pentru că nu o știi, spun întorcându-mă spre Millie. Mă pot schimba undeva?

Millie îmi arată baia din celălalt capăt al holului. Fiecare detaliu mov se potrivește, răftulețul în formă de casă pe care stă hârtia igienică. La fel ca în camera lui Millie, și aici sunt înrămate citate motivaționale pompoase. Preferatul meu este *Zâmbetul este o curbă care îndreaptă totul.*

Încă așezată pe tronul ei împletit, Millie spune:

— Bine, așadar, după cum spun dosarele noastre, va fi o sesiune de interviuri în joia dinainte de concurs. Juraților ne vor da note pentru asta, care vor fi adunate cu acelea de la interviul live, pe care îl vom avea în timpul concursului. Cred că sunt una sau două întrebări.

— Și nu știm întrebările din timp? întreabă Amanda.

— Nu, îi răspund, lăsând amintirile îngropate din copilărie, de când stăteam în culise, să iasă la suprafață. Nu. Și exact aici le place să te încurce.

— Interviul are cel mai mare punctaj, așa că dacă...

Millie e întreruptă de un ciocănit ușor. Ușa se întredeschide. Mama ei, cu părul suficient de înfoiat pentru a ascunde câteva secrete de familie, stă în prag cu ochii plini de lacrimi, de parcă ar fi gata să plângă sau ceva de genul ăsta.

— Noi mergem la culcare.

— Bine.

Millie își mușcă buzele, până când dispar complet.

— Vă voi pregăti micul dejun mâine dimineață, fetelor. Ne bucurăm să vedem că Millie a invitat câteva prietene.

— Ne bucurăm să fim aici, spune Hannah, cu vocea seacă.

Zâmbetul lui Millie este încordat.

— Noapte bună, mamă!

— Somn ușor, dulceață!

După ce închide ușa, discutăm valoarea punctelor și cât de ridicol este că proba costumelor de baie valorează mai mult decât cea de talent. Când Millie e sigură că părinții ei au adormit, ne ducem la televizor și vedem câteva înregistrări de la concursurile din anii trecuți, furate din videoteca mamei.

Cu cât mai multe concurente farmecă ecranul, cu atât e mai evident că nu ne potrivim cu ele. Mai e câte o oaie neagră pe ici, pe colo, dar niciuna ca noi patru. Mă face să mă simt minusculă, ca un punct în istoria acestui mic concurs. Dar anul viitor? Sau anul de după acela? Curând vom fiu uitate și care va mai fi scopul atunci?

Millie ia notițe cu ardoare întreaga seară, în timp ce Amanda pune întrebări precum, „Dar dacă suntem trase de chiloți în timpul probei?" sau „Credeți că a fost vreodată un dezastru vestimentar major, cum ar fi, să-ți iasă sânul din rochie? O să avem pauze de mers la toaletă?"

Hannah ridică ochii din telefon și spune:

— Asta e destul de deprimant. Adică, ăsta e punctul culminant al vieții acestor fete. Persoanele de pe înregistrările astea sunt acum probabil mame și bunici și ăsta este cel mai bun lucru pe care l-au făcut în viața lor.

— Nu prea e corect, remarcă Millie, cu voce joasă. Doar pentru că femeile astea cel mai probabil au rămas aici, în Clover, sau sunt mame casnice sau casiere, nu înseamnă că pentru ele întreaga viața din afara concursului e un eșec total.

Hannah nu spune nimic, dar buzele îi tremură.

— Ascultă, Hannah, adaugă ea. Știu că oamenii au fost cruzi cu tine, dar...

— Mă duc la culcare.

Își ia perna sub braț și se duce în camera lui Millie.

După ce pleacă, aștept ca Millie să spună ceva despre cât de oribilă e Hannah, dar ea păstrează pentru sine orice gânduri ar avea.

Noi trei mai stăm puțin. Millie ne povestește cum și-a folosit banii din pușculiță, pe care i-a adunat din clasa întâi, pentru a-și comanda o rochie de la Cindy's.

— I-am adăugat mâneci, dar în ultimul minut am decis să le fac din organza în loc de satin, așa că sunt aproape transparente. Sunt foarte curioasă și emoționată să văd cum va ieși.

— Sunt sigură că o să arate fantastic, îi spun.

Zâmbește și dă din cap. E întuneric, așa că nu pot fi sigură, dar cred că ochii ei sunt umezi. Vreau să îi trezesc părinții și să le spun că fiica lor participă la un concurs de frumusețe și că va câștiga. Cel puțin așa s-ar întâmpla dacă ar fi după mine.

CINCIZECI ȘI UNU

Mă culc pe canapea ca să am puțină liniște. Adorm și mă trezesc așa cum o fac de obicei când dorm într-o casă străină. Numai când dormeam la El nu mă simțeam așa. La ea puteam mereu să dorm.

Poate că au trecut treizeci de minte sau două ore, nu știu, dar podeaua casei trosnește sub apăsarea cuiva care merge pe hol. Mă întorc să prind cu coada ochiului persoana cu pricina. Pășind în lumina argintie a lunii, Hannah vine spre bucătărie. Fără să mă gândesc, ies din pături și mă duc după ea.

Stă în fața frigiderului, iar lumina albă o transformă într-o fantomă.

Aprind lumina din tavan.

Sare puțin în sus și se întoarce, dar tensiunea din umeri îi dispare când vede că sunt eu.

— Caut o sticlă cu apă.

— Atunci ce-i cu berea aia în mâna ta? o întreb, arătând spre doza de Miller.

— Le-am găsit în frigiderul din garaj. M-am gândit să mă uit dacă mai sunt și aici.

Deschide frigiderul larg, ca să îmi arate că e plin cu sticle de apă și Dr. Pepper dietetic.

— Nimeni nu le va simți lipsa, totuși, arată spre mai multe doze de pe dulap. Vrei și tu una?

— Da, îi răspund, surprinzându-mă și pe mine.

— Pun pariu că mama lui Millie nu e prea încântată de ideea că are bere în frigider, deci practic le facem o favoarea domnului și doamnei Michalchuck.

— Sigur.

Ne așezăm pe canapea pe întuneric și bem bere. Luna se ridică peste rama ferestrei, făcând umbră pe covor.

— Deci care-i treaba cu tipul care te-a adus? întreabă Hannah.

— Care tip?

— Încerc să fiu drăguță, bine?

E adevărat. Pe întuneric pare o versiune mai puțin ostilă a ei. De parcă, într-un fel, se simte mai comod când nimeni nu o poate vedea.

— Le-am auzit pe Amanda și pe Millie bălmăjind despre el când au venit să se culce. *Fund de Piersică*, nu?

— Bo.

Dacă ea este dispusă să renunțe la gheare, cred că pot și eu să îi ofer un dram de adevăr.

— Bo Larson. Lucrăm împreună. Suntem, ăăă, prieteni.

— Ah, ia o gură mare de bere. Băiatul din baie. Îmi aduc aminte acum. E în grupul meu de studiu. Tipul e de nota opt. Un opt întreg. Nici măcar nu-mi plac băieții, dar îmi place să mă uit la el.

O caut în întuneric. Hannah tocmai mi s-a confesat? Nu știu ce să fac sau să zic, dar știu că nu-mi pasă cu adevărat dacă îi plac fetele sau băieții. Așa că decid să nu spun nimic.

— Da, e puțin prea delicios.

Și e de zece, îmi spun în mintea mea. Cu siguranță e de zece.

— Prieteni, ha? Nu păreați prieteni când v-am văzut. Pot să o simt cum zâmbește. În baia fetelor.

Ridic din umeri. Ceea ce e prostesc, pentru că nu mă poate vedea.

— Prieteni care se sărută.

Fluieră.

Obrajii și pieptul îmi ard. Sper că din cauza berii.

Deschide a doua bere.

— Cum s-a întâmplat?

— Au fost pauze. Nu știu. Începe să devină mai mult și el vrea să facă relația oficială. Și e prostesc pentru că, da, evident că asta e tot ce-mi doresc, dar...

— Băieții ca Bo nu ies cu fete ca noi.

Felul în care o spune. Nu răutăcios. Nici jignitor. E adevărul.

Dau din cap.

— Exact. Nu înțeleg de ce mă place, dar chiar cred că e pe bune. Chiar cred. Doar că nu cred că restul lumii o să înțeleagă ce vede el la mine.

— E destul de greu, îmi spune ea. Oamenii sunt nașpa. Uită-te la cei de teapa lui Patrick Thomas. Relația ta cu un băiat ca Bo e ca o zi de sărbătoare pentru el.

E drăguț să vorbești cu cineva care înțelege. Poate că Hannah nu știe cum e să te întrebi dacă o să îți încapă fundul într-un scaun cu brațe sau cum de fiecare dată când trosnește podeaua toată lumea se uită la tine de parcă ești pe punctul de a prăbuși întreaga clădire cu greutatea ta. Poate că nu înțelege cum e să intri într-un mall știind că 90% dintre hainele din el nu te încap sau cum simplul gând de a te duce la o cofetărie e o idee proastă pentru că o persoană supraponderală într-o cofetărie este o țintă sigură pentru bătaie de joc. Dar nu mă mângâie pe spate și nu mă îndeamnă să fac ce mă face fericită. Și asta e o ușurare.

— Mi-aș dori să existe un fel de univers paralel, în care să existăm și în care el să poată fi iubitul meu.

E pentru prima dată când spun asta cu voce tare și cuvintele îmi trimit fiori până în vârful degetelor de la picioare.

— Și nimeni să nu trebuiască să știe.

— Dar nu ăsta e scopul etichetelor de iubit și iubită? Să faci lucrurile mai ușoare pentru alți oameni? zise sorbind din bere. Nu e trist? De parcă întreaga lume ar trebui să fie etichetată

pentru a ne simți cu toții mai comod? Bănuiesc că lucrurile sunt mai puțin înfricoșătoare dacă știi cum se numesc.

Ne bem berile în liniște. Cuvintele ei sună corect, dar se simt greșit. Da, etichetele îi fac pe ceilalți să te înțeleagă mai ușor, dar îmi place siguranța de a ști. În mod special în ceea ce-l privește pe Bo. Din cauza asta nu i-am dat încă un răspuns. Nu pot să-i spun nu.

— Hannah, vreau să-ți pun o întrebare. E jignitoare, dar nu ți-o pun ca să te jignesc.

Deși asta nu o face să fie mai ușoară.

— Dă-i bătaie, mă îndeamnă ea.

— De ce nu ți-ai îndreptat dinții?

— De ce ar trebui să o fac? mi-o întoarce imediat, apoi vocea i se înmoaie când adaugă, pe lângă asta, tratamentul e foarte scump. Mama e frizeriță. Tata e mecanic. Nu avem asigurare medicală.

— Ai dreptate, îi răspund. Nu ar trebui să o faci din nevoia de a fi acceptată.

Își drege vocea.

— Nu am vrut să fiu o scorpie, să știi.

— E în regulă.

Râde.

— Nu îmi ceream scuze. Dar e greu să nu stau tot timpul cu ghearele scoase. Nu am prieteni, așa cum ai tu. Nu e nimeni care să meargă pe lângă mine pe coridorul școlii.

— Ai prieteni. Nu fi proastă.

Dar pot să închid ochii și să o văd la școală, purtând negru din cap până-n picioare, cu gura strânsă peste dinți, în speranța că poate așa lumea va uita.

— Voiam să sabotez concursul ăsta din interior. A fost singurul motiv pentru care m-am înscris. Nu vreau să mai fiu fata cu bot de rață. O să fiu fata care a distrus întregul concurs. Se oprește. Dar apoi a aflat mama. A văzut dosarul de bun venit. A fost așa de mândră de mine pentru că m-am înscris! Și acum...

— Trebuie să participi pe bune.

Are sens. Dacă omenii m-ar trata pe jumătate la fel de rău cum o tratează pe Hannah, aș distruge și eu toată chestia asta.

— Mă duc la culcare, îmi spune. Dă-mi cutiile tale goale. Le arunc la mine acasă.

Termin ce mai am din bere. Mâna ei se întinde și îi dau cele două doze pe care le-am golit. Simt canapeaua mișcându-se atunci când se ridică. Nu știu unde e sau dacă se uită la mine, dar spun:

— Eu îți sunt prietenă. Nu la modul melodramatic. Nu pentru că ai spus că nu ai prieteni. Ci pentru că te plac. Îmi place să vorbesc cu tine.

E atât de liniște, încât, pentru un moment, mă gândesc că nici măcar nu e în cameră. Vocea ei se aude ca o șoaptă.

— OK.

Mi-e dor de Ellen. Mereu îmi va fi dor de Ellen. Dar e o ușurare faptul că am o prietenă cu care pot vorbi mai mult despre tâmpitul ăsta de concurs. Chiar și pe întuneric.

***

În dimineața următoare, când ajung acasă, o găsesc pe mama sus, în dormitorul lui Lucy. Niciuna dintre noi nu a prea trecut pe acolo de când a început transformarea acestei camere. Ea a fost ocupată cu treburi legate de concurs, iar eu am fost mult prea ocupată cu ce mi se întâmplă, așa că dormitorul lui Lucy a cam rămas de izbeliște. Mă gândesc un moment dacă, la fel ca mine, și mama mai intră acolo din când în când. Doar pentru a o vedea pe Lucy. Să fie aproape de ea.

Dar azi ea e îmbrăcată în treningul ăla ridicol de la Juicy Couture și are niște cutii pe care scrie *PENTRU DONAT*. Nu e aici pentru a o vizita pe Lucy. E aici pentru a scăpa de ea.

Când mama e frustrată, se apucă de curățenie. Faptul că face curat în camera lui Lucy mă frustrează pe mine. Aceste două negative nu fac împreună un pozitiv. Eu și ea încă mergem pe coji de

ouă din cauza rochiei și sincer, dacă nu mă lasă să o port, renunț. Nu am alte variante. O fată grasă nu poate să intre într-un magazin ieftin și să găsească imediat ceva care să i se potrivească.

Și asta e de fapt ceea ce mă enervează în legătură cu rochia. Ea e cea care conduce juriul. Cea care dă tonul. Tot ce trebuie să facă este să spună da. Mi-e greu să găsesc blugi în care să-mi îndes posteriorul, ai crede că o să dea drumul la confetti pentru că am găsit o rochie nemulată care să nu fie hidoasă și care să se închidă pe mine. SE ÎNCHIDE.

Uite-o cum scormonește, sapă printre lucrurile lui Lucy și fiecare mișcare mă face să mă simt ca și cum am atins plita unei sobe încinse.

— Ce faci aici? Vocea mea e deja prea puternică și prea tăioasă.

Se uită la mine.

— Nu te-am auzit venind, se întoarce. Lucrurile astea nu pot să stea aici la infinit. Știi, sper că atunci când o să mor eu n-o să-mi lași lucrurile să adune praf luni întregi ca astea.

— Astea sunt *lucrurile* lui Lucy, mamă. Chestiile astea îi aparțin.

— Iubito, îmi explică. I-au *aparținut*. Lucrurile astea *i-au* aparținut. Face un an în decembrie. Nu las toate astea să stea aici ca un fel de altar.

Clatin din cap. Lacrimile îmi curg pe obraji. Un an. Un an întreg.

— Oprește-te, îi spun. Te rog, oprește-te.

Acum se întoarce spre mine. Panica i se întipărește pe față. Cred că e posibil să o judec toată viața prin prisma a ceea ce face și spune acum. Nu avem acest tip de relație. Nu plâng pe umărul mamei. Dansăm una în jurul celeilalte, dar nu ne intersectăm niciodată.

Papucii ei de casă se lovesc de podea în timp ce pășește spre mine.

Mă aplec în față și aștept să mă îmbrățișeze. Și nu mă refer să-și treacă brațele în jurul taliei mele. Vreau să spun îmbrățișare. Una în care să mă pot cufunda.

— Duc lucrurile astea la adăpost în weekend. Dacă vrei ceva, acum e timpul să alegi.

Mă bate pe umăr.

— O să fac ceva de mâncare înainte să trebuiască să pleci la serviciu.

Ușa se închide în urma ei și mă așez pe patul lui Lucy. Apăsarea ultimelor săptămâni mă copleșește.

Nu am rochie. Am un nu-chiar-poate iubit cu care nu vreau să fiu văzută în public pentru că mă simt dezgustătoare când stăm unul lângă altul. Mitch, cu care m-am comportat oribil. Mama. Ellen. Și lipsa lui Lucy.

Am nevoie de Lucy. Ar trebui să fie aici, să-mi spună ce să fac. Să-mi ofere o soluție care nu mi-ar fi trecut prin cap fără ajutotul ei.

Iau în considerare lucrurile pe care le pot schimba.

Rochia.

Aș putea mânca salată până la concurs și poate atunci îmi va veni cum își imaginează mama. Dar apoi ce? Este cercul vicios al dietelor, ca atunci când eram mai mică. Aș slăbi pentru a mă îmbrăca în rochie și apoi ce? Încep să mănânc și altceva în afară de salată și mă îngraș la loc. Poate chiar mai mult.

Toate dietele din sezonul concursului pe care eu și mama le-am ținut îmi trec prin minte ca indexul unei cărți. Batoane de proteine în clasa a patra. Programul *Weight Watchers* într-a cincea. Salatele într-a doua. Și nimic nu a dat rezultate.

Câștigă. Mama câștigă. Până acum nici nu am realizat că sunt în competiție cu ea. Dar pierd. Nu am rochie. Abia am talent. Și un însoțitor a cărui inimă o frâng fără ca el să știe măcar.

Dacă particip la concurs voi dovedi ceva, asta e sigur. Doar că nu va fi ceva de care să vreau să-mi amintesc.

CINCIZECI ȘI DOI

Mai târziu, stau în vestiar și folosesc o oglindă compactă pentru a-mi examina inelul verde din jurul gâtului. Închid oglinda în formă de scoică, îmi scot colierul din aur fals și îl pun pe masă. Lanțul auriu are modelul acela răsucit, care se vinde la toate chioșcurile din mall și pe pandantiv scrie *Dolly* cu litere de mână.

Mi-am îndesat în dulap cât de multe lucruri de-ale lui Lucy am putut. Am încercat din răsputeri să salvez întreaga ei colecție cu Dolly, inclusiv o pereche de pantofi cu sclipici, pe care Dolly i-a purtat la un show din Vegas. Tălpile sunt semnate cu scrisul ei mare neîndemânatic, ceea ce le dovedește autenticitatea.

Bo se așază pe scaunul de lângă mine.

— Ce e ăla?

Întorc lanțul cu degetul arătător, ca să îl poată vedea.

— A fost al mătușii mele.

Încuviințează din cap.

— Mama îi face curat în cameră. Din nou. S-a întâmplat în reprize scurte în ultimele luni. Dar de data asta cred că o face serios.

— Îmi pare rău, își trece degetul peste lanț. Când mama era pe moarte, și-a curățat singură camera, ca să ne scutească pe noi. Imediat ce a aflat că e grav a început să invite oameni în vizită și nimeni nu pleca cu mâna goală. Când s-a dus, tot ce rămăsese erau câteva cămăși de noapte și câteva perechi de pantofi.

Se concentrează asupra colierului și bărbia îi tremură.

— Am fost aproape supărat pe ea pentru asta. Dar oricum nu cred că eu aș fi putut să o fac. Dacă ar fi fost după tata, încă i-am folosi parfumul ca odorizant de cameră.

Bo mă privește pentru un moment, înainte să tragă de piciorul scaunului meu și să mă aducă mai aproape de el. Își pune brațul în jurul meu și mă relaxez la pieptul lui. Respirația îmi tremură puțin, dar vocea din capul meu, cea care mă imploră să nu îl las să mă atingă, e doar un murmur. Mă sărută pe creștet, trimițându-mi vibrații calmante prin tot corpul.

— Vă întrerup cumva?

Mitch stă în prag, strângând în pumn o plasă maro de cumpărături.

Îmi ridic atât de repede capul încât în lovesc pe Bo în maxilar.

— Îmi pare rău, spun, dar nu sunt sigură pentru ce anume.

Panica mi se răspândește prin vene și mă țintuiește în loc.

— Bună, îi spun lui Mitch. Ce faci aici?

Bo se ridică, frecându-și locul unde capul meu s-a lovit de al lui.

— Mai bine mă întorc la treabă. Vocea lui e rigidă.

Mitch nu se dă din calea lui, așa că Bo se strecoară pe lângă el. Îl privește cum se îndepărtează înainte să treacă pragul.

— Băiatul de la casă mi-a spus că ești aici în spate.

Lasă punga pe masă și orice e înăuntru zornăie pentru o secundă.

— Ți-am adus niște recuzită. Pentru proba de talent.

Încerc cât de mult pot să îmi păstrez vocea degajată.

— Ia loc.

Nu o face.

— Cine era tipul ăla?

— Bo. Lucrăm împreună.

Se încruntă.

— Îl placi?

— Ce? Doar stăteam de vorbă, Mitch.

Par defensivă pentru că sunt. Ne-am sărutat o dată. Ne-am ținut de mână de câteva ori. Asta nu ne face un cuplu. Și, totuși, poate ne face. Nu e ca și cum m-a prins sărutându-mă cu Bo sau în pat cu el, dar mă simt la fel de vinovată.

— Îl placi?

Îmi dau părul după urechi și rămân tăcută un lung moment înainte să răspund:

— Da.

Clatină din cap și trage de cozorocul șepcii lui de baseball.

— Succes la concurs, Will!

Se întoarce pe călcâie și iese pe cea mai apropiată ușă, care se întâmplă să fie intrarea angajaților.

Mă doare inima pentru că am pierdut unul dintre puținii și prețioșii mei prieteni, știind prea bine că singura vinovată sunt eu.

***

În seara aia, Bo mă duce acasă în liniște.

Sunt la jumătatea aleii când aud portiera lui închizându-se.

— Mi-aș dori să-mi dai un răspuns.

Trece prin fața camionetei lui.

— Ce? merg înapoi spre el. Trebuie să facem asta acum?

— Vreau să fiu cu tine, îmi spune. Dar nu pot dacă tu nu mă lași.

— De ce? îmi las geanta pe jos. De ce vrei să fii cu chestia asta?

Îmi trec mâinile de-a lungul corpului, în sus și în jos. Imediat, mă urăsc pentru asta. Singura persoană care crede că toate relele mi se trag de la felul în care arăt sunt eu.

— Pentru că te plac. Cred că simt mult mai mult decât asta pentru tine, Willowdean. De ce îți vine atât de greu să crezi? Când nu pot să dorm noaptea nu e din cauza muncii sau a școlii sau a lui Amber sau Bekah. E din cauza ta. Tu ești singura care mă înnebunește.

Clatin din cap pentru că asta nu are niciun sens.

— Te-ai gândit vreodată la ce va spune lumea? Ce o să creadă când o să ne vadă împreună, ținându-ne de mână?

— Nu mi s-a părut niciodată că ai fi genul de persoană care să dea doi bani pe ce spune lumea.

Maxilarul îi tremură pentru un moment, înainte să-și coboare vocea și să spună:

— Vreau să merg cu tine peste tot. Vreau să te arăt lumii. Vreau să port un costum ieftin și să fiu însoțitorul tău la concursul ăla ridicol.

Dinții îmi tremură. Încerc atât de tare, atât de tare să nu plâng. Pentru că asta-i tot. Îl plac. Mă place. Dar sunt mult mai multe lucruri care contează. Nu-mi vine să cred că asta contează pentru mine, dar nu voi slăbi în viitorul apropiat și n-ar trebui să-mi pese. Sunt enervată că nu mă arunc în brațele lui chiar aici, pe aleea din fața casei mele.

Dar refuz să-l urăsc pentru că e un alt motiv ca lumea să mă bârfească.

— Nu pot. Poate că asta mă face lașă, dar...

Acum, lacrimile sunt mai mult decât o amenințare.

Se apropie de mine și, datorită aleii în pantă, stăm nas în nas.

— Willowdean Opal Dickson, ești frumoasă. Să-i ia dracu' pe toți cei care te-au făcut să te simți altfel, respiră sacadat. Când închid ochii, te văd pe tine. Pot să vorbesc orice cu tine. Într-un mod în care nu am vorbit cu nimeni altcineva.

Frumoasă, spune. Grasă, răsună în mintea mea. Dar nu pot fi și una și alta în același timp? Îmi ridic mâna spre obrazul lui și tensiunea care îi fierbe sub piele aproape dispare. Îl mai sărut o dată pe buze. Prelungesc momentul și îmi amintesc detaliile tuturor lucrurilor pe care nu mi-e permis să le am.

— Nu pot, îi șoptesc, știind că vorbesc despre mult mai mult decât relația dintre mine și Bo.

Mă întorc și îmi ridic geanta.

Stă pe alee până sting luminile din camera mea.

CINCIZECI ȘI TREI

Luni, când ies de la oră, Mitch mă prinde de braț. Domnul Krispin deja a fugit spre cancelarie și toți ceilalți au plecat. Am rămas doar noi.

— Voiam să-ți spun că nu cred că ar trebui să fiu însoțitorul tău la concurs.

Mă uit în sus, dar el nu lasă privirile noastre să se întâlnească pentru mai mult de o fracțiune de secundă înainte să se uite în altă parte.

— Oricum nu particip la concurs.

Nu am spus-o cu voce tare până în acest moment, dar am luat decizia duminică seară, când stăteam pe alee cu Bo.

Îi pot vedea fața schimonosindu-se din pricina gândurilor. Gânduri despre cum ar putea să mă convingă. Să-mi arate partea bună. Dar nu spune nimic.

— Și îmi pare rău, adaug, prea târziu. Nu am vrut să te rănesc.

— Dar îl placi?

Dau din cap.

— Faptul că îți pare rău nu mă face să mă simt mai bine, îmi spune. Aș fi fost bun pentru tine.

— Mai mult decât aș merita.

Vreau să-i spun cât de aproape a fost și că, dacă nu l-aș fi cunoscut pe Bo, el ar fi fost alesul. Dar l-am cunoscut pe Bo și acum știu ce simți atunci când ești sfâșiat de numele unei persoane.

Își bagă mâinile în buzunarele jachetei și pleacă.

Îi dau câteva secunde avans, înainte să mă îndrept spre următorul curs, în cealaltă parte a campusului.

Nu mă grăbesc. Prefer să întârzii decât să rămân fără suflare. Nimănui nu-i place să vadă o fată grasă respirând greu. Sună ultimul clopoțel și coridoarele se golesc.

Și atunci Ellen iese din ultima clasă de pe dreapta.

La început nu mă vede. Își șterge ochii. Plânge. Ar putea fi din orice motiv. Dar oricare ar fi, eu nu-l știu.

Se uită în spate și mă vede mergând cu câțiva pași în urma ei. Se oprește, fără să se obosească să-și șteargă lacrimile. Poate ea și Tim s-au despărțit. Poate s-a certat cu noii ei prieteni. Poate a picat un test. Nu știu. Ăsta e momentul meu să fac un pas în față. Să o întreb ce face și să-mi cer iertare pentru tot.

Dar se întoarce și fuge în baie. Momentul a dispărut.

Nu stau la nicio altă oră. Ziua a mers deja prost în atât de multe feluri, încât nu merită să mai rămân prin preajmă. Când ajung acasă, primesc un mesaj de la Millie, care mă întreabă dacă ar trebui să ne întâlnim toate și să ne exersăm talentele. Concursul. Nu mai contează. Când m-am înscris, am făcut-o pentru Lucy. Și cu Ellen alături. Dar Lucy e moartă și Ellen e mai departe ca oricând.

Le trimit un mesaj lui Millie, Hannah și Amanda.

EU: Nu pot să particip la concurs. Știu că vă anunț pe ultima sută de metri. Dar mă retrag. O să fiți uimitoare. Meritați să fiți acolo. Vă voi încuraja din public.

După ce sun la muncă și le spun că sunt bolnavă, îmi închid telefonul și decid să-l las așa toată noaptea.

CINCIZECI ȘI PATRU

Marți și miercuri mă prefac bolnavă și mă tratez cu o pungă de mini chipsuri cu ciocolată pe care am găsit-o în cămară, rămasă de acum câteva sărbători. Nu suntem acel gen de gospodărie care să aibă dulciuri la îndemână (surpriză!), mai ales când mama încă e în operațiunea „Îndeasă-te în Rochia de Concurs".

Când îi spun mamei că nu mă simt bine, închide ușa dormitorului fără să pună întrebări.

— Scuze, scumpo, îmi spune. Nu pot risca să mă îmbolnăvesc. Poți să rămâi acasă.

Pentru mama, fiecare moment care nu e petrecut pe o bicicletă eliptică la YMCA sau la serviciu e demn de codul roșu. Casa noastră e o zonă de război plină de materiale, recuzită și paiete, dar, de fapt, haosul ăsta mă liniștește.

Vreau... nu, am nevoie de câteva zile în care să lenevesc. Nu am făcut duș de duminică și e aproape liniștitor să știu că arăt aproape la fel de dezgustător pe cât mă simt. Când Ron mi-a dat liber în săptămâna concursului, nu cred că și-a imaginat că o voi petrece așa.

Miercuri seara, libertatea îmi dispare și stau pe pat, cu fața în jos, ascultând unul dintre discurile lui Lucy, care se dovedește a fi cel mai prost al lui Dolly Parton. Conține toate melodiile pe care mi-aș dori să uit că le-a înregistrat: „Eu și micul Andy". Ce naiba

te-a apucat cu melodia asta, Dolly? E despre o fetiță și câinele ei muribund. Cine ar vrea să asculte așa ceva?

Se aude soneria de la intrare care îmi întrerupe pălăvrăgeala internă. Zâmbesc în pătură. N-aș putea răspunde nici dacă aș vrea.

Sună din nou. Mama probabil că nu e acasă. Iar și iar.

Mă ridic din pat și cobor încet scările. Stau pe vârfuri și mă uit pe vizor. Suspin. Îmi lovesc capul de ușă.

— Ce vrei? strig.

— Lasă-mă să intru, spune Hannah. Haide.

Sună iar și iar la ușă. De nouă, poate chiar zece ori.

— Vino prin spate, îi strig, în cele din urmă.

Nici măcar nu întreabă de ce.

Țin ușa din spate deschisă și ea trece pe lângă mine. Riot o miroase pentru o secundă, apoi fuge.

— Te-am sunat de optzeci și cinci de ori în weekendul ăsta, spune Hannah. Nici măcar nu-mi place să vorbesc la telefon. Îmi dă o caserolă plină cu mâncare. Mama a vrut să-ți aduc puțin sancocho[1] făcut de ea.

— Mama ta?

Deschid frigiderul și înghesui caserola într-un cofrag cu ouă și o cană cu suc de portocale.

— Nici nu o cunosc pe mama ta.

— Păi ești persoana ei favorită din lume, datorită acestui concurs prostesc, sper că ești mulțumită de tine.

Se trântește pe scaunul mamei, la masa din bucătărie.

Cred că Hannah e acel gen de persoană care se simte bine în casa oricui. Îi lipsește total acea grijă în plus pe care o au cei mai mulți oameni când sunt într-un loc nou pentru prima dată. Se întinde peste masă și se sprijină în coate.

— Nu poți renunța la con... stai, asculți Dolly Parton?

[1] Supă tradițională, servită în mai multe state latino-americane.

Ridic din umeri.

Se uită la mine și îmi observă starea actuală.

— Sunt atât de multe lucruri greșite în imaginea asta!

Îmi torn o cană de cafea rece și o pun în microunde.

— Dacă prin greșite vrei să spui de fapt corecte, atunci da.

— Când ai făcut ultima oară duș?

Cuptorul cu microunde scoate un clinchet.

— Dușurile sunt supraestimate, ridic din umeri. Hai să mergem sus.

— Doar dacă oprești muzica aia oribilă.

Ajungem sus în camera mea, ridic acul de pe disc, în timp ce Hannah se întinde pe patul meu. Ia mingea Magică 8 de pe noptieră și o scutură.

— Și-a pierdut Will mințile complet?

Citește răspunsul.

— Te poți baza pe asta.

Mă așez la marginea patului și mă întind pe spate. Poate mi-ar fi mai ușor dacă m-aș uita în permanență la tavan.

— Bine, deci s-a întâmplat ceva cu Băiatul din Baie, nu-i așa?

— Băieții. Sunt doi. Și nici nu știu de ce am vrut să fac asta de la început.

Îmi întind mâinile și le las să atârne în afara patului.

— Poate am crezut că merit toate lucrurile pe care le au acele fete. Nu știu? Dar sunt diferită de ele și chiar dacă merit aceleași lucruri pe care le au ele, asta nu înseamnă că le voi și avea. Dacă mă duc și concurez împotriva lor nu fac decât să îmi demonstrez asta.

— Nu, spune Hannah. Nu-i adevărat. Nu meriți să câștigi nimic și nici să participi la vreun concurs până când nu îți dai interesul și nu depui efort. Poate că fetele grase sau cele șchioape sau cele cu dinții mari nu câștigă de obicei concursuri de frumusețe. Poate că asta e regula. Dar singurul mod în care poți schimba asta e doar dacă participi. Nu ne putem aștepta să avem

aceleași lucruri ca restul fetelor dacă nu le cerem. Pentru că nimeni nu se grăbește să ne dea niciun rahat, Will.

— Ție ți-e ușor s-o spui. Intru într-o cameră și primul lucru pe care îl observă toată lumea e cât de imensă sunt în comparație cu restul fetelor. Dar în cazul tău, tot ce trebuie să faci este să-ți ții gura închisă și nimeni nu o să observe nimic ciudat la tine.

— Vai, îmi spune. Asta e lovitură sub centură. Da, îmi pot ține gura închisă. Până când am ceva de spus. Încearcă tu să fii lesbiană, pe jumătate dominicană și cu dinți de cal în orașul ăsta, bine?

Clatin din cap.

— Îmi pare rău. Sunt un dezastru și...

— Și te răzbuni pe alții. Asta e o porcărie. Dacă nu vrei să participi pentru tine, fă-o pentru Amanda și Millie.

Își mușcă buza și se uită peste mine în oglinda din fața patului.

— Și pentru mine.

— Veți fi bine și fără mine.

— Nu, de fapt nu vom fi. Millie nu poate concura decât dacă o faci și tu.

Mă ridic în fund.

— Ce vrei să spui?

— Părinții ei au aflat despre concurs, spune cu nonșalanță. Millie a implorat și a implorat. Le-a spus că mama ta îl organizează, așa că au zis că dacă tu participi, poate să meargă și ea, face o pauză de efect. Apoi tu ai renunțat.

Pieptul mi se strânge de vinovăție. Îmi umezesc buzele uscate. Încetul cu încetul, îmi dau seama cât de murdară mă simt după o săptămână întreagă fără duș.

— Ascultă, asta e foarte nasol, dar...

— Dar ce? Te rog spune-mi că nu ești atât de egoistă.

Are dreptate. Asta nu e o glumă pentru Millie. A idolatrizat și a studiat participantele la concursul ăsta toată viața ei și în cele din urmă a devenit una dintre ele. Piciorul meu se mișcă în sus și

în jos în timp ce mă gândesc. Nu cred că voi câștiga karma bună cu chestia asta. S-ar putea să fiu prea negativistă pentru așa ceva, dar i-o datorez lui Millie. Dacă nu am de gând să ies și să apuc viața de frâie la fel ca ea, îi datorez măcar să nu stau în drumul ei.

Hannah se întinde spre piciorul meu și îl oprește.

Mă întorc spre ea.

— Va fi un dezastru total, îi spun.

Zâmbește cu gura abia deschisă.

— Cam sper să fie așa.

CINCIZECI ȘI CINCI

Băieții scapă de școală pentru a merge la meciurile de fotbal american, așa că n-ar trebui să mă surprindă că fiecare concurentă are liber de la școală în vinerea dinaintea concursului. Ziua în plus e petrecută la interviuri și probe istovitoare de costume. Cu bătături, bandă dublu adezivă și lacrimi cât cuprinde. Ăsta nu e un musical de liceu cu buget mic. E Miss Blue Bonnet din orașul Clover.

Seara trecută, Hannah m-a dus la căminul cultural, unde mama aranja scena pentru a-mi aproba toată garderoba. Din moment ce nu am putut să îmbrac rochia de gală, a trebuit să aleg o rochie cu paiete, genul de rochie de soacră mică, pe care am găsit-o în grămada de lucruri de donat, pe care mama le-a scos din camera lui Lucy. Era șifonată, dar încă avea etichetă. Mama, Mallory Buckley și doamna Clawson m-au pus să le promit că o voi călca până duminică. Pentru proba de costum de baie, am avut opțiuni limitate, așa că a trebuit să aleg între costumul întreg negru sau cel cu buline albe și roșii pe care mi l-am cumpărat vara trecută, dar nu am avut curajul să-l port. L-am ales pe cel roșu. Fă-o în stil mare sau nu o mai face deloc. În plus, cel negru are câteva fire trase la fund.

Costumul pentru proba de talent a fost altă discuție. Am căutat prin cameră până am găsit bentița de păr pe care am purtat-o de Halloween. Aveam rochia neagră de la înmormântarea lui Lucy și mama a fost de acord să-mi împrumute mânușile ei

negre de satin, dacă i le returnez până când va trebui să le poarte ea, la proba rochiilor de seară.

Joi dimineața mă pregătesc, când mama vine să vadă cu ce mă îmbrac pentru interviu.

— Îmi place fusta, îmi spune. Dar ai putea adăuga și blazerul turcoaz pe care ți l-am dat de ziua ta.

Mă uit în oglindă. Îi cântăresc sugestia și aprob din cap.

Mergem la *Silver Dollar Banquet Hall*, unde au loc interviurile și prânzul de astăzi. Aerul condiționat bâzâie peste sunetul radioului. Cum Ziua Recunoștinței se apropie, s-a răcit destul de tare, dar mama a dat drumul la aerul condiționat pentru că are călduri.

Parcăm și ea își îmbracă sacoul roz prăfuit.

— Gogoșică, te iubesc și sper să mă faci mândră.

Stomacul îmi face tumbe. Nu vreau să o fac de râs. Chiar nu vreau.

— Dar, adaugă, nu vreau să creadă cineva că ai parte de tratament special, așa că nu mai suntem mamă și fiică în zilele următoare, ci jurat și concurent, până duminică seară după concurs.

— Corect, murmur. Jurat și concurent.

***

Bine, locul ăsta chiar arată oficial. Ne-au pus pe noi, concurentele, să formăm un șir indian în fața sălii de banchet. Nu avem voie să vorbim între noi până după ce se termină interviurile, ceea ce nu are niciun sens pentru că nu-mi pare acel gen de lucru la care poți trișa. Vreau să spun, aleg întrebări dintr-o listă imensă și nimeni nu nimerește aceeași combinație.

După interviu urmează prânzul, apoi după aceea concurentele au voie să se aranjeze în cabinele de vestimentație și machiaj. Și atunci tot circul ăsta începe să mi se pară real. Mâine e repetiția cu costume; duminică dimineața e rezervată pentru o mică repetiție înainte de concursul care începe la nouăsprezece fix.

Toate arătăm ridicol. De parcă suntem la un interviu pentru un job și printre cerințe e să porți un costum de poliester din dulapul mamei.

Le văd pe fetele ale căror nume de familie încep cu A, B și C intrând și ieșind de la interviu. Unele ies cu zâmbete largi. Altele sunt șocate. Și câteva ies în lacrimi. Sună oribil, știu, dar o parte din mine le vede pe cele care plâng ca pe o competiție înlăturată. Nici măcar nu vreau să câștig, dar cred că instinctul de supraviețuire trăiește în interiorul tuturor și se declanșează când vedem că alții pierd. Mă face să mă simt dezgustătoare, dar incredibil de umană în același timp.

Din moment ce stăm în ordine alfabetică, Ellen și cu mine, Dickson și Dryver, am nimerit una lângă alta. Ori de câte ori umerii ni se ating, ea se îndepărtează cât poate de mult de mine, de parcă ar fi fost electrocutată.

— Dickson? Willowdean Dickson?

Tresar puțin și mă uit instinctiv la El. Ochii ni se întâlnesc pentru o secundă, și văd un zâmbet mic rămas pe buzele ei, înainte să-și revină și să se uite în altă parte.

O să explodez.

Mallory îmi ține ușa deschisă.

— Amintește-ți, șoptește. Nu mai ai o a doua șansă pentru a face o impresie bună.

— Ei bine, asta e încurajator, murmur.

Cei patru jurați, care până acum erau anonimi, stau pe un rând, în fața camerei, la o masă lungă de bufet.

Se prezintă pe rând. Dar știu exact cine sunt.

Tabitha Herrera, proprietarul nu a unuia, ci a două magazine de înfrumusețare din Clover: Tabitha's și cel cu nume și mai inteligent, Tabitha's #2. Tabitha face orice, de la șuvițe la permanent. E acel tip de frizerită care te manipulează, făcându-te să-ți dorești tunsori la care nici măcar nu te gândeai. Poți să te așezi în scaunul

ei, să juri că ai venit doar ca să îți scurtezi bretonul și să pleci cu bob. Și pentru că e parte din șarmul ei, Tabitha te lasă să crezi că a fost ideea ta. Are sâni imenși și un păr la fel. Când oamenii din nord se gândesc la Texas, se gândesc la Tabitha.

Doctorul Mendez, știu foarte puține lucruri despre el, cu excepția faptului că e singurul medic ortodont din oraș. E din Philadelphia sau Boston sau unul dintre acele locuri unde oamenii țipă mereu, și pare mereu puțin afectat de tot ce e în jurul lui. Presupun că și eu aș fi mereu nervoasă dacă ar trebui să dau Philadelphia pe orășelul ăsta micuț.

Burgundy McCall, nu glumesc. Ăsta e numele ei real. Nu, nu e o vedetă de filme porno sau protagonista vreunei telenovele. Părinții ei sunt absolvenți ai universității A&M din Texas (culorile lor sunt maro și alb, dar probabil „Burgundy" suna mai bine), iar ea este o fostă câștigătoare devenită educatoare. A ajuns până la ediția statală a concursului și a terminat pe locul al doilea. Mama, care a participat doar la ediția locală pentru că m-a născut pe mine, nu a spus niciodată direct că nu o suportă pe Burgundy, dar de fiecare dată când îi spune numele, arată de parcă ar fi înghițit ceva prea fierbinte și e pe punctul de a-l scuipa.

Clay Dooley — Clay Dooley Ford. E probabil cel mai bogat om din orașul Clover. Părul lui e mereu perfect aranjat și blugii lui sunt puțin mai strâmți decât un garou. Cataramele curelelor lui sunt imense, aurii și probabil mai scumpe decât ipoteca noastră. Clay Dooley e întregul Texas. El e stereotipul despre care l-au amenințat părinții lui Bostadelphieni pe doctorul Mendez. E atât de bogat, de fapt, încât are timp să jurizeze la astfel de evenimente, pentru că nici măcar nu își face el banii. Are oameni care se ocupă de asta în locul lui.

Mă așez în fața lor și nimeni nu se uită la mine, cu excepția doctorului Mendez. Ceilalți trei dau foile de la unul la altul și

murmură ceva despre concurenta dinainte care a încercat să ocolească întrebările.

În cele din urmă, Burgundy ridică ochii și mă vede, iar una dintre sprâncenele ei perfect pensate se ridică. Clay și Tabitha au amândoi același fel de reacții, dar reușesc să și le stăpânească mai bine. Atunci îmi dau seama că sunt prima dintre... eu îi numesc suspecți nepotriviți.

Încerc să mă gândesc la toate sfaturile bune pe care le-am primit în viața mea. Cele mai multe au venit de la Lucy. Dar nu-mi vine nimic în minte. Nimic nu m-a pregătit pentru acest moment. Așa că mă concentrez pe mama. Dacă mama ar sta chiar acum în camera asta, ce-ar spune? Dacă nu ar organiza întregul spectacol și ar fi doar mama mea, ce mi-ar spune să fac?

Zâmbește, ar spune. Și să nu îndrăznești să *oftezi*.

Zâmbesc. Atât de tare, încât mă dor obrajii. Și încerc cât pot de tare să nu oftez.

— Willowdean Dickson? întreabă Tabitha.

Dau din cap. Zâmbesc. Nu. Mă. Opresc. Din. Zâmbit.

— Dickson, spune Burgundy. Nu cumva ești fiica lui Rosie?

— Ba da, îi răspund.

Aud în cap vocea mamei: *maniere*.

— Doamnă, adaug. Da, doamnă.

Clay își drege glasul.

— Bine, să-i dăm bătaie, Willowdean, începe el, ridicând o bancnotă de un dolar nou-nouță. Dacă ți-aș da dolarul ăsta, ce-ai face cu el?

E o întrebare capcană. Încă zâmbesc. Un dolar. Ce-aș putea să fac cu dolarul lui? Bine, l-aș putea da unui om al străzii. Aș putea să cumpăr o gogoașă. Da, domnule, vă rog, mi-ar plăcea să cumpăr o gogoașă cu dolarul dumneavoastră.

Nu, nu. Trebuie să mă gândesc la lucruri mărețe. Actele de caritate sunt prea evidente.

— M-aș duce la magazinul cu produse care costă un dolar și aș cumpăra o cutie cu pixuri. Apoi, în dimineața bacalaureatului, m-aș plimba pe coridoare și le-aș vinde chiulangiilor, vreau să spun, studenților care și-au uitat pixurile acasă. Cu trei dolari bucata.

E liniște pentru un moment, apoi Clay scoate un hohot de râs.

Lângă el, Burgundy strânge din buze.

— Și ce ai face cu banii?

— Aș cumpăra mai multe creioane, răspund.

Ea începe să mâzgălească ceva pe foaia cu notele.

— Și apoi, când aș strânge suficient de mulți, i-aș dona. Sau i-aș folosi pentru a cumpăra o cină de sărbători pentru o familie nevoiașă.

Creativitate? Bifat. Inteligență? Bifat. Altruism? Bifat.

Tabitha zâmbește ca pentru sine, și cred că, poate, chiar mi-a făcut cu ochiul.

Când juriații termină de scris comentariile proprii, Tabitha își ridică privirea.

— Mai avem o întrebare pentru tine. Care e definiția loialității?

Adrenalina dispare din corpul meu, de parcă ar fi fost trasă cu aspiratorul. Nu zâmbesc.

— L-o-i-a-l-i-t-a-t-e-a, lungesc fiecare literă, încercând să fac rost de cât mai mult timp înainte să trebuiască să ofer un răspuns. Loialitatea este... loialitatea înseamnă să fii mereu alături de cineva. Înseamnă altruism. Înseamnă să rămâi lângă cineva chiar și atunci când nu mai vrei.

Ellen. O văd doar pe Ellen.

— Din iubire pentru acea persoană.

În seara când ne-am întins în patul ei și am vorbit despre prima ei partidă de sex. Mi-a fost foarte greu. M-am simțit de parcă aș fi avut cuie în stomac, dar am rămas acolo cu ea. Am ascultat fiecare detaliu pentru că asta face cea mai bună prietenă. O pot simți pe hol, gândindu-se la mine. Pentru că oricât ar fi de supărată

pe mine, știu că stă acolo și se întreabă cum mă descurc în fața juriului.

— Loialitatea nu e oarbă.

Nici măcar atunci când mi-aș dori să fie.

— Loialitatea înseamnă să-i spui cuiva că greșește, chiar și atunci când nimeni altcineva nu o face.

Mi-e rușine că i-am spus lui El să nu participe la concurs. De parcă dacă am fi concurat una împotriva celeilalte nu aș mai fi reușit să demonstrez ceea ce mi-am propus. Când, de fapt, cu ea sunt mai puternică. Sunt cea mai bună versiune a mea.

Mă gândesc că toată lumea mea s-a spart în cioburi mici și singurul mod de a repara situația este să adun fiecare ciob în parte. Pentru mine, primul ciob este mereu Ellen.

CINCIZECI ȘI ȘASE

La prânz ne servesc grătar. Poate prânzul o fi vreo componentă secretă a scorului final, pentru că nu e o împlinire mai mare pentru o doamnă din sud decât abilitatea de a mânca grătar și a se ridica de la masă fără nicio pată. După prânz trebuie să rezistăm unui discurs despre esența concursului, ținut de Ruth Perkins, o fostă câștigătoare de șaptezeci și opt de ani, care decide să folosească microfonul pentru a auzi mai bine ce spune cu aparatul auditiv. Ceea ce înseamnă că noi nu avem decât să zâmbim și să o aprobăm, în timp ce vorbește la un volum potrivit pentru spus secrete.

După o vreme, intervine un moment incomod, în care ea așteaptă aplauzele de final și niciuna dintre noi nu-și poate da seama dacă a terminat de vorbit. În cele din urmă aplaudăm și doamna Clawson urcă pe scenă pentru a-i mulțumi și a-i oferi un buchet de flori.

— În regulă, domnișoarelor, spune la microfon. Niciuna dintre voi nu poate pleca înainte să i se facă poza pentru ziar. Scaunele sunt aranjate lângă perete pentru a vă așeza în aceeași ordine alfabetică în care ați stat azi. Aveți cinci minute pentru a vă retușa machiajul.

Mă întorc spre Hannah, care stă lângă mine, și îmi dezvelesc dinții.

— Am ceva între dinți? o întreb.

Clatină din cap.

— Eu?

— Nu.

Ne despărțim pentru a ne îndrepta fiecare spre scaunul ei, în timp ce toate celelalte se grăbesc spre baie. Aștept ca El să se așeze lângă mine. Nu-mi pot face creierul să se concentreze la ce aș putea să îi spun, dar voi vorbi cu ea. Trebuie.

Se așază în scaunul alăturat și își umezește degetul mare cu salivă, pentru a șterge o pată de friptură de pe reverul blazerului.

— Pun pariu că pot să îți facă poză fără să prindă pata, îi spun. Sau o pot modifica în Photoshop.

Continuă să se concentreze pe pată. Și o face cu o sârguință din ce în ce mai urâtă, dar nu spune nimic.

Încep să ne cheme pe rând și ne mută cu un scaun mai în față de fiecare dată când o fac.

Cu două fete înaintea mea, îi spun:

— Nu mai vreau să fim supărate una pe alta.

Aștept să răspundă. Ne mutăm cu un scaun.

— Am greșit. Ne mai mută cu un scaun. Am greșit foarte tare și nu mai pot continua așa. Nu pot să nu vorbesc cu tine. Te rog să nu mai fii supărată pe mine.

— Willowdean? strigă Mallory.

Mă uit la Ellen înainte să mă ridic. Va ceda curând. Trebuie să o facă.

— Willowdean?

— Nu e așa ușor, vocea lui El e răgușită, de parcă nu a vorbit de câteva zile. Ne transformăm în oameni diferiți.

— Asta nu înseamnă că nu suntem bune una pentru alta.

Cred că părțile din mine care sunt construite din amintirile cu Ellen sunt preferatele mele.

— Îmi pare rău, îi spun. Am fost încăpățânată.

Mă așez pe un scaun mic, în fața fundalului. Mama stă în spatele fotografului. Arată cu ambele arătătoare de parcă își întinde un zâmbet pe față.

Inspir adânc și mă implor să zâmbesc. Zâmbește. Zâmbește. Zâmbește.

Ellen încă stă la perete și își freacă cu mișcări circulare pata de friptură.

Nu zâmbesc.

***

După poze, ne lasă un moment liber pentru a ne amenaja zonele pentru schimbat din culise. Clădirea teatrului din centrul orașului a fost concepută special pentru concursul de frumusețe, iar camera de schimb a fetelor e de patru ori mai mare decât cea a băieților.

Fiecare loc este etichetat. Îmi descopăr numele lipit pe o porțiune mică de oglindă. Numai că deasupra numelui meu, cu litere mari, în cariocă neagră, scrie Gogoșica. E mâzgălit la repezeală, de parcă cineva a fi trebuit să-mi scrie numele și nu s-ar fi putut abține. Mă uit la dreapta, apoi la stânga să văd dacă îl prind pe vinovat.

Ellen își lasă lucrurile chiar lângă ale mele. Îi văd numele pe oglindă. Suntem din nou în ordine alfabetică.

În reflexie, privirea ei se întâlnește cu a mea. Caută prin geantă pentru un minut și scoate un pix. Întinzându-se peste mine, ajunge la peticul de hârtie cu numele meu. O studiez în timp ce-mi scrie numele fără *Gogoșică* pe spate, desface banda adezivă și o reaplică înainte să lipească hârtia înapoi pe oglindă.

— Mulțumesc, îi spun.

Se așază pe scaun lângă mine.

— E doar un cuvânt. Nu înseamnă nimic decât dacă tu îi permiți, se întoarce spre mine, însă ochii ei nu se uită direct într-ai mei. Dar dacă te rănește pe tine, mă rănește și pe mine.

Întregul corp mi se relaxează, dar bărbia îmi tremură.

— Îmi pare atât de rău!

— Îmi pare rău, spune și ea.

Clatin din cap.

— Nu. Nu, mie îmi pare rău.

Atunci, se uită în sus, îmi observă bărbia tremurândă și mă ia de mână.

Camera începe să se umple cu din ce în ce mai multe fete.

— Haide, îmi spune.

O urmez, iar ea mă ține de mână și mă conduce la o canapea veche din piele, de lângă biroul regizorului.

Ne așezăm pe canapea fără să facem mare caz din asta. Ellen își pune picioarele peste ale mele.

— Bine, vorbește!

— Bine. M-am supărat pe tine pentru că te-ai înscris la concurs. Și apoi tu te-ai supărat pe mine pentru că m-am supărat pe tine. Și apoi am rămas supărată pe tine. Și tu ai rămas supărată pe mine, clatin din cap. Știu că era de așteptat să se întâmple asta. Ne distanțaserăm.

Dă din cap.

— Mă sperie. Nu vreau să mă simt distanțată de tine. Dar poate că nu ar trebui să facem totul împreună. Poate că ar trebui să ne lăsăm puțin spațiu.

— E greu de acceptat, caut cuvintele potrivite. Vreau să te văd fericită. Și să-ți faci prieteni noi. Chiar dacă sunt persoane de genul lui Callie. Nu vreau să fiu geloasă pe tine.

Nu am spus-o niciodată cu voce tare. Cred că mi-a fost frică să o gândesc, dar imediat ce îmi iese pe gură, știu că este adevărat.

— Nu vreau să spun geloasă într-un mod ciudat, hărțuitor, dar uneori cred că viețile noastre merg pe viteze diferite și mi-e greu să nu simt că mă depășești.

Râde și sună aproape ca un sughiț.

— Nu o să te depășesc în viitorul apropiat. Și dacă e vorba despre sex... îl iubesc pe Tim, bine? Dar să știi că acum suntem într-un punct în care avem mult de învățat. Umerii i se ridică puțin. Poate că și eu sunt uneori geloasă pe tine. Nu-ți pasă de oamenii de genul lui Callie sau de oricare dintre fetele cu care lucrez. Dar eu simt nevoia ca ele să mă placă. E acel gen de lucru care mă ține trează noaptea. Nici măcar nu cred că sunt niște tipe așa de tari. Dar mintea mea ține un fel de listă cu toți oamenii care mă plac și asta contează pentru mine. Nu vreau să fie așa.

Zâmbesc și nodul din piept se desface puțin.

— Ești cea mai bună prietenă a mea. Chiar și în astea două luni, tot tu ai fost. Și nu m-ai tratat niciodată diferit. Nu cum o fac uneori oamenii. Și știu că mă pricep să fiu eu însămi. Mă pricep să spun „Asta sunt eu. Acceptă-mă așa cum sunt sau dispari". Știi? Dar...

Iisuse! Sunt atât de multe lucruri pe care nu i le-am spus! Încep cu începutul.

— Dar, astă vară, am cunoscut un băiat. Pe Bo. Tipul de la Școala Particulară. La serviciu. Și ne-am sărutat.

— Și mie nu mi-ai spus? mă lovește peste mână. Ce naiba, Will?

Clatin din cap.

— Știu. Îmi pare rău. Dar apoi ne-am sărutat din nou. Și am continuat așa.

— Dumnezeule! Ați făcut sex. Cum a fost? Nemaipomenit? Încă sunt supărată pentru că nu mi-ai spus.

Râd.

— Nu. Nu. Nu am făcut. Sex. Dar îmi plăcea cum mă făcea să mă simt.

Capul meu e ca un ghem de ață care se desface.

— Dar apoi... te-ai speriat vreodată când te atingea Tim? Adică, la început?

Își lasă capul pe umărul meu.

— Fir-ar. Da, m-am speriat. Îmi atingea talia sau un loc cu acnee de pe bărbie și mă inhibam ca o psihopată.

Sentimentul dulce al înțelegerii mi se împrăștie prin corp.

— Asta s-a întâmplat când mă atingea Bo. Adică, eram complet îmbătată de el când ne sărutam. Dar, când îmi atingea grăsimea de pe spate sau șoldurile, înghețam complet.

— Nu-mi vine să cred că ai ascuns toate astea de mine. Vocea ei e calmă. Ar trebui să fiu supărată pe tine.

— Știu, știu. Îmi pare rău. Dar s-au întâmplat atâtea. Și tu mi-ai spus că tu și Tim veți începe să faceți sex și m-a făcut să simt că aș putea exploda. Nu era numai gelozie. Mai mult faptul că mă simțeam lipsită de experiență. Și nu puteam... și încă nu prea pot să-mi imaginez că voi lăsa vreodată pe cineva să mă vadă așa.

— Oh, Will!

— Și asta m-a enervat. Era de parcă te pierdeam. Dar eram și foarte dezgustată de mine în același timp. M-a făcut să mă simt prost pentru că nu voiam să fiu una dintre fetele acelea care se simt prost din cauza unui băiat.

Se ridică și îmi pun capul în poala ei, în timp ce își trece degetele prin părul meu. Și îi spun totul. Despre Bo la mall și cum nu mi-a spus că-și schimbă școala. Și despre Mitch. Și dansul. Și Halloween. Când m-am întors la Harpy's. Bo. Îi spun totul despre Bo. Și că l-ar plăcea așa de mult. Și că vrea să fie iubitul meu.

— Vrea ca relația noastră să aibă un nume, îi explic. Și știi că nu vom rezista nici măcar o zi la școală fără să fim ridiculizați. El nu înțelege asta.

— Ascultă, spune. Mulți oameni sunt nemernici, bine? Nu o să te mint, dar uită-te la mine și la Tim. El e mult mai scund ca mine. Nu crezi că oamenii râd de noi? Ba râd.

E adevărat, dar până acum nu am auzit-o niciodată pe El spunând așa ceva.

— Dar nu poți alege mereu pe cine îți vrea inima. Și chiar dacă am putea alege, eu l-aș alege pe Tim. L-aș alege de fiecare dată pe el. Așa că trebuie să gândești în felul următor: o relație este între două persoane. Toți măgarii de la școală sunt doar spectatori. Tu și Bo în spatele tomberonului la Harpy's. Asta au vrut inimile voastre. Ca tu și Bo să fiți împreună. Să aveți o relație. Asta e în mintea voastră. Inima ta alege ce vrea ea, dar asta nu înseamnă că nu poți să alegi și cu capul. Din câte se pare, el deja a ales.

E atât de ușor, cred, să îmi spun asta în minte. Chiar și cu voce tare. Dar să o fac... Să-l iau de mână și să îmi spun că *merit asta. Merităm asta.* Este îngrozitor.

— Mi-a fost frică să nu cumva să vă fi despărțit, îi spun. Tu și Tim. Te-am văzut plângând pe hol alaltăieri.

Mâna i se oprește pentru un moment. Pufnește.

— Părinții mei se ceartă din nou. Tata a plecat și a dormit pe canapeaua unchiului Jared. S-a întors. Dar nu știu. Simt că ăsta ar putea fi momentul.

— Dumnezeule! El, îmi pare atât de rău!

— Am vrut atât de mult să-ți spun. Dar am fost încăpățânată. Și proastă.

— Nu, ar fi trebuit să vin după tine când te-am văzut așa.

— E în regulă, îmi spune. Nu e prima oară. Unele lucruri nu pot fi îndreptate. Nu pentru totdeauna.

Gândul îmi face inima să tresară. Mă ridic și stăm așa o vreme, încolăcite ca două pisici.

CINCIZECI ȘI ȘAPTE

Îmi petrec după-amiaza cu Ellen și Tim. Când ajung acasă văd camioneta lui Bo parcată în fața casei.

— Ăăă, e cine cred eu că e? întreabă El.

Stă în fața ușii mele, cu o trusă imensă de scule la picioare.

Tim parchează pe alee și El coboară ca să pot ieși de pe bancheta din spate a Jeepului.

Traversez peluza și o pot simți pe Ellen în spatele meu. Mă întorc brusc.

— Ce faci? o întreb.

— Vreau să văd asta.

— Nu, nu. Te duci acasă.

— Sună-mă, îmi spune. NU. UITA.

— Bine.

Mă îmbrățișează și o țin o secundă prea mult, sperând ca o parte din ea să mi se imprime pe piele.

Aștept ca Tim să pornească înainte să parcurg restul drumului până la Bo.

— Asta e o violare de domiciliu sau ceva de genul ăsta?

Se întoarce de parcă nu l-ar fi auzit pe Tim când m-a adus. Are o curea de scule prinsă în jurul șoldurilor.

— Jur că nu e așa ciudat precum pare.

— E destul de ciudat.

E clar că zâmbește, dar totuși pare neliniștit.

— Eram cu tata, îl ajutam cu niște treburi, când ne-am întâlnit cu mama ta la benzinărie. Cred că au fost la câteva întâlniri în liceu.

Râd.

— Oare de ce nu mă mir?

— A menționat din nou ușa voastră din față și tata... păi, de fapt, eu m-am oferit să vin să o repar. Sper că nu e ciudat.

Mă așez pe scară și el face la fel.

— E destul de ciudat.

Cuvinte nespuse, pe care nu știu cum să le pronunț, îmi atârnă greu în piept.

— Ai reparat-o?

— A fost foarte ușor, de fapt. Nu-mi vine să cred că ați stat cu ea așa atât de mult timp.

Îmi strâng genunchii la piept.

— La o ușă stricată nu ești nevoit să răspunzi.

Se lasă pe spate și apasă pe clanță. Ușa se deschide.

— Acum nu mai ai nicio scuză.

— Da, arăt spre gâtul lui. Care-i treaba cu colierul tău?

Scoate lanțul de sub tricou și dă la iveală un mic medalion.

— Este Sfântul Anton, îmi explică. Ar trebui să te ajute să-ți găsești lucrurile pierdute.

— Și tu ce cauți?

— Nu știu, își bagă lanțul la loc, sub tricou. Cred că am găsit ce căutam. Dar uneori cred că eu am fost cel găsit.

Dau din cap. Te liniștește cumva să știi că fiecare persoană care vrea să fie găsită este căutată de cineva undeva.

— Willowdean?

— Da?

Se ridică și se întinde după trusa de scule.

— Arăți ca un agent de asigurări.

CINCIZECI ȘI OPT

Când mă trezesc descopăr că mama mi-a strecurat ziarul pe sub ușă. Îl desfac și îmi găsesc fața acolo, chiar pe mijlocul îndoiturii. Titlu sună cam așa: MISS BLUE BONNET DIN CLOVER CITY: FEȚELE DIN SPATELE NUMELOR. Prima pagină este dedicată în întregime pozelor pe care le-am făcut ieri. Sub ele sunt numele noastre, vârsta, mâncarea favorită și cuvântul cu care am definit orașul Clover.

Cred că mama nu a apucat să vadă asta înainte să intre la tipar. Dar, oricum, uite-mă aici. Fără să zâmbesc în poză.

La repetiție, toate așteptăm un lung interval de timp în sala de spectacole pentru ca luminile să fie reglate. Miranda Solomon, darul lui Dumnezeu pentru teatrul comunitar al orașului Clover, se întoarce în scaun și ne explică mie, lui El, Hannah, Amanda și Millie că jumătate din repetiție în general se pierde așteptând ca partea tehnică să fie în regulă. Ridică din umeri.

— Așa e în showbiz.

Când se ridică pentru a se duce la baie, El se întoarce spre mine cu umerii lăsați și vocea ridicată.

— Așa e în showbiz.

Callie stă la câteva rânduri în spatele nostru cu o fată pe care o recunosc de la Sweet 16. Chiar încerc să nu par îngâmfată, dar nu-i ușor.

În afară de asta, lucrurile sunt alarmant de liniștite. Concursurile sunt rețetele perfecte pentru drame. Trebuie să pari perfect. Și, pe deasupra, trebuie să te pricepi de minune să fii perfectă. Emoțiile sunt aproape palpabile aici. În special ale lui Millie. Dă din picior atât de tare, încât pot simți vibrațiile și la trei scaune distanță.

Ellen se întoarce spre mine.

— Deci chiar faci trucurile alea magice? Te iubesc, dar nu te descurci prea bine.

— Păi, nu prea am de ales acum.

— Nu știu, spune, bănuiesc că nu prea ai, dacă nu vrei să fii descalificată.

Gândul de a face altceva nici nu mi-a trecut prin cap.

— Nici nu prea am ce altceva să fac.

Stă un minut, pierdută în gânduri, în timp ce își molfăie o șuviță de păr. Apoi oftează și îmi șoptește la ureche. Sunt necesare numai trei cuvinte pentru ca ideea să mă acapareze. Se lasă pe spate, așteptând părerea mea.

Îmi pot imagina perfect. Nu am nicio șansă să câștig chestia asta, dar aș putea măcar să pierd cu succes.

— Aș putea chiar să...

— Millie Ranea Michalchuk! croncăne o voce din spatele teatrului.

Vibrațiile pe care le-am simțit în ultima jumătate de oră se opresc și Millie îngheață toată.

Îmi întind gâtul și o văd pe mama ei în timp ce urcă scările. Tatăl nu e cu mult în spate.

Mă întorc și îi dau un cot în coaste lui Hannah.

— Care-i treaba? pe jumătate șoptesc, pe jumătate țip în urechea ei.

Millie se strecoară printre noi, pentru a se întâlni cu mama ei pe culoar. Își ține bărbia ridicată, inspirând și expirând cu grijă.

Îi ia o secundă lui Hannah pentru a se trezi.

— Oh, spune, și cam râde în pumn.

— Oh, *ce*?

— Am mințit, spune ea. Cu siguranță am mințit.

Acum, toată lumea se uită. Chiar și tipii de la tehnic.

— Glumești?

— Millicent, spune doamna Michalchuk. Ne-ai mințit. În față.

Lacrimi mari îi curg din colțurile ochilor și devine evident că nu a folosit rimel rezistent la apă. Tatăl lui Millie stă în spatele mamei ei cu brațele încrucișate la piept.

— Te-ai înscris pe la spatele nostru când am decis să nu-ți semnăm formularul. De ce... de ce ai făcut așa ceva?

— E adevărat? mama stă pe scenă, cu un dosar sub braț.

Cu mâinile strânse în pumni pe lângă corp, Millie se întoarce spre mama și spune:

— Am falsificat semnătura mamei, fața îi tremură pentru o secundă, de parcă ar fi pe punctul de a izbucni în plâns, apoi se uită din nou spre părinții ei. Dar greșiți, vocea îi devine mai blândă. Știu că vreți să mă protejați. Știu asta. Dar... dar uneori am nevoie doar să mă susțineți.

Mama se încruntă.

— Haideți să continuăm discuția în foaier.

O privesc pe Millie, în timp ce urcă printre rânduri cu mama în spatele ei. Mă ridic și pășesc peste picioarele lungi ale lui El.

— Unde te duci? mă întreabă.

— Trebuie să o ajut, îi explic.

Alerg printre scaune și deschid ușa suficient pentru ca întreaga sală să o audă pe mama spunând:

— Îmi pare rău, dar nu-i pot permite să concureze fără acordul părinților.

Ușa se închide în urma mea.

— Millie trebuie să concureze. Părinții lui Millie se întorc. A muncit din greu, le spun. Și nu e fragilă. Chiar nu e. Este mult

mai puternică decât vă închipuiți. Toți cei din sală, chiar și fetele cu picioare lungi, știu cum e să fii șicanat. Eu și Millie o știm. Amanda și Hannah. Ellen. Arăt spre mama. Chiar și mama. Dar nu putem să fim mereu înspăimântate. Nu așa trebuie să reacționăm.

Millie se întinde și mă ia de mână.

— Chiar îmi doresc asta, întărește ea. Am visat să particip la concurs de când mă știu. Nu e nicio regulă care să spună că grasele nu au voie să se înscrie.

Mama ei tresare când aude cuvântul și își șterge discret o lacrimă.

— Singura care nu-mi permite să fac asta, mamă, ești tu.

Doamna Michalchuk se uită la bannerul imens, prins deasupra sălii de spectacole, apoi la mama, care îi zâmbește slab. Soțul ei o strânge de mână. Se întoarce spre Millie și dă din cap.

Unul lângă altul, ne întoarcem în sală, unde este evident că toate celelalte fete au tras cu urechea. Câteva concurente se întorc pentru a-i zâmbi încurajator lui Millie. Ellen mă ia de mână, apoi pe Millie, care își întrepătrunde degetele cu ale Amandei. Mă întorc într-o parte și mă uit la Hannah, cu palma în sus. Respiră adânc înainte să mă ia de mână.

O legătură mai mare ca orice coroană ne leagă pe noi cinci și, pentru prima oară de când m-am înscris la concursul ăsta, știu că eu sunt în avantaj.

***

Când în sfârșit începem repetiția, iese un dezastru. Niciuna nu-și prezintă talentul. Nu avem timp. Callie cade pe rampă când exersăm numărul de deschidere. Și toate indicațiile se opresc. Unele vomită. Altele plâng. Și unele sângerează. În final, e exact așa cum m-am așteptat.

Acasă, mama se afundă în canapea, cu o sticlă de șampanie ieftină, așa cum face în fiecare an. În acest moment, nu mai e

nimic de făcut, și chiar dacă ar mai fi ceva, e prea târziu pentru a merita efortul. Tot ce poate să facă este să *lase sclipiciul să cadă unde apucă*. (Cuvintele ei, nu ale mele).

Stau în bucătărie, cu o cutie imensă de carton, câteva sticle de vopsea de exterior și foarfece. Cumva trebuie să realizez un costum pentru numărul de deschidere.

Nu prea m-am gândit la obiectivul turistic pe care l-am primit, Cadillac Ranch. În mod normal, n-aș băga în seamă chestia asta și aș considera-o doar o altă tâmpenie de-a concursului, dar de fapt e destul de mișto. Sigur, Texasul are o mulțime de obiective turistice faimoase, pe care le știe toată lumea, dar avem și diamante nedescoperite. Cum ar fi luminile din Marfa[1] sau Jacob's Well[2] sau Dinosaur Valley[3] sau chiar sculptura Prada care e la câteva ore distanță. Putem spune că și Cadillac Ranch se încadrează în aceeași categorie de ciudățenii. E atât de texan și totuși complet ieșit din tipar.

Cadillac Ranch este o expoziție de artă publică în Amarillo. Toate Cadillacurile alea vechi înșiruite, îngropate pe jumătate în pământ pe o parte a drumului. Vopseaua li s-a dus de mult și vizitatorii sunt încurajați să le picteze cu spray. Deci, da. Habar n-am cum să fac un costum decent care să spună: „Evident că sunt Cadillac Ranch".

Mama intră să caute niște gheață pentru că da, își bea șampania cu gheață.

— Lucrezi la un proiect pentru școală? Trebuie să-ți faci somnul de frumusețe, Gogoșică.

O să mă omoare că nu am terminat asta până acum.

---

[1] Forme de lumină asemănătoare unor descărcări electrice, fenomen descoperit de către spanioli, în anii 1750, care nu a putut fi explicat de nimeni.

[2] Peșteră subacvatică, cel mai periculos loc pentru scufundări din lume.

[3] Parc natural care cuprinde unele dintre cele mai bine conservate fosile de dinozaur din lume.

— E pentru, ăăă, e pentru numărul de deschidere.

Se așază lângă mine.

— Oh, Doamne!

Dau din cap

— Bine, cedează ea. Bine, putem s-o rezolvăm, se uită la biletul cu tema mea. Cadillac Ranch.

O privesc în timp ce se ridică și ia un pahar curat din dulap. Toarnă câteva guri de șampanie și mi-l întinde.

Iau paharul, dar nu spun nimic. Nu vreau să se răzgândească cumva.

— Crezi că talia ta intră în cutia aia?

Mă uit pentru o secundă și iau o gură de șampanie. Bulele mi se umflă în piept.

— Da.

— Fugi în garaj și adu-mi o rolă de elastic lat, pistolul cu lipici și cutia mea de spray-uri pentru vopsit.

Mă întorc cu obiectele pe care mi le-a cerut, iar ea deja lucrează la cutie, tăind-o cu un cutter.

— Gogoșică, o să ai cel mai frumos costum pentru numărul de deschidere.

Întregul corp îmi vibrează de satisfacție, în timp ce iau o altă gură de șampanie.

După câteva ore și o sticlă de șampanie terminată, spun:

— Mamă?

— Da, Gogoșică?

— A fost frumos din partea ta că ai lăsat-o pe Millie să participe. Chiar dacă a mințit.

Își termină paharul.

— E o fată bună. Dulce. Cu un zâmbet frumos.

Aștept să spună ceva despre greutatea ei și cum că lucrul acesta e un dezavantaj, dar ea doar deschide o sticlă nouă.

Pictăm o bază albă în liniște și când e aproape uscată, ceva rece îmi aterizează pe obraz. Dau cu degetul. Vopsea.

— Oh, nu, n-ai făcut-o, spun, și o ating pe nas.

Râdem. Isteric. Acel gen de râs pe care nu îl poți opri. Care te doare. Cred că sunt beată. Știu că mama e. Dar mă simt bine, cine are nevoie de somn de frumusețe când poți să bei șampanie?

Când în cele din urmă terminăm, pe la unu noaptea, plecăm din bucătărie și lăsăm masa acoperită cu ziare pictate la întâmplare și bucăți de carton rătăcite. Riot se urcă pe masă și ne miroase proiectul terminat. Dă din coadă și linge micuțul nostru Cadillac de carton vopsit cu spray.

Îl probez. Stă suspendat de umeri cu elastic și atârnă în jurul taliei mele. E atât de ridicol! E perfect.

Înainte să mergem la culcare, deschid ușa din față. Strada e tăcută și întunecată. Stând aici, privind din acest loc, întreaga casă pare plină de posibilități.

Mama stinge lumina din hol în urma mea. Închid ușa și trag zăvorul.

Din pat, îi trimit lui Ellen o listă cu toate lucrurile de care am nevoie pentru proba mea de talent de mâine.

MAGNIFIC, îmi răspunde.

Șampania încă îmi curge prin vene și mă adoarme. Cu adevărat magnific.

CINCIZECI ȘI NOUĂ

ELLEN: e ziua spectacolului, lume! E ZIUA SPECTACOLULUI!!!

Mesajul lui El e primul lucru care mă face să zâmbesc. Dar mă trezesc cu o fărâmă de îndoială. Oare noaptea trecută chiar s-a petrecut? Mă uit în jos la mâinile mele și văd urme de vopsea uscată.

Avem câteva ore la dispoziție înainte să plecăm, așa că îmi iau tot timpul din lume pentru a-mi masa întregul corp și a-mi prinde părul cu agrafe, până îl coafez într-un fel de coc cu bretonul pe frunte. Cu grijă, îmi vopsesc unghiile mov închis.

Deschid șifonierul pentru a mă asigura că nu mai am nevoie de nimic altceva. Stând acolo, în mijloc, e rochia roșie pe care mi-a cumpărat-o mama. Scot plasticul care o acoperă și o țin ridicată de umeraș, studiind sclipirea materialului.

Mama bate la ușă înainte să intre.

Închid dulapul.

S-a aranjat, gata să joace rolul moderatoarei sclipitoare a zilei.

— E timpul să mergem. Te aștept în mașină, îmi spune.

Își lasă capul într-o parte.

— Părul tău. Arată bine.

Închide ușa înainte să apuc să-i mulțumesc.

Stau cocoțată pe marginea patului pentru un moment, apoi mă întind să iau bila Magică 8 și o scutur cu putere.

Este incontestabil așa.

Deschid ușa dulapului.

Cabina de machiaj e învăluită într-un nor de fixativ. Serios, trebuie să inspir pe nas, altfel risc o intoxicație cu vapori. Sertarele sunt pline cu ustensile de machiaj, flori, ursulești de pluș, vaselină și băuturi energizante.

Fetele își repetă numerele de talent. Murmură versurile în timp ce se dau cu ruj. Numără pașii de dans în timp ce se dau cu fixativ. Recită monologuri în timp ce se dau cu rimel.

Abia am timp să bag ceva la cap. O zăresc pe Millie în partea din spate a camerei. Părul ei. E imens. Suficient de mare pentru a avea propriul sistem solar. Pe bune, este cu cel puțin doisprezece centimetri mai înaltă, fără să punem la socoteală tocurile. Zâmbește și îmi face cu mâna.

În fața oglinzii e un mic buchet de floarea-soarelui, învelit în șervețele și prins cu sfoară, un singur trandafir roșu și o sticlă de cidru acidulat.

Iau mai întâi biletul din buchet.

Noroc! — Bo & Loraine.

Și prins de trandafir pe un bilet adeziv scrie:

xoxo Mama

În cele din urmă, desfac mesajul prins de sticla de cidru.

Am vrut să-ți trimit varianta adevărată, dar Dale a spus să nu o fac. E un spărgător de petreceri. Dă-i pe spate. Cu drag, Lee (&Dale)

Mi-aș dori ca Lucy să fie aici. Nu pentru a mă vedea participând, ci pentru a fi părtașă la asta. Pentru că momentul ăsta pare la fel de mult al meu, cât și al ei.

Abia mi-am terminat machiajul, când doamna Clawson deschide ușa și strigă:

— Zece minute, domnișoarelor!

Ellen stă lângă mine, cu telefonul în mână. Două cercuri perfecte îi colorează fiecare obraz și rujul ei prea strident i-a pătat dintele din față.

— Tim, îmi spune. Nenorocitul a făcut toxiinfecție alimentară. Will, nu am escortă!

Încă de la început am considerat acest concurs o cauză pierdută, așa că nici nu mi-a trecut prin cap să-mi fac griji pentru că nu am însoțitor. Clatin din cap.

— Nici eu nu am.

Respiră mult prea repede. Am uitat cât de repede intră în panică atunci când vine vorba de lucruri de genul ăsta.

— Bine, îi spun. Ascultă, nu-ți face griji din cauza însoțitorilor, în regulă? apoi adaug mai încet. Ne putem însoți reciproc. Oricum așa ar fi trebuit să fie, nu?

Își mușcă pentru un moment buza înainte să dea din cap.

— Cinci minute! strigă doamna Clawson. E timpul să vă aliniați, domnișoarelor!

***

Dacă există un Dumnezeu acolo sus, sunt sigură că ne-a ales pe mine și pe Ellen dintr-o mare de embrioni și a spus: *Ele.* Dickson. Dryver. Nu ar putea fi mai bine de atât.

Stăm în culise, în ordine alfabetică, și așteptăm instrucțiunile. El are Dallas Cowboys, așa că are un set de pompoane în nuanțe de albastru și argintiu și poartă o pălărie asortată. Eu mi-am pus Cadillacul. Mâinile noastre sunt strânse atât de tare, încât ni s-a oprit circulația.

Încerc din răsputeri să-mi amintesc dansul pe care l-am exersat iar și iar, dar se pare că nu mi-l pot imagina. Mintea mea e un labirint, prin care eu urmăresc o umbră.

Bekah Cotter îi dă un tub de vaselină lui El.

— Dă-ți cu asta pe dinți și gingii, spune. Face zâmbetul mai frumos.

Ne uităm una la alta înainte să ridicăm din umeri și să ne punem vaselină pe degete. Ne mânjim dinții. Are gust oribil.

— Mersi, îi spun lui Bekah.

Mallory stă cu câțiva pași în fața noastră, cu o pereche mare de căști negre pe urechi.

— Mergeți, mergeți, mergeți.

Ne grăbim pe lângă ea și în momentul în care luminile îmi ating fața, îmi revine memoria. Ne învârtim în cerc, astfel încât fiecare dintre noi să aibă la dispoziție două secunde și jumătate pentru a-și spune numele.

Melodia se termină și luminile se sting. Nu pot procesa cât de repede se mișcă totul. Pare un triplu salt în față, unde vocile tuturor sună a chițăit.

Urmează proba costumelor de baie.

Nu mi-a trecut prin cap că nu voi avea niciun strop de intimitate în timp ce mă îmbrac cu costumul de baie. Dar iată-ne aici și intimitatea tot nu se întrezărește. Mă dezbrac într-o poziție cât mai strategică, cu costumul băgat până la jumătatea coapselor și fusta ridicată în jurul taliei. Pentru un moment, îmi permit să mă uit în jurul meu. Descopăr că sunt singura care nu se concentrează la schimbatul hainelor. Voi fi complet sinceră acum și voi spune că se văd țâțe peste tot și nimănui nu-i pasă.

Îmi fac curaj și dau bluza jos. După ce îmbrac și restul costumului, îmi pun ochelarii de soare în formă de inimă pe care mi i-a dat Bo acum câteva luni. Nu m-am gândit deloc la ei de atunci, până când nu am făcut curat în șifonier săptămâna trecută.

Ne adunăm în spatele cortinei și doamna Clawson se grăbește să ne dea cu fixativ.

— Nu putem lăsat costumele astea să se ridice, spune.

O privesc pe Ellen în timp ce merge pe scenă. E îngrozită în sinea ei, știu. Dar debordează de încredere în espadrile și costumul ei verde din două piese.

Știu că nu ar trebui, dar mă uit în jos, la sandalele mele negre și la costumul meu roșu, întins peste burta rotundă. Dar nu asta e ceea ce mă deranjează.

Cu toții avem ceva ce urâm complet la noi. Aș putea fi jalnică și să spun că-mi urăsc întregul corp, dar totul se reduce la coapsele mele. Coapse care se freacă una de alta când merg. Brânză de țară. Picioare cu cratere. Jarete cu șuncă. Piele moale și lăsată. Oricum vrei să le spui. Picioarele mele nici măcar nu arată ca niște picioare. Trec ușor cu vederea kilogramele în plus, dar în rarele momente petrecute în fața oglinzii, îmbrăcată doar în propria-mi piele, tot ce văd sunt acești stâlpi de celulită care mă poartă de colo-colo și se lovesc unul de altul, frecându-se. (Frecarea, apropo, este pentru fetele grase cel mai mare motiv de iritare).

Doamna Clawson mă lovește peste umăr pentru a mă anunța că e rândul meu.

Inspir adânc și zâmbesc. *Zâmbește, Gogoșică*, o aud pe mama spunând.

Poate că mă simt incomod, dar refuz să fiu rușinată.

Poate pentru că nu pot vedea audiența. Sau poate pentru că nimeni nu îmi strigă să cobor de pe scenă, coapsele mele supraviețuiesc luminii reflectoarelor. Nu o iau la sănătoasa ca în ziua de la piscină. Nimeni nu mă huiduie. Nu e sfârșitul lumii. Publicul nu orbește.

E ceva legat de costumul de baie, în general, care te face să te gândești că trebuie să meriți dreptul de a-l purta. Și asta e greșit. Sincer, criteriile sunt simple. Ai un corp? Pune pe el un costum de baie.

Amanda mă așteaptă pe partea cealaltă.

— Ai arătat super mișto acolo!

O strâng de mână.

— Mulțumesc. Ești gata pentru spectacolul de fotbal?

Dă din cap. Obrajii i se înroșesc.

— Am intrat în echipa de fotbal, spune.

— Serios?

Amanda zâmbește.

— M-am gândit că dacă pot supraviețui chestiei ăsteia, cu siguranță pot să intru șchiopătând și în echipă.

— E grozav, îi spun Amandei, când Ellen vine lângă noi.

Din culise o vedem pe Millie când intră pe scenă în costumul ei de baie *vintage*, dintr-o bucată, cu sandale cu platformă asortate. Poartă o pereche imensă de ochelari albi de soare și ruj roșu aprins, și chiar ține o minge de plajă sub braț.

— Dumnezeule! exclamă Ellen. E făcută pentru asta! În această grăsuță mică și drăguță se ascunde o regină a frumuseții.

Un zâmbet ușor de satisfacție mi se întinde pe față.

— Nu, o corectez. Grăsuța aia drăguță este o regină a frumuseții.

ȘAIZECI

— Oh, fir-ar să fie!

Creierul meu pare să fi trecut printr-un compresor.

— Toate perucile sunt așa dureroase?

— S-ar putea să fie cu o mărime mai mică, spune Ellen. Nu știu. Am luat ce avea mama în dulap.

Am rechiziționat singura cabină din baia din culise pentru a-mi pregăti numărul de talent. Părul lui Ellen e prins în două cozi și a reușit să încapă în costumul ei din clasa a șaptea. (Deși mama ei a trebuit să îi prindă un brâu de elastic în jurul taliei).

— Bine, bine.

Respir pe nas, încercând să scap de o parte din tensiunea aflată în imensa mea căpățână, și închid ochii.

— Pune peruca.

Ellen îmi pune peruca blondă pe cap.

— Gata, mă anunță, după ce prinde ultima agrafă. Ești aranjată. Uită-te.

Îmi ridic capul. Din oglindă mă privește Dolly Parton. O Dolly Parton adolescentă grasă.

— Dumnezeule! spune El. Cred că ai putea fi modelul meu în viață.

***

Aştept în culise. El face step cu câteva note în urma muzicii şi îşi tot dă ochii peste cap. Dacă n-aş fi aşa de emoţionată, aş muri de râs.

Am avut grijă să nu ne vadă nimeni când ne-am furişat în culise. Mai ales mama, doamna Clawson sau Mallory.

Muzica lui El se opreşte cu câteva secunde înainte să termine de dat din picioare, dar termină şi face o plecăciune înainte să fugă în culise.

— Bine, îmi spune. Totul e sub control.

L-am plătit pe tipul de la sunet să pună melodia de care avem nevoie.

— Tare, a spus. Bani de bere.

Mama iese din spatele cortinei în faţa audienţei din cealaltă parte a scenei.

— A fost minunat, Ellen. Şi ce mod de a face mişcare!

Publicul râde înfundat.

— Urmează Willowdean Dickson care ne va prezenta câteva trucuri de magie.

Da, să-mi îndes peruca pe cap a fost un truc destul de impresionant.

Urc pe scenă în lumina reflectoarelor şi cizmele îmi tropăie pe podea. Umbra ponchoului meu din piele de căprioară cu franjuri iese din lumină.

Mama stă pe marginea scenei, cu microfonul alunecându-i printre degete. Ochii ei sunt mari şi pare să stea ca pe ace.

Începe muzica. Aceste prime acorduri le sunt cunoscute tuturor celor din public. Îi pot vedea pe juraţi murmurând în ritmul muzicii la masa lor.

Mă întorc spre mama şi duc microfonul de jucărie la buze. Vocea melodioasă a lui Dolly cântă, „Jolene, Jolene, Jolene, te implor, te rog, nu-mi fura bărbatul". Îmi sincronizez buzele cu fiecare cuvânt.

Închid ochii și văd fiecare moment în care am auzit melodia asta. Mergând pe autostradă cu mama, Lucy și bunica. Cu geamurile deschise. Lăsându-ne mâinile în bătaia vântului. În camera lui Lucy, împreună cu ea, în timp ce „Jolene" răsună din pick-upul ei. Stând pe gresia rece din bucătăria lui El, în timp ce mama ei fredonează și face spaghete. La înmormântarea lui Lucy. În mașina lui Bo. La tavernă, privind-o pe Lee cântând. Chiar aici, pe această scenă.

Cânt „Jolene" și poate îmi imaginez, dar câteva voci din public cântă împreună cu mine. E un fel de melodie emblematică, una care depășește granițele geografiei sau ale religiei. *E „Jolene".*

Melodia se termină și publicul aplaudă. Pentru o secundă cred că aud un *guiț!* Dar este repede acoperit de aclamații.

În secunda în care cobor de pe scenă, mama mă trage de mână.

— Ce-a fost asta?

Dar nu-mi dă suficient timp pentru a răspunde pentru că deja aleargă pe scenă pentru a anunța următorul număr.

— Ei bine, ce mai surpriză! răsună vocea ei.

Trec pe lângă Callie în drum spre dressing.

— Știi că vei fi descalificată pentru că nu ai făcut numărul de talent aprobat, nu-i așa?

— A meritat, îi răspund, fără să mă opresc în dreptul ei.

În cabină, mă așez lângă Ellen. Avem ceva timp de pierdut înainte să se termine proba de talent.

Hannah trece pe lângă mine în drum spre ieșire. Ridică mână pentru a bate palma fără să spună ceva.

După ce se termină proba, urmează o pauză înaintea rochiilor de seară. O ajut pe Ellen să se îmbrace cu a ei, o rochie corai cu cordon și ștrasuri. Ea îmi ciufulește părul după ce peruca și-a făcut de cap cu el.

Doamna Clawson își strecoară capul pe ușă și spune:

— Totul a fost în regulă până acum, domnișoarelor! Zece minute! Și, Willowdean, mama ta vrea să vorbească cu tine.

Obrajii mi se îmbujorează. Și câteva fete fac *Oooo* când o urmez pe doamna Clawson în cabina privată a mamei.

Bat la ușă și înainte să îmi retrag mâna, mama o deschide.

Clatină din cap.

— Știam că pui ceva la cale.

— Nu, mamă, nu a fost așa. Nu am plănuit nimic.

Cel puțin nu până ieri.

Își ține rochia de Miss desfăcută la piept.

— Ești descalificată, mă anunță ea. Nu te pot lăsa să termini concursul. Nu ar fi corect.

— Oricum n-aș câștiga, îi spun. Nu pot să mă duc pe scenă și să defilez?

— Ai încălcat regulile. E același standard pe care îl am față de toate. Îmi pare rău, dar până aici ai putut merge.

Știu că e prostesc. E o tâmpenie. Dar o parte din mine e supărată că nu voi termina concursul. După tot ce s-a întâmplat și la mai puțin de o oră distanță de final. Nu sunt surprinsă. Cel puțin nu ar trebui să fiu. Știam că fapta mea se pedepsește cu descalificarea, dar am crezut cumva că mamei îi va fi milă de mine.

Se întoarce cu spatele.

— Mă închizi, te rog?

Fermoarul nu merge la fel de greu ca data trecută, dar pur și simplu nu...

— Mamă, nu pot mai mult de atât, îi spun ferm.

Mai sunt încă vreo nouă centimetri până la capăt, pot să trag cât de tare vreau. Dar fermoarul ăsta nu se urnește deloc. Există o lege a fizicii care îl împiedică.

Se întoarce și se uită peste umăr în oglindă.

— Nu e posibil. Nu, nu. Am probat-o la începutul săptămânii. M-am ținut de orele de pilates și de bicicletă.

Știu că este pe punctul de a-și pierde cumpătul, iar dacă mama își va pierde cumpătul, întregul concurs se va destrăma odată cu ea.

— Bine, îi spun. Liniștește-te, ne descurcăm noi cumva.

— Două minute! strigă doamna Clawson de cealaltă parte a ușii.

Broboane de sudoare apar pe fruntea mamei.

— Stai aici.

Alerg. Trec prin culise și mă îndrept spre atelierul in care se creează decorul.

Fierăstraie. Burghie. Cuie. Ciocane. Șuruburi. Scări. Chei. Clești. Îmi umplu brațele cu tot ce pare că mă poate ajuta.

Când ajung înapoi în cabină, mama e deja isterică.

— Gogoșică, trebuie să intru în rochia asta. Am purtat-o în fiecare an de când am câștigat. Lumea se așteaptă la rochia asta. E tradiție!

— Întoarce-te!

Las totul pe dulap.

— Toată lumea va ști, mai are un pic și începe să bocească.

— Nu, îi spun. Nu. Fără plânsete. Nu încapi în rochia asta, ai înțeles? E imposibil.

Scâncește.

— Dar asta nu înseamnă că nu putem să-i facem să creadă că intri.

Iau două clame uriașe pe care le-am văzut la cei de la echipa tehnică, cam ca acelea de păr, cu același mecanism de închidere. Le folosesc la lucruri ciudate, cum ar fi să prindă firele sau să țină lemnul în timp ce îl lipesc.

— Ascultă, mamă. Nu te poți întoarce cu spatele pe scenă, bine? Trebuie să stai nemișcată.

Dă din cap.

Prind clama în spatele sutienului ei fără bretele și trec rochia pe sub ea. Fac la fel și în cealaltă parte.

Respirația i se liniștește pentru un moment, când vede diferența în oglindă.

— Vezi? Arată bine.

Inspiră adânc și își pune coroana pe părul perfect coafat.

— Bine, Gogoșică, zice întorcându-se cu ezitare spre mine. Urăști porecla asta, nu-i așa?

Zâmbesc.

— Nu la fel de mult ca înainte.

— Pot să nu te mai strig...

— Nu, o întrerup. Cred că m-am cam obișnuit cu ea.

Uneori, pentru a-ți da seama cine ești, trebuie să înțelegi că suntem cu toții un mozaic de experiențe. Sunt Gogoșica. Și Will și Willowdean. Sunt grasă. Sunt fericită. Sunt nesigură. Sunt îndrăzneață.

— Cortina! strigă doamna Clawson.

Mama se întoarce din nou spre oglindă.

— Mulțumesc. Mulțumesc. Mulțumesc. Te iubesc, Willowdean, își lipește buzele roșii de fruntea mea. Scumpa mea Gogoșică.

Se grăbește să iasă, iar când anunță primele concurente și însoțitorii lor, mă îndrept spre cabină.

Sub masă e geanta mea și înăuntru e rochia roșie pe care mi-a cumpărat-o mama. Aplic un nou strat de ruj și îmi bag rochia pe cap. Mă încalț în sandalele cu toc și îmi aranjez bretelele pe picior. Încercând să-mi închid rochia în timp ce fug și mă îndrept spre locul unde Ellen stă la coadă, cu Bekah Cotter în fața ei.

— Închide-mă, gâfâi eu.

O face fără ezitare.

— Arăți uimitor.

Zâmbesc, încă încercând să-mi dreg respirația.

— Știu.

— Ellen, spune Mallory, în timp ce verifică din nou fișa ei. Unde e însoțitorul tău? se întoarce spre mine. Și Will, ai fost des...

— Eu sunt însoțitoarea ei.

— Ellen Dryver, strigă mama de pe scenă.

Ochii lui Mallory se măresc în timp ce trec mâna lui Ellen peste a mea și o conduc pe scenă.

— Și o conduce Timothy...

Defilăm pe rampă, spre marginea scenei. Merg perfect, cu un picior în fața altuia, așa cum ne-a învățat Lee.

Mama rămâne cu gura căscată, dar apoi zâmbește ușor.

— Și o însoțește Willowdean Dickson.

Îi dau drumul brațului lui Ellen pentru a o lăsa să se rotească la capătul scenei, după care ne întoarcem în culise.

Privim împreună cum defilează toate celelalte concurente. Amanda și fratele ei mai mare. Șireturile pantofilor ei ortopedici se asortează cu rochia, ideea lui Millie, normal. Malik e un gentleman perfect, când pășește pe scenă, cu Millie la brațul lui. Și, bineînțeles, Hannah. Hannah și Courtney Gans. Courtney e unul dintre acele nume deosebite care ar putea fi purtate și de băieți, dar, în cazul lui Hannah, nu e. Însoțitoarea ei, Courtney, care presupun că nu e din oraș, pentru că n-am văzut-o niciodată, și-a aranjat părul blond într-un coc îngrijit. Se potrivește perfect cu fracul ei. Și ceea ce e cel mai tare e că Hannah, în rochia ei neagră tip furou, cu ghete de teren și nemachiată, nu încalcă nicio regulă.

Toate defilăm și ne mișcăm șoldurile dintr-o parte în alta, așa cum ne-a învățat Lee.

Hannah iese de pe scenă exact unde o așteptăm toate. Courtney o sărută pe obraz, apoi spune:

— Ne vedem mai târziu.

Când Courtney nu ne mai poate auzi, Ellen începe să râdă în hohote și o lovește pe Hannah pe spate.

— Ești diavolul în persoană.

E întuneric, deci nu pot fi sigură, dar sunt aproape convinsă că Hannah e îmbujorată.

Stau pe margine și urmăresc restul concursului. Mă uit la proba de întrebări și răspunsuri și unele fete mă impresionează cu răspunsuri aproape profunde, în timp ce altele se încurcă în cuvinte. Amanda spune o glumă oribilă cu cioc-cioc care îi face pe jurați să se tăvălească de râs. Millie e scumpă și dulce, cu chicotitul ei molipsitor. Hannah e seacă, așa cum e de obicei, dar pune publicul pe gânduri.

Donna Lufkin și-a lăsat saboții de grădinărit acasă. Poartă un costum mov intens și așteaptă lângă scenă alături de mine, păzind coroanele.

Mama stă acolo în lumina reflectorului, fără să se miște, de parcă i-ar fi înțepenit gâtul sau ceva de genul ăsta. Este frumoasă. Și nu doar din față. Oricât de greu a fost să-i fac rochia să stea la spate, este minunată.

Acest moment. Este cea mai fidelă portretizare a mamei pe care am văzut-o vreodată. Cred că uneori perfecțiunea pe care o vedem la alții este făcută dintr-o mulțime de imperfecțiuni minuscule pentru că, uneori, o afurisită de rochie nu se închide.

ȘAIZECI ȘI UNU

Rămân prin zonă suficient pentru a auzi cum Millie, micuța noastră Millicent, câștigă locul al doilea. Ridică buchetul de trandafiri și ne face cu mâna ca o regină a frumuseții. Nu aștept să văd cine câștigă. Nu am nevoie.

Când ies pe hol, cu sticla de cidru acidulat de la Lee și Dale în mână, îl văd pe Mitch împreună cu câțiva băieți din echipă. Au câștigat meciul de săptămâna trecută, așa că participă la etapa pe stat de Ziua Recunoștinței.

Patrick Thomas mă vede primul.

— Te-ai întors? mă întreabă. Nu reușești să-ți revii după ce ai fost părăsită?

Mitch clatină resemnat din cap.

— Nu ea e cea pără...

Îmi ridic mâna pentru a-l opri.

— Nimeni nu te consideră amuzant, Patrick, îi spun. Nu te-ai prins? Nimeni nu râde. Nici măcar prietenii tăi.

Patrick se încruntă o secundă, apoi ridică din umeri și se întoarce cu spatele.

Mitch dă din cap o dată. Zăbovesc pentru un moment și îi zâmbesc ușor.

Publicul din sală erupe în aplauze când mă întorc și plec.

***

Parcurg cele trei străzi în rochia de seară, pe tocuri. Ador rochia asta. Vreau să o privesc mereu, atârnată în șifonierul meu, și să-mi aduc aminte de seara de noiembrie în care mi-am descoperit lumina interioară. Vântul mă lovește și îmi face rochia să foșnească, în timp ce merg pe străzile micului meu oraș.

Clopoțelul sună deasupra mea, când deschid ușa și descopăr că Harpy's e plin de oameni care nu au mers să vadă concursul.

— Uau, sune Marcus, în timp ce întinde chitanța unui client. Arăți bine, Will.

La sunetul numelui meu, Bo iese de după colț, cu o acadea roșie atârnându-i în colțul gurii.

Așez sticla de cidru acidulat pe tejghea.

El își scoate șorțul din jurul gâtului și îl lasă să-i atârne în talie. Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet larg.

— Willowdean, îmi spune.

Oftez.

Sfârșit

MULȚUMIRI

Sunt foarte norocoasă. Am șansa de a mă trezi dimineața și a face ceea ce îmi place — acel lucru în care cred. Nu aș avea această oportunitate fără sprijinul și îndrumarea unor oameni incredibili.

Alessandra Balzer, ești acel gen de redactor cu care scriitorii visează să lucreze și îți mulțumesc că a lucra cu tine a devenit o realitate. Mulțumesc pentru că ai investit în Willowdean și pentru că ai știut ce vreau să spun înainte să știu exact ce vreau să spun.

Molly Jaffa, cred că ai muta munții din loc pentru mine dacă ai putea. Mulțumesc pentru că ai făcut ca motorul vieții mele să fie întotdeauna pornit și pentru că ai insistat cu cartea asta atunci când eram disperată. Ești agentul și prietena mea și îți sunt recunoscătoare pentru ambele.

Caroline Sun, ești vrăjitorul din spatele cortinei. Mulțumesc pentru tot ceea ce faci.

Echipa de la School & Library (Patty Rosati și Molly Motch!), vă sunt etern recunoscătoare pentru că faceți parte din echipa mea.

Aurora Parlagreco și Alison Donalty, nu aș fi putut visa la o copertă mai frumoasă. Vă iubesc designul mai mult decât pot exprima în cuvinte. Ruiko Tokunaga, mulțumesc pentru că ai făcut coperta perfect tactilă.

Sunt atât de mulți oameni la Balzer + Bray/HarperCollins/Epic Reads/HCC Frenzy cărora trebuie să le mulțumesc. Susan Katz, Kate Jackson, Andrea Pappenheimer, Kerry Moynagh,

Heather Doss, Donna Bray, Kelsey Murphy, Nellie Kurtzman, Booki Vivat, Margot Wood, Alexei Esikoff, Suman Seewat, Aubry Parks-Fried, Jennifer Sheridan, Kathy Faber, și toți cei pe care i-am uitat (pentru că sunt sigură că am făcut-o!), bunătatea și încrederea voastră în munca mea este de neprețuit. Sunt copleșită să lucrez cu oameni atât de dedicați.

Jessica Taylor, pentru că întotdeauna ai citit și m-ai lăsat să fiu cea mai dezgolită, necenzurată versiune a mea. Nu vor exista niciodată suficiente brioșe.

Jeramey Kraatz, mulțumesc pentru că mi-ai fost aliat și ai trecut granițele statului cu mine pentru a o vedea pe Dolly Parton — o zi pe care nu o voi uita niciodată.

Natalie Parker, normal că îți sunt recunoscătoare pentru onestitate și sinceritate, dar mai presus de toate pentru prietenie și pentru că mi-ai fost mereu aproape.

Corey Whaley, mulțumesc pentru orele petrecute citind pe Skype și pentru toate orele în care am vorbit despre orice și în același timp despre nimic.

Tessa Gratton, pentru că m-ai scos din negura celei de-a doua cărți și pentru că ai stat două săptămâni cu mine în mașină și nu ai încetat să mă iubești la sfârșit.

Kristin Treviño (și tuturor celor de la Irving Public Library!), este incredibil tot ce faceți și sunt recunoscătoare pentru fiecare oportunitate de care am avut parte.

Jenny Martin, iubita mea de acasă. Mulțumesc pentru că ai rămas mereu de partea mea.

Așa cum a spus Joe Cocker, „Mă descurc cu puțin ajutor din partea prietenilor mei." Katie Cotugno, Adam Silvera, Bethany Hagen, Jennifer Mathieu, Kristin Rae, Sarah Combs, Christa Desir, Michelle Krys, Amy Tintera, Kari Olson, Jen Bigheart, Caron Ervin, Preeti Chhibber, Stef Hoffman, Courtney Stevens, Ashley Meredith, John Stickney, Hayley Harris, Jeffrey

Komaromi, și Asher Richardson. Tuturor bloggerilor, bibliotecarilor, profesorilor și cititorilor. Comunităților mele *My Lone Star, OneFour KidLit, #Lufkin6, the Fourteenery* și *the Hanging Garden*. Mulțumesc tuturor.

Mamă, tată și Jill, mulțumesc că ați fost mereu casa mea și ați crezut în mine și în visurile mele nebune.

Dolly Parton, pentru că nu ți-ai cerut niciodată scuze și pentru fiecare din melodiile tale. Muzica ta a fost pata de culoare de care avea nevoie această carte.

Ian, pentru că m-ai iubit mereu.

Copiii grași, copiii slabi, înalți, scunzi, și cei care nu intră în nicio categorie: vă mulțumesc pentru că niciunul dintre noi nu este identic. Altfel, cât de plictisitoare ar fi lumea!